

Kun. CHAIGNON

ŠVENTĖS

DVASIŠKI MĄSTYMAI NUO VELYKŲ
IKI ADVENTO

KETVIRTOJI KNYGA

LIETUVIŠKAI ATPASAKOJO
KUN. M. VAITKUS

ŠV. KAZIMIERO DRAUGIJOS LEIDINYS NR. 613
KAUNAS 1934

Skaitmeninė

**Katalikų
Biblioteka**

katbib.lt

KUN. CHAIGNON

ŠVENTĖS

DVASIŠKI MĄSTYMAI nuo VELYKŲ iki ADVENTO

KETVIRTOJI KNYGA

LIETUVIŠKAI ATPASAKOJO
KUN. M. VAITKUS

ŠV. KAZIMIERO DRAUGIJOS LEIDINYS NR. 613
KAUNAS 1934

IMPRIMATUR

Nr. 1390

Datum Kaunae, die 14 iunii 1934 anni.

(L. S.)

C. Šaulys,
Vic. Gen.

Dvasiški mąstymai nuo Velykų iki Advento

XLIV MĄSTYMAS.

Velykų šventė. Kontempliacija.

„Tai — diena, kurią Viešpats yra padaręs; džiaukimės ir linksminkimės joje“ (ps. 117, 24). Tai — diena, labiau už visas kitas Dievo šviesybe apšviesta ir daugiau garbės Dievui teikianti, o žmogui — dvasiško pelno. Stebuklas, kurio šiandien yra sukaktuvės, patvirtino visus kitus Jėzaus stebuklus. Tai — palaiminta diena, kurios kad nebūtų, nei nuodėmė nebūtų beesanti atleista, nei Dievas ant žemės vertai pagarbintas, nei žmogus išganytas. Privalome užtatai šią dieną džiaugtis grynu ir šventu džiaugsmu, pritinkančiu tiems dalykams, kuriais džiaugiamės.

Pirmasis įžangos punktas. „Praėjus subatai, kada aušo pirmoji savaitės diena, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pažiūrėti kapo. Ir štai pasidarė didis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, prisiartinęs nurito akmenį ir ant jo atsisėdo. Dėliai jo baisumo sargai nusigando ir pasidarė kaip numirę. Atsiliepdamas, angelas tarė moteriškėms: „Jūs nebijokite, nes aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus. Jo čia nėra, nes Jis prisikėlė, kaip yra sakes. Ateikite ir matykite vietą, kur Viešpats buvo paguldytas. Ir greitai eikite pasakyti Jo mokytiniams, kad Jis yra prisikėles“ (Mat. 28, 1—7).

Antrasis įžangos punktas. Įsivaizduok Viešpaties palaidojimo vietą, atvirą karstą ir didį mo-

teriškių ir mokinių susijaudinimą; jie tai ateina prie karsto, tai eina šalin.

Trečiasis įžangos punktas. Džiaukis su Jėzum, kad nugalėjo pragarą ir mirtį, nes Galvos garbė apšviečia ir narius. Melsk Jo malonės, kad ir tu su Juo šiandien keltumeis, pamestumei ant visados visus monūs ir savo dvasiškujų vargų karstą.

I punktas. Įsiveizėk į asmenis. — Žvilgterėk pirma į angelą: nužengęs iš dangaus, smarkiu žvilgterėjimu jis pergadino Jėzaus neprietelius: priešingai, malonų veidą rodo jisai Jėzaus mylimiesiems. Jo rūbai skaistūs ir balti, kaip sniegas, reiškia tobulą sielos skaistumą, žibantį atsikėlimo garbėje. Veizėk toliau į šventąsias moteris; kaip anksti ir kaip skubiai jos eina prie karsto! Kad ir tu taip skubiai sektumei kiekvienu Dievo įkvėpimu! . . Jos žino, jog kareiviai sergsti karstą, bet nesibijo; žino, jog karsto durys užristos dideliu akmenim, bet ir to neboja. Iš kur tokia jų drąsa? Geriau savęs paklausk, iš kur tavo tas šaltumas ir tingėjimas? Kas per priežastis, kad dėl menkos sunkybės metei pradėtus Dievo garbei darbus? Be nebūsi menkai temylis savo Viešpatį!

Įsižiūrėk dabar į kunigaikščius, kunigus ir į tuos visus, kurie prisidėjo prie Jėzaus mirties. Tai išgastis, tai pyktis matyti jų veide, kada išsigandę kareiviai jiems pasakojo, ką regėję prie karsto. Taip tatai, gerųjų džiaugsmas yra išgastis nedoriesiems. Ypač Kai-fas bijo, nes tikis veikiai išvysiąs smarkų veidą to, kurį mirti pasmerkė, o kurs dabar savo galybe kėlės ir tuo aiškiai parodė tiesą kalbėjęs, vadindamasis Dievo Sūnumi. Kaip bijo, jog tas Dievo Sūnus apreiškė jo nedorumą, veidmainystę ir suktumą, kuriuos mato savo sąžinėje, bet išpažinti ir atitaisyti nenorį! Koks susigėdęs Erodas, kad tas, kurį buvo pripažinęs bepročiu, pasirodė esąs mirties nugalėtojas! Anie pašaipos rūbai, kuriais buvo liepęs Jį apvilkti, dabar jam pačiam

išjuokimu varto! Veizėk, kaip Pilotas slepias nuo gėdos, kad iš nedoros baimės ir silpnybės nedrįso apginti Teisingojo, kurį nekaltą esant pripažino, o kurs dabar pats apsigynė savo dieviškąja galia! Veizėk, koks sujudimas ir išgastis visoje Jėruzolimoje, išgirdus apie tą negirdėtą atsitikimą ir išvydus daugel šventųjų kūnų, kurie, atsikėlę iš karstų, atėjo į šventąjį miestą ir pasirodė daugeliui (Mat. 27).

Pažiūrėk dabar į mokinius ir apaštalus. Pradžioj jie nuliūdo. Kad moteriškos pranešė jiems apie Viešpaties kėlimos, ta žinia tačiau nepalinksmino jų, tik išgąsdino, nes jie dar netikėjo. Jiems rodės, gal neprieteliai slapta pagriebė Jėzaus kūną, idant juos pačius apskųstų už tai ir tai pat padarytų mokiniams, ką padarė Mokytojui. Taip neramūs ir nuliūdę kitiems pasakoja apie savo būgštavimus. Bet pamažėli nyksta jų abejojimai, ir tikėjimas įeina jų sielon, o per tai ir veidai prašvinta, ir širdis prisipildo džiaugsmo.

Įsižiūrėk pagaliau į Jėzų, į Jo kėlusiosios Žmogystės garbę. Koks tylus ir giedras majestotas Jo veide! kokia skaistybė! Ar tai tas pats, kurio gailėjais, kada Jį regėjai nuplaktą rotušėje arba prikalta prie kryžiaus? Tas pats, bet kaip persimainęs! Gerai įsiveizėk į tą Jo garbę ir laimę ir suprask, jog ir tu gausi tokios garbės ir laimės, jei būsi ištikimas.

II punktas. Klausyk, ką kalba. — Klausyk, kaip angelas ramina šventąsias moteriškes ir rodo joms tuščią karstą ir vienas tik drobules, paliktąsias ten, kur gulėjo Kristūs. Nesibijokite — sako joms — žinau, kas jus čion atvedė ir ko jūsų širdys geidžia. Tegu dreba Jėzaus neprieteliai; bet jūs nesibijokite, nes žinau, jog Jį mylite. Dievo nukryžiuotojo ieškote. Jau čia Jo nebėra: kėlės, kaip buvo sakęs. Eikit šia ir pažiūrėk: štai čia gulėjo Viešpats.

O, kaip gi garsiai po visą pasaulį paplito apie tą kėlimos žinia! Kiek tatai širdžių ir lūpų šauks per amžius tą linksmąjį „Alleliuja!“

Klausyk dabar, ką kalba Magdalena ir jos draugės, ir tie mokiniai, kurie pirmieji matė kėlusį Išganytoją. Apaštalai iš pradžios jais netiki; bet paskui juo labiau džiaugias, juo labiau iš karto abejojo, nedrįsdami tikėti tokia laime!

Klausyk pagaliau, ką kalba išsigandę vyriausieji mokytojai. Norėdami išvengti tos viešos gėdos ir neapykantos, kurią užsitraukė, pasmerkdami Jėzų, dabar atsikėlusį, moko kareivius meluoti: „Sakykite, jog Jo mokiniai, atėję, pavogė Jį, kada miegojome“. Akli mokytojai! Stato miegančius liudytojus ir liepia jiems liudyti tai, ką sapne regėję ir girdėję! Kokia tatau neišmintinga yra žmonių gudrybė, kada nori būti stipresnė už Dievą ir tarias galėsianti pasipriešinti Jo valiai!

III punktas. Stebėk, ką daro. — Jėzus iškilmingai apkarūnuoja tą didįjį veikalą, kurio atlikti buvo atėjęs pasaulin: savo mirtim buvo gana padaręs už mūsų nuodėmes; savo atsikėlimu atlieka mūsų išteisinimą. „Kursai išduotas yra dėl mūsų kaltybių; o prisikėlė mums nuteisinti“ (pal. Rym. 4, 5). Viešpaties atsikėlimas yra mūsų tikėjimo, vilties ir meilės išteisinimas: tikėjimo išteisinimas, nes tuo stebuklu Jėzus patvirtino visus savo stebuklus ir prispaudė prie savo mokslo tartum tiesos antspaudą; vilties išteisinimas, nes savo atsikėlimu kiekvienam ištikimajam patikrino ir juos taip pat atsikelsiant; meilės išteisinimas, nes per tą stebuklą geriau Jėzų pažinome, negu anksčiau, ir geriau dabar išmanome, kaip labai buvo pasižeminęs ir kiek iškentėjęs dėl mūsų.

Žiūrėk toliau, ką daro Viešpaties mokiniai. Mokiniai ir apaštalai būgštauja, slapstosi ir tikėti nenori Jėzų atsikėlus; kurie-ne-kurie net atkaklūs yra tame

savo netikėjime. Tačiau reikėjo jiems tikėtis to stebuklo, nes juk jie tikėjo, jog Jėzus yra Dievas; o tasai Jėzus buvo jiems aiškiai pasakęs, jog kelsis iš karsto! Matai, kokios tatau žmogui reikia Dievo malonės, kad galėtų stipriai tikėti! Bet iš tų vargų ir kančių, kuriuos apaštalai paskiau iškentėjo, suprask, kokios drąsos ir kokio pasišventimo žmogus gali pasisemti tikėjime!

Veizėk pagaliau, ką daro Išganytojo neprieteliai. Jie užsimerkia, idant nematytų šviesybės. Kareivių prisipažinimas jokio juose nebepaliko abejojimo; tas, kurį jie buvo nukrvžiavę, tikrai yra atsikėlęs, taigi yra tikras Dievas! Tad kodėl jie neprisipažįsta esą nusidėję? kodėl dar netiki? Puikybė nemoka nusileisti nei besustoti, pradėjus eiti nuodėmių keliu. Tačiau savo akla piktybe jie patys dar labiau garsina Viešpaties atsikėlimą; stengias užslopinti to stebuklo garsą, bet savo priešinimusi dar aiškiau patvirtina jį esant teisingą.

Pabaik mąstymą dvasišku pašnekesiu su kėlusiuoju Kristumi. Linksminkis su Juo, kad taip garbingai nugalėjo: džiaukis Jo garbe ir laime; džiaukis ir tuo, kad Kristaus nugalėjimas daug gero tau žada. Prašyk malonės, kad, kaip Kristus atsikėlė, taip ir tu naujame gyvenime vaikščiotumei (Rym. 6). Džiaukis Marijos laime; juk Jinai, kaip kad po Kryžium su savo Sūnum buvo mirus, taip dabar su Juo, galima sakyti, atsikėlė. Dangaus Karaliene, linksminkis! Alleliuja!

XLV MĄSTYMAS.

Apie treją Viešpaties atsikėlimo garbę.

Ką Jėzus buvo praradęs kančioj, viską gavo atgal savo atsikėlime, ir tai su pelnu: paniekoj ir kančioj buvo save patį išnaikinęs — kūną, sielą, pačią Die-

vystę; kėlimesi kūnas, siela ir, jei galima taip išsireikšti, net pati Dievystė liko atitaisyti ir pagarbinti.

I. Jėzaus sielos garbė.

II. Jėzaus kūno garbė.

III. Jėzaus Dievystės garbė.

I punktas. Atsikėlimas pagarbino Kristaus sielą. — Giliame ir vargingame liūdesy buvo paskendusi Jėzaus siela Alyvų darže ir ant kryžiaus; šiandieną nugalėtoją apkarūnuota išsina iš gelmių. Anuomet prašė, kad kartybių taurė būtų nuo jos pašalinta, kad ateitų angelas ir pastiprintų ją; užtat šiandien kokia jinai stipri! kaip skleidžia aplink save džiaugsmą ir laimę! Nužengus gelmėsna, kokio džiaugsmo pripildė teisinguosius, karštai geidžiančius tos dienos, kuri turėjo jiems dangų atidaryti! Kaip dabar linksminas, kad Išganytojo siela apreiškė jiems, jog jau atliktas atpirkimas, jog jau nebeilgai reiks laukti anos džiaugsmo dienos! Paskui, eidama iš gelmių susijungti vėl su savo kūnu, Kristaus siela išsirenka iš tų teisingųjų tarpo karališką būrelį ir vedas su savim, idant jie savo kūnų atsikėlimu paliudytų Dievo Sūnų atsikėlus. Jėzus rodo jiems savo karstą ir gulintį jame sukruvintą ir sustingusį savo šv. kūną; o jie su jautriausiu gailesiu, dėkingumu ir meile veizi į tas nesuskaitomas žaizdas, kurios aiškiai liudija, kiek Dievo Sūnus iškentėjo, juos atpirkdamas, ir šventame stebesyje šaukia, kaip vėliau sušuko šv. Tomas: „Tokia didžia meile, Dieve, mus pamilai, lyg kad būtumei savęs paties neapkentęs!“

Bet štai jau palaimintoji Išganytojo siela susijungė su savo kūnu. Kokia jai linksmybė ir garbė, kad gali jam dabar šimteriopai užmokėti už visas aukas, kurias pakelti jam teko mirštamajame gyvenime, ir suteikti jam daugiau šviesybės ir linksmybių, negu ji buvo privertus iškęsti paniekų ir kančių! „Atsikėlimo garbė“, sako šv. Jonas Auksaburnis: „paskandino numirėlio panieką“. Taip Dievas tuo tikslu pažemina, kad

juo aukščiau iškeltų pažemintąjį. Priimk visokius pažeminimus, kokius Dievas teiks tau pagaminti šiame ištrėmime. Noriai sutik su Jo valia, nors tau lieptų gyventi tartum palaidotam, vadinasi, žmonių užmirštam ir paniekintam. Po pažeminimo ir tu susilauksi garbės dieneiės.

II punktas. Atsikėlimas pagarbino Jėzaus kūną. — Išganytojo kūnas buvo „sutrintas dėl mūsų nusidėjimų (Iza. 53), ir taip žaizdomis ir mėlynėmis subjauriotas, kad nebebuvo galima pažinti Jame to, kurs yra „išvaizda dailesnis už žmonių vaikus“ (ps. 44, 3). Bet dabar, kada vėl susijungė su siela, nuostabiai persimainė. Ne tik laisvas liko nuo mirties ir sopulių, bet dar papuoštas neapsakoma gražybe. Jo žaizdos pavirto šviesos šaltiniais ir yra daug gražesnės, negu visi išrinktųjų kūnai. Pagalvok, su kokia pagarba angelai garbina tą savo Karalių, lyg iš naujo gimusį iš mirties, kaip kad pirmiau Jį garbino atėjusį ant žemės. Prie tuščio Jo karsto gieda tą pačią linksmą giesmę, kurią giedojo prie Jo prakartės: „Garbė Dievui aukštybėse“. Argi dabar protėviai, pranašai ir visi teisingieji negieda tos savo dangiškosios giesmės, kaip yra parašyta Apreiškimo knygoje: „Vertas yra Avinėlis, kurs buvo užmuštas, imti galybę ir Dievystę, ir išmintį, ir tvirtumą, ir gyrių, ir garbę, ir palaiminimą (Apr. 5, 12)?“ Argi dabar ir pats Dievo Sūnus nesako ačiū savo Tėvui už tą didelę garbę, kuria Jį karūnuoja? „Viešpatie, išvedei iš mirusiųjų buveinės mano sielą, išgelbėjai mane iš tarpo žengiančiųjų į duobę... Vakare randasi verksmas, o rytmetį — linksmybė... Tu pavertei man mano raudojimą į džiaugsmą, perplėsei mano maišą ir apsupei mane linksmybe, kad mano šlovė giedotų Tau“ (ps. 29).

Suprask galų gale, kokį gerą turi Viešpatį ir kaip gausiai Jis užmoka už visa, ką žmogus padarys ar iškentės, Jo valios beklausydamas. „Jėzus Kristus“,

sako šv. Augustinas: „numirė ir kėlės, kad mus išmokytų savo kančia, ką turime iškentėti už teisybę, o savo atsikėlimu — ko turime tikėtis amžinybėje“. Verksi iki mirties: „vakare randasi verksmas“; bet, atėjus mirčiai, džiaugsies, laukdamas laimingos amžinybės aušros prašvintant: „o rytmetį — linksmybė“. Tada prasidės amžina linksmybė už trumpą kančios valandą; neapsakoma linksmybė už lengvus vargus; skaisti ir niekuo nedrumzdžiama linksmybė už tas nekarčias ašaras, nes jas visad saldina viltis. Išmok galų gale tikra meile mylėti save ir atmink, kokią garbę ir kokius gėrius atimi iš savo kūno, kada neverti jo nešioti Jėzaus nusimarinimą savyje.

III punktas. Atsikėlimas pagarbino Kristaus Dievystę. — Jėzaus Dievystė per kančią buvo tartum užtemus; atsikėlime prašvito, kaip saulė. Nors ir tada, kada Kristus buvo iškoneveikiamas, darės tokių dalykų, kurie kiekvienam akylam žmogui galėjo paaiškinti, jog Jėzus yra daugiau, negu paprastas žmogus: reikia tačiau pripažinti, jog labai buvo nepanaši į Dievystę tą tarno būtybę, kurioje Jėzus buvo plakamas, it paprasčiausias vergas, ir prikaltas prie kryžiaus tarp dviejų piktadarių. Bet tame stebuklingame atsikėlime iš karsto prasideda begalinės Kristaus didybės apreiškimas. Jėzus išėjo iš karsto savo galybe ir tuo apreiškė, jog yra visagalys gyvybės ir mirties Viešpats. Išėjo iš karsto, nepajudinęs akmens prie karsto durų, ir tuo parodė, jog Jo kūnui nėra uždorio, nėra kliūtis, lyg dvasiai. Išėjo iš karsto, kaip Juozapas iš kalėjimo, idant viešpatautų Aigypse ir su broliais, kurie jį buvo pardavę nelaisvėn, pasidalytų savo garbę ir laimę. Išėjo iš karsto, kaip kad Mozė iš Nilo upės, idant taptų savo tautos išgelbėtoju. Išėjo iš karsto, kaip Danielius iš liūtų lindynės, kad liktų iškeltas aukščiau už savo neprietelius, ketinusių jį pražudyti. Išėjo iš karsto, kaip pranašas Jonas iš didžuvies vidurių skelbti niniviečiams atgailos, idant rastų malonės pas Dievą.

Išėjo iš karsto, kaip Samsonas iš miesto, kuriame buvo jį uždarę neprieteliai. Išėjo iš karsto, kaip pragaro ir nuodėmės nugalėtojas ir — kaip sako šv. Leonas — sutraukęs mirties ryšius ir permainęs savo mirštamumą į amžinumą, o panieką į garbę.

Ženk ir tu iš savo nedorybių karsto! Tegu ir tau pritinka sakinytis: „Atsikėlė; nebėr jo čia; atsikėlė iš savo šaltumo, apsileidimo; atsikėlė iš Dievo užmiršimo, iš dažnų mažųjų klaidų, kurios sutūri dorybės kely ir atima sielos ranybę; atsikėlė, jau nebėr jo toje šaltumo ir nuodėmės padėtyje; jau persikėlė į laimingą būklę“.

Savo galia taip neatsikelsi; bet, jei nori, prikels tave tas, kurs yra „atsikėlimas ir gyvybė“ (Jon. 11). Eik prie altoriaus ir priimk Jį, o priėmęs išsižiūrėk į tą garbingąjį ir šviesesnįjį už saulę kūną, garbink, dėkok ir prašyk su tuo džiaugsmu, kurį gimdo viltis ir meilė.

XLVI MASTYMAS.

Marija Magdalena prie Kristaus karsto.

I. Ieško Kristaus.

II. Randa Jį.

III. Pasakoja apie Jį.

I punktas. Marija Magdalena ieško Jėzaus. — Ieško, nes myli. Tame ieškojime yra pasireiškę keturi tikros meilės ženklai: karštybė, rūpestis, stiprybė, ištvėrmė.

Pirma. Karštybė. Kada praėjo naktis, kurios kiekviena valanda atrodė ilga, tarytum nebeturėsianti galo, Marija Magdalena pažadino drauges ir išsiskubino prie karsto. Nerimsta, mirus mieliausiajam savo Mokytojui; nekantriai trokšta nors pamatyti ir pagarbinti Jo

kūną. Greitai bėga. O kas ją spiria skubintis? Viltis išvysti Išganytojo kūną, nors tikrai žino, jog išvys jį tokį, kad jai tik sopuliai atsinaujins. Ar ne toli karščiau privalai skubintis prie Komunijos, kadangi ten randi ir priimi tą patį kūną, tik jau pašlovintą ir nemirštamą!

Antra. Tikra meilė yra rūpestinga ir vien mylimojo pilna. „Marija stovėjo pas kapą lauke ir verkė. Beverkdama, ji pasilenkė ir pažvelgė į kapą“ (Jon. 20, 11). Paėjo šalin apaštalai ir kitos šv. moteriškės. Viena tik Magdalena negali atsitraukti nuo karsto ir, nors jau keletą kartų buvo žvelgus į vidų, dar ir dar žvilgtėri: kaip sako šv. Grigalius, mylinčiam negana vieną kartą pažiūrėti, nes meilės galybė didina ieškojimo rūpestį. Meilė nenurimsta, iki randa, ko ieškojusi. Taip ir Magdalena, sako šv. Anzelmas, kadangi labiau už kitus mylėjo ir iš meilės verkė, ir verkdama ieškojo, ir nesiliovė ieškojusi, dėl to už visus pirmiau išvydo Viešpatį ir gavo su Juo pasikalbėti. „Tenai ji pamatė du baltai apsivilkusiu angelu... Juodu jai tarė: „Moteriške, ko verki?“ Ji jiems atsakė: „Nes paėmė mano Viešpatį, ir nežinau, kur Jį padėjo“ (Jon. 20, 12—13). Tas netikėtas angelų pasirodymas nei jos neišgąsdino, nei jai rūpi neapsakomas jų rūbų skaistumas. Nors klauso, ką jai kalba, ir atsako, tačiau mąsto vien apie ieškomąjį ir vien tuo tikslu klauso ir atsako, kad jai pasakytų, kame Jėzus. Dėl to, išvydusi vyrą, kurį manė esant daržininką, tuoj apleidžia angelus, o skuba prie jo, tikėdamasi išgirsianti iš jo, kame Jėzus. Vieno daikto tetrokšta — pamatyti Jėzaus kūną. Niekas kitas jai nerūpi. Ir to geismo karštyj visai užsimiršo: viešpatim vadina tą, kurs stojos priešais ją kaimiečio išvaizda, ir sako jam: „Jei tu Jį išsinešei, pasakyk man, kur Jį padėjai“. Ką? Taip apie vieną Jėzų susimąsčiusi, jog užmiršo, ne visus žmones galint žinoti, apie ką ji kalba. Vienas tas jausmas visą jos sielą apsiautė,

Trečia. Tikra meilė yra stipri ir patvari. Niekas negali pamažinti Magdalenos drąsos. Kam gi jinai dar stovi toj liūdnoj vietoj, kad jau žino, jog čia Jėzaus kūno nebėra? Kaip gi drįsta sakyti pasiimsianti jį, jeigu atrasianti? Argi ir neštų jį? Argi nežino, ką jai žydai už tai padarytų?! Bet meilė tokiais dalykais nesirūpina. Ji daugiau nori, negu gali; jai nėra nieko negalimo, nes mano, viską jai esant leistą ir viską galimą. O, Dieve! duok man malonės, kad ir aš mokėčiau taip Tavęs trokšti, taip Tavęs ieškoti, taip Tave mylėti!

II punktas. Marija atrado Jėzų. — Ne kartą rodos žmogui, jog Jėzus toli; o Jėzus beesąs čia pat. Jis pats kalbėjo su Marija ir klausė, ko ji verkia. Gerai žinojo, kas per priežastis jos ašarų, ir džiaugės. Labai Jam malonus sielos liūdesys, kilęs iš meilės. Nors Jisai kartais palieka sielą kai kuriam laikui tame liūdesyje ir slepias nuo jos, bet daro tai, kad siela didesnių išgytų nuopelnų ir juo labiau džiaugtų, kada Jis jai vėl pasirodys.

Magdalena, užsidegusi meile, nepaiso savo silpnumo, pavojo, stipriai viliąs; tad ir nenusivylė: štai Jėzus už tą jos ištvermę atveria jai akis ir apsireiškia jai anksčiau, negu apaštalams. „Jėzus jai tarė: „Marija!“ Atsigrėžusi, ji Jam tarė: „Rabboni!“ (Jon. 20). Tik tuodu žodžius juodu pratarė; bet tuose žodžiuose yra stebuklingų daiktų: pirmasis žodis pilnas malonės ir šviesos; antrasis pilnas meilės ir švento džiaugsmo. „Marija!“ tuo vienu žodžiu Jėzus apsireiškė Marijai. „Rabboni!“ tuo vienu žodžiu parodė Marija, jog Jėzų pažinusi. „Marija!“ tas žodis parodė Jėzaus širdies gerumą ir maloningumą. „Rabboni!“ tas žodis rodo Marijos džiaugsmą ir dėkingumą.

Magdalena buvo pirmiau paskendusi liūdesyj; bet štai Mokytojo balsas vienoj valandoj išblaškė visus tuos debesis ir pripildė ją dangiškos linksmybės. Pra-

šyk Jėzaus, kad ir tau duotų išgirsti tą žodį, einantį iš Jo širdies, kurs sukelia sielų tokią šviesą, šventą džiaugsmą. O pats rūpinkis, kiek galėdamas, užsielpnyti tą laimę; uždaryk savo ausis ir širdį žemiškomis kalboms; klausyk vieno Jėzaus; ieškok su Marija vieno tik Jėzaus.

III punktas. Magdalena pasakoja apie Jėzų. — Jėzus, pasirodęs Marijai, tarė jai: „Nelaikyk manęs“, t. y. palik savo išviršinius pagarbos ir meilės ženklus kitam kartui, „nes aš dar neužžengiau pas savo Tėvą“, dar mane regėsi. „Eik velyk pas mano brolius“; nenoriu, kad jie beliūdėtų. Eik pas juos greitai ir papasakok, jog Aš kėliaus... — Pasakyk, ar tai ne nuostabi malonė ir rūpesnis?! Juo labiau reikia stebėtis, atminus, kas yra tie, kuriais Jėzus taip rūpinas ir savo broliais juos vadina, nors jie taip negražiai Jį apleido sunkioj valandoj.

„Marija Magdalena nuėjo ir paskelbė mokytiniais: aš mačiau Viešpatį, ir Jis man tai pasakė“ (Jon. 20). Pamąstyk, kaip nuoširdžiai pasakoja jiems apie atsiėlimo garbę. Kaip stengias įrodyti apaštalams tą atsitikimą esant tikrą, kuriuo jiems priderėjo patikėti iš karto. Bet apaštalai niekina šv. moterų liudijimą (Luk. 24). Kai Marija jiems papasakojo, ką samprotaujanti, kad Viešpats esąs paimtas iš karsto, o jos nežinančios, kur esąs padėtas, apaštalai iš karto ją patikėjo; o dabar nenori tikėti, nors pasakoja tai, ką savo akimis regėjo ir savo ausimis girdėjo!

Žmogaus širdie! kokia esi kieta, kada reikia tikėti tuo, kas priklauso išganymui! Betkoks žmonių išmislas tau atrodo tikėtinas, o tikėjimo tiesos, nors pastiprintos paties Dievo žodžiais, vos-ne-vos įstengia paveikti tavo netikėjimą! Labai pasižemink, bet taip pat džiaukis, nes matai, kaip saldžiai ir meilingai Jėzus pasilenkia prie tavo silpnybės! Bėk su Marija Jėzaus brolių gelbėti, o nors dėl jų meilės turėsi ne kartą, kaip

ir Magdalena, apleisti patį Jėzų, nebijok: Jam tarnauji, jeigu tarnauji savo artimams, ir pats Jėzus bus tau už vargą užmokesnis!

XLVII MĄSTYMAS.

Apie Kristaus pasirodymą dviem mokiniams, einantiems į Emmaus miestelį.

I. Jėzus prieina prie jų kelyj.

II. Šneka su jais.

III. Išnyksta iš jų akių.

I punktas. Kristus prieina kelyje prie dviejų mokinių, einančių į Emmaus. — Koks pasižeminęs, koks geras pasirodė Išganytojas tiemdviem mokiniams! Teikės pasirodyti jiemdviem vieniems, bet padarė jiedu pasiuntiniais apaštalų susirinkiman, idant jiems papasakotų apie tą pasirodymą, o per tai paruoštų juos priimti didžiąją malonę — išvysti kėlusįjį Viešpatį.

Anuodu mokiniai, liūdesy paskendę, atsikėlimo dieną išėjo iš Jėruzolimos, jieškodamies už miesto savo ilgesy atilsio; kreipias — sako vienas šv. rašytojas — prie žemės paguodos, kada privalė jieškoti paguodos pas Dievą. Atsiskiria, kaip neišmintingos avys, nuo būrio, neatmindami, jog tame atsiskyrimo jiems grūmoja pavojus. Ar taip jau labai silpnas buvo jų tikėjimas: šv. moteriškės ir tūli apaštalai, pagrižę nuo karsto, patikrino, jog Išganytojas yra atsikėlęs; bet šie netiki tuo liudijimu. Todėl ir Jėzų jau vadina tik pranašu: „Kurs buvo vyras pranašas“, sako. Viltis taip pat buvo jau juose apmirusi: „Mes“, sako, „tikėjomės“. Bet mokytojo meilė dar gyvena jų širdyse; dar apie Kristų jie kalba: „Juodu — sako Evangelija — kalbėjosi tarp savęs apie visa tai, kas buvo įvykę“, apie Jėzų Nazarietį. Koks tai geras daiktas kalbėti apie

Dievą ir dieviškus daiktus, ar vienumoj apie juos mąstyti! „Nors — sako šv. Bonaventura — būtumei sunkiausiuose dvasiškuose varguose ir dvasios užšalime, vos tik pradėsi kalbėti apie Dievą, tuojau Dievas ateis pas tave ir pastiprins tavo širdį, apšvies ir savo meilę uždegs“.

Veizėk dabar, kaip noriai, nuolankiai ir švelniai Jėzus gelbsti tuos mokinius, nors jie mėginami ir neištesėjo tikėjime. Gailestingoji Jo širdis iškęsti negali, kad jie per savo netikėjimą vis dar tebebūtų nuliūdę, turėdami tokią priežastį džiaugtis. Ir, nors juodu nebuvo apaštalai, tik žemesni mokiniai, tačiau Jėzus prieina prie jų, eina kartu ir meiliai šneka, kaip su sau lygiais. Nežiūri, kad tėra tik du, ir taip pat rūpestingai aiškina jiems savo paslaptį, lyg kad didė minia klausytų. O, Dievo meile!

II punktas. Kristus šneka su aniemdvim mokiniiais. — Kokia išmintim ir malonumu Viešpats rengia anuodu prieš suteikdamas didę malonę! Klausia: „Kokie tai dalykai, apie kuriuos eidami kalbatės tarp savęs ir esate nuliūdę?“ (Luko 24, 17). Dievas žinojo, apie ką juodu šnekėjo; žinojo, iš kur jų liūdesys; o klausė tuo tikslu, kad juodu parodytų savo širdį, atidengtą netikėjimo žaizdą. Kada juodu tai padarė, Išganytojas pasigailėjo jų aklumo, pradėjo mokyti, prikaišioti širdies kietumą ir netikėjimą, bardamas juodu: „O, neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti visa, ką yra kalbėję pranašai! Argi nereikėjo, kad Kristus tai kentėtų ir taip įeitų į savo garbę?“ Paskiau Jėzus išaiškino jiems iš visų Raštų, kas apie Jį buvo parašyta, ir parodė, kaip tai visa išsipildė Jo gyvenime. Tokia kalba ne tik apšvietė mokinių protą, bet ir širdis uždegė, ir šventą troškimą jose pažadino. Neilgai trukus kalbės juodu vienas antram: „Argi mūsų širdis nebuvo užsidegus mumyse, kada Jis kalbėjo kely?“ Laimingi mokiniai! Kaip gera buvo, kad judu

kelyje kalbėjota ne kokias tuščias kalbas, bet apie Jėzų! Tas, apie kurį kalbėjota, priėjo prie judviejų ir pats šnekėjo su judviem, ir, kaip tik išgirdota Jo balsą, tuoju judviejų sielose šviesybė pakeitė tamsybę, liūdesys virto džiaugsmu, ir meilė paveikė abejojimą!“

O tu apie ką paprastai kalbi? Ar taip kalbi, kad Išganytojas galėtų, priėjęs, su tavim šnekėti, kaip su tiemdvim mokiniams? Ak, bene dažnai tavo gyvenime yra tokių valandų, kuriose labai išraustumei, kad netikėtai pasirodytų tau Jėzus ir paklaustų, apie ką kalbi! „Kas tai do kalbos? Girdžiu nedorus juokavimus, barnius ir apkalbas. Ar tokios privalo būti kalbos to žmogaus, kurį per krikštą pasišvenčiau? Argi tokie žodžiai privalo išeiti iš burnos, į kurią tiek kartų yra įžengęs mano kūnas?!“

III punktas. Jėzus apsireiškia mokiniams ir išnyksta iš jų akių. — Greitai praėjo laikas kelyje, besikalbant su Jėzumi. „Taip jie prisiartinio prie miestelio, į kurį juoduėjo; o Jis apsimetė toliau einas“. Tokiais tatau keliais Dievas paprastai veda savo tarnus. Ne kartą, rodos, esą Jis juos apleidžias; bet tai daro tik tuo tikslu, kad stipriau juos prie savęs patrauktų. Nekartą rodos, lyg jau atimęs nuo jų savo malones, bet tik dėl to, kad pažadintų juose dar didesnę jų malonių troškimą. Kaip tėvas, rūpinąsis savo vaikų širdimis, valandomis nuo jų slepias, kad karščiau lauktų Jo grįžtant. „Juodu priverstė Jį, sakydami: „Pasilik su-mudum, nes artinas vakaras“. Kokia tatau galinga yra karšta malda, kad priverčia Viešpatį pasilikti su mumis ir duoti mums visa, ko Jo prašome! „Taigi Jis įėjo su jais. Atsitiko, kad sėdėdamas su jais prie stalo, Jis paėmė duonos, laimino, laužė ir jiems davė. Dabar jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jį“. Kokia tai buvo laiminga valanda! Deja, tokia trumpa! „Bet Jis pražuvo iš jų akių“. Įspėk, kas tuomet darės tų mokinių sieloje. Įspėk, jeigu dar to pats nejauti, kokia saldy-

bė, kokia laiminga ramybė pasilieka sieloje, kada nors trumpą valandėlę paklauso Jėzaus balso ir paragauja Jo slėpinių gardumo!

Nieko jau daugiau nebetrokšta anuodu mokiniai, vien, kad galėtų kuo greičiausiai papasakoti kitiems apie savo laimę. Užtat, „atsikėlę juodu, sugrižo į Jėruzalę ir rado susirinkusius vienuolika ir kitus draug su jais buvusius... Juodu papasakojo, kas buvo atsitikę kely ir kaip juodu pažino Jį, kada Jis laužė duoną“ (Luk. 24). Kam Jėzus suteikia savo malonės gaušybę, tą ir paragina, kad trauktų prie Jo artimų širdis.

„Tie tikrai pažįsta savo Viešpatį duoną laužiant, kurių širdys taip karštai dega per Jėzų, kurs vaikščioja su jais. Bet deja! dažnai toli nuo manęs yra toksai jautrumas, toks dievobaimingumas, tokia galinga meilė, toks didis uolumas“ (Sekim.). Taip sako šv. rašytojas; dar labiau tu gali pasakyti taip apie save. Pamąstyk apie save, kokia gali būti to užšalimo priežastis. Ar ne ta, kad neturi gana gyvo tikėjimo, arba kad per dažnai užmiršti Dievą, savo žemiškuose reikaluose paskendęs? Visados atmink Dievą visur esant, neužmiršk Jo meilės, nė valandai nuo Dievo neatsitrauk, o greit pajusi, kaip ir anuodu mokiniai, jog dega tavo širdis. Net storiausi ledo gabalai sutirps, kada juos padėsi ten, kur saulė kaitina. Priimk Komuniją, kurioje Jėzus kunigo rankomis laužo tau dangaus Duoną, o priimdamas prašyk karštai, kad teiktų atverti tau akis. *

XLVIII MASTYMAS.

Apie Jėzaus pasirodymą apaštalų susirinkime. Kontempliacija.

Pirmasis įžangos punktas. „Tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims, kur buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytoms dėl žydų baimės, atė-

jo Jėzus, atsistojo viduryj ir jiems tarė: Ramybė jums. Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi“ (Jon. 20, 19—21).

Antrasis išangos punktas. Įsivaizduok nuošalią vietą miesto pakraštyj; anot padavimo, yra tai ta pati trioba, kurioj Jėzus atliko su mokiniais paskutiniąją vakarienę, o kurion mokiniai paskiau kasdien ateidavo. Čia šiandien susirinkę ne tik apaštalai, bet, kaip spėja šv. Bonaventūra, dar ir švenč. Panelė, ir du mokiniai, atėjusieji iš Emaus, ir Marija Magdalietė.

Trečiasis išangos punktas. Prašyk Jėzaus, kad teiktų ir tau pasirodyti tavo sielos namuose ir tokio pat džiaugsmo pripildytų tavo širdį, kokį savo pasirodymu sukėlė apaštalų širdyse.

I punktas. Įsižiūrėk į asmenis. — Pirma į apaštalus. Visi čia susirinkę; nėra tik Tomo; žinai, kokiomis karčiomis ašaromis tas apaštalas paskiau apverks savo nebuvimą. Stenkis iš jų visų veidų suprasti, ką jie širdy turi. Lengva pažinti, jog ne vienokios jų mintys. Vieni tiki Kristų kėlus; kiti ne. Bet ir tie, kurie tiki, silpnai tiki, bijo neprietelių. Visų veiduose matyti nerimastis. Dėl ko ir tu toks esi nedrąsus, taip bijai savo neprietelių? Ar ne dėl to, kad, kaip ir apaštalai anuomet, neturi gyvo tikėjimo nei stiprios vilties? Ne ką tau galėtų pakenkti tie žmonės, kad pasitikėtumei Dievu, savo Gynėju! Prašyk Išganytojo, kad ir tavo dvasią pastiprintų, kaip pastiprino apaštalus, kurie, nors dabar yra bugštūs, neilgai trukus parodys visam pasauliui savo drąsą ir tvirtybę.

Štai atėjo du mokiniai iš Emmaus miestelio. Juodu džiaugdamos pasakoja apie tai, kas atsitiko kely ir kaip pažino Viešpatį. Nors iš judviejų kalbos galima suprasti tai esant tiesą, nes juk juodu pasakoja, ką savo akimis regėję ir savo ausimis girdėję, tačiau susirinkusieji netiki; išskyrus nedaugelį, kurie jau yra

įsitikinę Kristų kėlus, o kuriuos tųdviejų mokinių pasakojimas dar labiau įtikina, visi kiti atmeta jųdviejų liudijimą ir pasilieka kieti savo netikėjime.

Žiūrėk, Jėzus netikėtai pasirodo apaštalu tarpe... Koks Jis rimtas ir kilnus! Kokia tačiau malonė ir saldi ramybė matyt Jo veidė! Gerai įsižiūrėk, kad išmoktumei, kaip reikia eiti prie Jo: eik su tokia viltimi, kad niekad neužmirštumei reikiamosios Jam pagarbos, ir su tokia pagarba, kad niekados neprarastumei vilties. Išmok taip pat elgtis su savo artimais, o ypač su žemesniaisiais: labiau privalai rūpintis, kad tavim pasitikėtų, negu kad rodytų pagarbą. To tave moko Jėzus ne tik savo veidu ir visa išvaizda, bet taip pat savo kalba ir elgesiu su apaštalais.

II ir III punktas. Klausyk, ką kalba, ir stebėk, ką daro. — Kada anuodu mokiniai pasakoja apaštalams, ką girdėję ir regėję kely, rūpindamies juos kaip nors įtikinti ir palinksminti; kada šie vis dėlto dar tebeabejoja, begu tikrai kėlės Kristus: Viešpats netikėtai stojas jų tarpe ir taria: „Ramybė jums! Kaip esu jums žadėjęs ramybės, taip dabar ir duodu. Aš esmi: nesibijokite“. Apaštalai, išvydę mokytoją ir išgirde tą balsą, kurį jie gerai pažino, neapsakomai nusigando, nes nedrėsa tikėti tokia laime: „Tarėsi matą dvasią“ (Luk. 24). Regėdamas tą jų išgastį, Jėzus vėl juos ramina: „Kodėl nusigandot, ir mintys įėjo jūsų širdysna? Argi manęs jau nebepažįstate? Argi nematote, jog tai Aš pats, jūsų Mokytojas, sakau jums? Matot mano rankas ir kojas. Įsiveizėkite į tas žaizdas, kurias laikau, kad jums primintų, kaip jus esu pamilęs. Prisilytėkite ir gerai apžiūrėkite! Juk dvasia neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint“. Tai kalbėdamas, rodė jiems savo rankas, kojas ir šoną... Kaip tau rodos, ar drįso apaštalai palytėti tą Dievo kūną?! Iš tikrųjų, nebūtų drįsę, kad pats Išganytojas nebūtų privertęs... Šventos žaizdos! Tiek kartu jau

savo gyvenime turėjau laimės tikėjimu regėti jus, garbinti ir palytėti šv. Komunijoje! Ak, kad tas palytėjimas išgydytų mano sielą nuo visų ligų, o ypač nuo sunkiausios, kad esu toks tinginys ir silpnas tikėjime!

„Jiems gi dar netikint ir besistebint iš džiaugsmo“, Išganvtojas, norėdamas dar aiškiau jiems pasirodyti esąs tikrai atsikėlęs, tarė: „Ar neturite čia ko nors valgyti?... Paėmęs jis valgė jų akivaizdoj“. O vienkart „davė jiems išmanymo, kad jie suprastų Raštus“, ir sustiprėtų jų tikėjimas. Ir tik dabar, kad jau juos visiškai nuramino ir įtikino, pabara juos, kad netikėjo. Jėzus tuo ne nuliūdinti juos norėjo, tik savo pavyzdžiu pamokyti, kaip atsargiai ir meiliai reikia elgtis su klystančiais, jeigu norima juos perspėti.

„Jis barė jų netikėjimą ir širdies kietumą. kad jie netikėjo tais, kurie buvo matę jį atsikėlusį“ (Mato 16, 14). Tik už tai juos kaltina, kad netikėjo tais, kurie savo akimis buvo regėję jį kėlus! Argi tai nebuvo toli didesnė kaltybė, kad netikėjo Jo žodžiais?! Juk tiek kartų buvo jiems kalbėjęs, jog trečią dieną kelsis! Taip, už mažesniąją kaltę juos bara, o apie didesniąją nė neprisimena. Ir dabar, vadinas, savo garbingaiam gyvenime rodo jiems tokį pat lipšnumą ir pasižeminiimą, koki jiems rodydavo savo mirštamajame gyvenime. Tartum niekais laiko visokius paniekinimus, jeigu jie neužkabina Dievo garbės! Suprato pagaliau apaštalai savo kaltbę, ypač, kad jau nebeniramas tai buvo toks nusikaltimas. Regėdami tokį Išganvtojo maloningumą, susigėdo, pajuto gilų dėkingumą ir dar stipriau prie Jo prisirišo. Turi čia pamoką, kaip privalai atlikti sunkiąją brolių perspėjimo pareigą. Jei nori, kad tavo brolis pasitaisytų, geriausiai padarysi, jeigu perspėsi atsargiai ir kiek galėdamas švelniau; jeigu brolis yra įžeidęs tave patį, tai geriausia bus, kad su juo elgsies taip, kaip kad jo kaltybės visai nebeatmintumei. Imk ir iš apaštalų pavyzdį; išmok keltis

iš savo puolimų, kaip jie kad darė, ir naudotis savo nusikaltimais, kad save labiau paniekintumei, o Dievą stipriau pamiltumei.

Pabaik dvasišku pašnekesiu su Jėzumi. Jungdamasis dvasia su apaštalais, garbink Kristų, kaip jie kad garbino, ir džiaukis, kaip jie kad džiaugėsi. Prašyk kėlusiojo Išganytojo, kad savo apsilankymu per komuniją tokių tau pagamintų vaisių, kokių iš Jo pasirodymo gavo apaštalai.

XLIX MASTYMAS.

Apie kūnų atsikėlimą.

I. Tikis žmogus vilias kūną garbingai atsikelsiant.

II. Rūpinas gerai išpildyti sąlygas, nuo kurių pareina žadėtasis laimingas atsikėlimas.

I punktas. Tikis žmogus vilias garbingai atsikelsias dėl to, kad Jėzus atsikėlė. — Viešpaties atsikėlime yra mūsų garbingo atsikėlimo pamatas, priežastis ir pavyzdys, nes, kad Dievas-Žmogus galėjo pats atsikelti, be abejo, gali ir mus prikelti; priežastis, nes dėl to kėlės, kad per Jį ir mes galėtume atsikelti; pagaliau, pavyzdys, nes koks pats kėlės, tokius ir mus prikels.

1. Viešpaties atsikėlimas yra mūsų atsikėlimo pamatas. Kristus pats vėl pasiėmė savo gyvybę, kaip kad pats buvo ją padėjęs. Jo išėjimas iš karsto buvo Jo aukščiausios galybės darbas. Ką padarė sau pačiam, tai gali padaryti ir kitiems. Didesnis tai stebuklas, kad Dievas-Žmogus numiręs prikėlė save patį, negu kad tas pats Dievas-Žmogus gyvas prikels numirusius žmones.

2. Viešpaties atskėlimas yra mūsų atskėlimo priežastis. Jėzus sujungė mus su savim tokiais stipriais ryšiais, jog Jo atskėlimas traukia paskui save tą pasėką, kad ir mes atsikelsim. Maža būtų Jam buvę to, nes mažą būtų buvę mums, kad Jis vienas pats būtų iš karsto kėlęs, o mes ne. Nebūtų išsipildę Jo gailestingumo žadėjimai, kad nebūtume tapę Jo linksmybės dalyviais. Jėzus yra mūsų galva, mes — Jo nariai; o kokioj padėtyj yra Galva, tokioj esti ir nariai. Jėzus nori, kad mes būtume į Jį panašūs visu savo gyvenimu ir mirtim; taigi, be abejo, nori, kad būtume panašūs ir atskėlimu: juk Jis ir mes — vienas kūnas.

Jėzus yra mūsų atpirkėjas; „ir gausus pas Jį atpirkimas“; bet atpirkimas nebūtų gausus, kad neatrastume Jame to, ką Adome buvome praradę: kad mums nesugražintų ir kūno gyvybės. Kad nebūtų kūnų atskėlimo, galima būtų sakyti, jog Jėzus yra ne visiškas Išganytojas, nes nevisą būtų teisganęs žmogų.

Jėzus yra mūsų gyvybė. Ana Dvasia, kuri Jį prikelė, gyvena mumyse, kaip savo bažnyčioj. Kad priešmei Komuniją, jau nebe tu gyveni, bet gyvena tavų Kristus. Argi galima manyti negyvensiant amžinai tą kūną, kurs tiek kartų bus buvęs priėmęs savęsp Jėzaus kūną, kuriame yra pats nemirštamumo šaltinis! „Kas valgo maną kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą; ir Aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje“ (Jon. 6, 55). Ar norėtumei dar aiškesnio pažadėjimo?!

Ne! „neduosi, Viešpatie, savo šventajam matyti supuvimo (ps. 15, 10)!“ Ar išmanai dabar, ką reiškia šv. Pavilo sakiny: „Jei mirusieji nesikelia, tai nė Kristus neatsikėlė“ (I Kor. 15, 16)?

3. Viešpaties atskėlimas yra mūsų atskėlimo pavyzdys. Įsivaizduok pagarbintąjį kėlusiojo Kristaus kūną: nors tai yra tikras kūnas, tačiau gyvena kaip gryna dvasia ir turi grvnos dvasios vnatvbiu. Sakvk

sau: jeigu tik noriu, ir aš galiu toks būti kuomet per amžius! Dabar mūsų kūnas gauna sopulių kentėti, turi mirti ir supūti; dabar jis yra stambus ir negarbus; bet tuomet jis jau nebegalės nei gesti, nei kentėti, tuomet jis bus švelnus, skaistus ir garbingas, kaip kėlusiojo Kristaus kūnas. „Sėjamas gendąs kūnas, kelsis negendąs; sėjamas negarbėję, kelsis garbėję; sėjamas silpnybėję, kelsis galybėję; sėjamas gyvulinis kūnas, kelsis dvasinis kūnas“ (I Kor. 15, 42—44). Tačiau neužmirškime: „Visi, tiesa, kelsimės, bet ne visi būsime permainingi“ (I Kor. 15, 51). Ir todėl tas būsimasis kūnų atsikėlimas, kurs yra saldžiausia gerųjų viltis, piktiesiems yra grasmė ir baimės šaltinis. O, Dieve! kokia tatai aklybė gyvent nedorai!

II punktas. Sąlygos, nuo kurių pareina žadėtasis garbingas atsikėlimas. — Klausyk, ką sako šv. Povilas: „Jei draug mirėme, draug būsime ir gyvi; jei draug kentėsime, draug ir viešpatausime“. „O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai; jei tik drauge kenčiame, kad būtume drauge ir pagarbinti“ (II Tim. 2; Rym. 8, 17). „Jei mes suaugome su juo jo mirties panašumu, taip pat būsime ir prisikėlime“ (Rym. 6,5). Jėzus Kristus — sako tas pats apaštalas — yra pirmone tų, kurie užmigo, ir pirmgimis tarp numirusiųjų (I Kor. 15; Kol. 1). Tie teatsikels su išrinktaisiais, kurie su Juo yra susijungę. V. Jėzus yra tavo karalius: jei nori su Juo karaliauti, pirma pakariauk drauge su Juo ir Jam vadovaujant. Jėzus yra tavo brolis; bet, jei nori tapti Jo tėvainiu, turi drauge su Juo pakentėti. Jis yra Galva to kūno, kurio tu esi narys; kaip Jis pats save pažemino ir buvo paklusnus iki kryžiaus mirties, taip ir tu ne kitaip gausi garbės vainiką drauge su Juo, vien kad paaukosi savo šlovei, laisvę ir gyvybę. Jeigu padarysi save panašų į numirusįjį Jėzų, pasidarysi panašus į Jėzų kėlusįjį. Jeigu nori kelti iš karsto, kaip Jis atsikėlė, nuženk pirma į karstą kaip Jis; kaip Jo

kūnas buvo įdėtas karstan žaizdotas, taip tegu ir tavo kūnas eina karstan bent nusimarinęs per atgailą. Be to dar, ir Komunija duodama tau kaip „ateinančiosios garbės uždas“; garbink tą Dievo paslaptį ir meiliai valgyk tą duoną gyvąją ir gyvybę teikiančiąją. Pagaliau Dievo Dvasia prikelia išrinktuosius, kaip prikėlė Jėzų; prikelia juos dėl to, kad gyveno juose, kaip gyveno Jėzuje: „Bet jei — sako šv. Povilas — Dvasia to, kurs prikėlė iš numirusių Jėzų Kristų, gyvena jūmyse, tai prikėlusis iš numirusių Jėzų Kristų atgaivins ir jūsų marius kūnus dėl gyvenančios jūmyse Jo Dvasios“ (Rym. 8, 11). Užtat gyvenk, kaip kad gyveno Jėzus, tąja Dievo Dvasia, vadinas, būk paklusnus visokiems Jos kvėpimams.

Tas tatau yra, krikščioni, nepajudinamasai pamatas, ant kurio turi statyti savo garbingo atsikėlimo viltį. Įeik dabar savęs ir padaryk stiprų priežadą.

L MASTYMAS.

Apie tai pat.

I. Dievas ypač pabraukdamas paskelbė mums tą tiesą.

II. Iš tikėjimo tąja tiesa gema išganymo vaisius.

I punktas. Dievas ypač pabraukdamas paskelbė žmonėms Atsikėlimo tiesą. — Atsikėlimo tikėjimas buvo duotas pirmiesiems tėvams, kaip tik jie nusidėjo; palaikė jį ant žemės sentėviai ir pranašai; dar prieš Mesijai ateisiant buvo kankinių, kurie jį savo krauju patvirtino; dar aiškesnis pasidarė Naujame Įstate; pagaliau ir pačioje gamtoje pilna tos tiesos įrodymų. Taigi, kaip matome, Apvaizda taip yra padariusi, kad žmonės visais laikais pažintų tą tiesą ir pagal ją gy-

ventų. Vos tik Adomas po savo nuodėmės išgirdo iš Dievo lūpų pelnytąją ištarmę, tuoj Dievas jį ir palinkmino atpirkimo priežadu, kuriame buvo ir atsikėlimo priežadas. „Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti“ (I Kor. 15, 22). sako šv. Povilas. Gera tai suprato pirmasis žmogus ir dėl to praminė savo moterį Ieva, tai yra gyvųjų motina, nes jos asmenyje matė aną stebuklingąją moteriškę, iš kurios turėjo gimti tas, kurs yra atsikėlimas ir gyvenimas. Ir tą savo tikėjimą Adomas paliko savo ainiams.

Tuo tikėjimu gyveno sentėviai Abraomas, Izaokas, Jokūbas. Ypač Jokūbas aiškiai jį išpažino, kada gulėdamas mirties patale, tarė tuos žodžius: „Tavo išganymo lauksiu, Viešpatie (I Moz. 49)!“ Ir, taip laukdamas, ramiai žengė karstan.

Tą tikėjimą skelbė pranašai. Taip, Izaijas guodžia tikinčiuosius žydus ir sako: „Tavo mirusieji bus gyvi, mano užmuštieji atsikels; pabuskite ir girkite, kurie gyvenate dulkėse“, nes štai Viešpaties galia, kaip saulės šiluma, permerks žemės vidų ir kaip šviesos rasa atgaivins jūsų dulkes (Iza. 26, 19). Danielius dar aiškiau pasakoja ne tik apie visuotinį kūnų atsikėlimą, bet dar apie kėlusiųjų gerųjų ir piktuųjų likimą: „Daugelis tų, kurie miega žemės dulkėse, pabus, vieni amžinam gyvenimui, kiti sugėdinimui, kad matytų jį visuomet“ (Dan. 12, 2). Ezekielius tokiais žodžiais baigia gražų numirėlių atsikėlimo aprašą: „Viešpats Dievas sako taip: Štai Aš atidarysiu jūsų kapus ir jus, mano tauta, aš išvesiu iš jūsų karstų. Jūs žinosite, kad Aš Viešpats, kai būsiu atidaręs jūsų karstus... ir būsiu išvedęs jus, mano tauta, iš jūsų kapų“ (Ezek. 37, 12—13). Taip pagaliau Jobas atsikėlimo tikėjimu guodės savo sopuliuose: „Žinau, kad mano Atpirkėjas yra gyvas, ir paskučiausioje dienoje aš atsikelsiu iš žemės ir vėl būsiu apvilktas savo oda ir savo kūne aš matysiu savo Dievą“ (Job. 19, 25).

Tuo tikėjimu pasidrašinę, Makabėjai pakėlė smarkias kančias. Jų vienas tarė budeliui, duodamas savo narius kankinti: „Dėl Dievo įstatymų dabar laikau juos nieku, nes turiu vilties iš Jo vėl juos gausias“. Antrasis: „Geriau yra būti žmonių atiduotiems mirčiai ir turėti vilties, kad Dievas vėl prikels iš numirusių“ (2 Makab. 7, 10—14). Bet ypač aiškiai prašvito ta tiesa Evangelijoje. Visai Jėzus rūpinos sustiprinti mokinius tame dalyke. Ne tik savo pamokose nuolat tą tiesą skelbė, bet ir regimai ją rodė, prikeldamas numirėlius, kad mokiniai lengvai patikėtų skelbiamąją paslaptim. Prikėlė pirma Jairo dukterį, ką tik mirusią. Prikėlė paskui našlės sūnų, kurį jau nešta laidoti. Prikėlė toliau Lozorių, kurs jau buvo pradėjęs pūti karste. Pagaliau, dievišku ženklu patvirtindamas savo mokslą ir priežadus, atsikėlė pats.

Be to dar, ir pačioj gamtoj rodo mums Dievas nuolat tos paslapties paveikslų, kad mes dažnai atmintume tą linksmąją tiesą. Metų laikų atmainos, naktų su dienomis kaitaliojimos, žolės ir gyvuliai — žodžiu sakant, visi sutvertieji daiktai tiekia mums garbingojo kūnų atsikėlimo panašumą. Žiemą visa gamta apmiršta, o pavasarį vėl atgauna gyvybę. Grūdas esti metamas žemėn, kaip kūnas karstan, ir taip pat pirma genda, kad atgimtų; ir artojas už vieną grūdą, kurį pasėjo, gauna ir kelis, ir keliolika, ir daugiau. Taip ir teisingam, ką praras mirtyj, niekai yra, palyginus su tuo, ką atsiims atsikėlime.

Regi iš to viso, kaip labai Dievas rūpinas, kad ta tiesa giliai įsmegtų į žmonių galvas ir širdis ir būtų jiems vaistas nuo geidulių, o paspyris dorybėje.

II punktas. Stiprus atsikėlimo tikėjimas pagamina ypač šiuos tris išganymo vaisius: 1) išmoko žmogų niekinti mirtį; 2) išmoko trokšti anos dvasiškosios mirties, kuri yra įeiga į palaimintąjį nemirštamumą; 3) išmoko tikrai mylėti ir gerbti savo kūną dėl jo gar-

bingojo skvrimo amžinybėje. — Kas turi tikrą viltį garbingai atsikelti, tam mirtis yra niekas, nes regi joje ne gyvybės pragaištį, tik užmigimą trumpam laikui. Taip ir šv. Dvasia mirtį vadina miegu: „Mes nenorime palikti jūsų, broliai, — sako šv. Povilas, — be žinių apie užmigusiuosius, kad jūs neliūdėtumėt, kaip kiti, kurie neturi vilties“. (I Tes. 4, 13). Tik bepročiams teisingųjų mirtis gali atrodyti esanti sunaikinimas, nes nemato, jog, apleisdami tą gyvenimą, eina atilsin. „Neišmintingųjų akims jie rodosi mirštą, ir jų išėjimas laikomas suspaudimu; tuo tarpu jie yra ramybėje“ (Išm. 3, 2-3). „Žinau, — sako Jobas, — kad mano Atpirkėjas yra gyvas, ir paskučiausioje dienoje aš atsikelsiu iš žemės ir vėl būsiu apvilktas savo oda, ir savo kūne aš matysiu savo Dievą“ (Job. 19, 25). „Ta mano viltis paslėpta mano prieglobstyje“ (Job. 19, 27). Tokios vilties kas turi, tas turi paguodos kiekviename sielvarte.

Gyvas kūnų atsikėlimu tikėjimas, kaip moko niekinti kūno mirtį, taip lygiai žadina žmoguje dvasiškos mirties troškimą, būtent, ano nusimarinimo, kurs sielą išvaduoja iš jautulių kalėjimo, o sustiprina joje malonės viešpatavimą. Tas nusimarinimas yra būtinas visiems krikščionims, nes, kaip sako šv. Povilas, „kurie yra Kristaus, tie prikaltė ant kryžiaus savo kūną“ (Gal. 5, 24), ir kiekvienas tikintis turi kas dieną „parodviti savo kūnus kaip gyva, šventa, Dievui tinkama auka“ (Rym. 12, 1) ir prikalti prie kryžiaus savo geidulius.

Nors ta dvasiškoji mirtis yra nemielą geiduliams, laimingo atsikėlimo viltis daro ją malonia. „Todėl mano širdis linksminasi ir mano liežuvis džiaugiasi, be to ir mano kūnas ilsėsis su viltimi“ (ps. 15, 9). Pats Viešpats yra man prižadėjęs: jei būsiu Jam ištikimas, prikels iš karo mano kūną ir padarys jį dalviu tos garbės, kuria džiaugias Jo kūnas. Todėl noriai pasiduosiu

Jo įsakų jungui, trokštu išsiginti savęs ir nešti savo kryžių. Balsiai ir linksmi garbina Viešpatį mano liežuvis, kad už tokius lengvus žemės vargus tokią didelę laimę ir garbę žada mano kūnui! Toje viltyje mano kūnas jau šiandien ilsis ramybėje! — Taip anas kančionys, kad džiaugdamasis davė savo kūną draskyti, klausiamas, kodėl taip džiaugias, pasakė: „Tapau Kristaus vynuogynu; dabar jį, kaip žiemą, genėja; bet ateis pavasaris ir pražys iš naujo mano kūnas: „Viešpats mano padėjėjas... Jame turėjo vilties mano širdis... mano kūnas vėl pražydo“ (ps. 27, 7). — Pagaliau, kas gyvai tiki, jog jo kūnas, kaip dabar yra sielai įnagė geriams darbams daryti, taip kuomet nors, paimtas dangun ir pasodintas sostan drauge su siela, džiaugsis amžina laime: toks žmogus, be abejo, mylės ir pagarboj laikys savo kūną. Bet deja! kiek tatai yra žmonių ant žemės, kurie ne tik nemyli ir negerbia savo kūno, bet dar jį visai paniekia ir smarkiai žudo! Nes argi gali sakyti mylis ir gerbiąs savo kūną, kas jam laisva valia praranda dangaus garbę ir linksmybes? Argi nepasirodo esąs smarkiausias priešas ir persekiotojas savo kūno, kas jį paskiria amžinoms kančioms ir prakeikimui? Prašyk Dievą, kad tau giliai įdėtų atmintin ir širdin tuos šv. Povilo žodžius: „Neklyskite: Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs! Nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Kas sėja savo kūne, tas pjaus iš kūno pageidimą; kas sėja dvasioje, pjaus iš dvasios amžinąjį gyvenimą“ (Galat. 6, 7-8).

LI MAŠTYMAS.

Apie tris sąlygas, ramybei būtinas.

- I. Taikos su Dievu sąlyga yra sąžinės grynumas.
- II. Taikos su artimu — artimo meilė.
- III. Sielos ramumo sąlyga — savęs paties nugalėjimas.

I punktas. Sąžinės grynumas yra būtina taikos su Dievu sąlyga. — Ką reiškia, — sako šv. Augustinas, — gyventi taikoj su Dievu, vien tai, kad norėtum to, ką Dievas liepia, o nenorėtum, ką Dievas gina. Nejaugi galėtumei sutikti su Dievu, jeigu tau tiktų, kas Dievui netinka, ir darytumei tai, kuo Dievui nusikalstumei?

Dievas yra tavo paskutinis tikslas ir aukščiausiasioji tavo gėrybė: tai yra pamatinė tikėjimo tiesa. Jeigu gyveni vienybėje su Dievu, būsi ramus; bet, vos tik nuo Dievo atsiskirsi, būtinai įkrisi į dvasišką nerimastį ir liūdesį. O kaip susijungti su Dievu? Gi savo valią pavesti Dievo valiai. Kada atstosi nuo Aukščiausiojo valios, tuo pat išeisi iš savo atilsio vietos ir atsidursi neįgimtoje padėtyje. Kad reikia pasiduoti Dievo valiai, yra tai tiesa, užrašytoji ne tik religijoje, bet ir pačioj žmogaus prigimtyj. Jeigu priešinės tai tiesai, neuostabu, kad tavo paties protas prieš tave kilsta, tikėjimas tave smerkia, smarkia pabauda grumzdžia, ir sąžinė kankina tave savo priekaištais. Nors kažkaip stengtumeis, negalėtumei visai išmesti iš savo atminties aną baisųjį teismą, kuriuo Dievas grūmoja nusidėjėliui; o kada prisiminsi tą teismą, negalimas daktas, kad nepersigąstumei, ir tavęs neapniktų kartūs priekaištai. „Pikta sąžinė“, sako Sekimo rašytojas: „yra visad bugšti ir nerami; saldžios ragausi ramybės, jeigu tavo širdis nieko tau neprikaišios“ (Kr. Sek. 3, sk. 6).

Ramybė, — sako Viešpats per pranašą, — yra teisingumo veikalas (Izai. 32). Ramybė tai — pirmas užmokesnis už tvarkos laikymą, kaip nerimastis yra pirmoji bausmė žmogui, laužančiam tvarką. O jeigu kiekvienas didis ar mažas nusidėjimas priešinas teisingumui ir tvarkai, tat nenuostabu, kad net menkos klaidos bus neramybės versmė tam, kas jose tyčia guli. Kas gyvena teisingai, tik tas teturi sielos grynumą, kurs gema iš teisingumo; tik tas tegali laisvai susijungti su Dievu ir Jame ilsėti.

II punktas. Artimo meilė yra būtina taikos su žmonėmis sąlyga. — Gyvensi taikoje su Dievu, jei myli Dievą ir Jo įstatus, kaip sako Dovidas: „Daug ramybės tiems, kurie myli Tavo įstatymą“ (ps. 118, 165). Gyvensi taikoje su artimu, jei myli jį tikra meile, nežiūrėdamas jokių jo ydų nei jokių tau nusikaltimų. Jeigu kiekvienas norėtų daryti kitam, ką nori kad kiti jam darytų; jeigu norėtų kęsti, pagarboj laikyti ir ginti kitus, kaip nori, kad jį kiti apkęstų, gerbtų ir gintų; jeigu kiekvienas mylėtų kitą taip, kaip nori kad jį kiti mylėtų: visi nesutikimai ir barniai išnyktų. Kad *meilės Dievas* būtų su mumis, būtų su mumis ir *ramybės Dievas* (ps. 118). Taip ir marės visad būtų ramios, kad nebūtų vėjų, kurie jas sujudina. Kas įstengtų — sako šv. Bernardas — išnaikinti ant žemės žodžius „mano“, „tavo“, žodžius, degančius, kaip ugnis, kurie jau tiek karų yra sukėlę ir tiek gaisrų uždegę: tas, iš tikrųjų, įsteigtų ant žemės geistinąją rimties karalystę. Jeigu trokšti gyventi taikoje su savo artimais, atmink reikiant meilės didžios, kantrios ir jautrios, idant mokėtum ir su tais, kurie neapkenčia ramybės, būti ramus (II Kor. 13), kaip kad tau liepia šv. Dvasia mažne kiekviename šv. Rašto lakšte. Klausyk ir kas dieną galvok, ką tau apie tą meilę sako šv. Povilas: „Aš, kalinys Viešpatyje, maldauju jus elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantry-

be, meile pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšiu dvasios vienybę“ (Epez. 4, 1—3). O kitoj vietoj dar labiau tą prašymą pabraukia: „Taigi, jei yra koks padrašinimas Kristuje; jei yra meilės paguoda; jei yra dvasios draugystė; jei yra koks širdingas pasigailėjimas: tai padarykite mano džiaugsmą tobulą, vienaip manydami, turėdami tokią pat meilę, tokią pat širdį, tokius pat jausmus“ (Pilyp. 2, 1—2). Kiek galėdamas, rūpinkis turėti tokią stiprią, lipšnią ir atsargią meilę; o atmink, jog ne artime, jo geiduliuose ir jo nuodėmėse reikia ieškoti didžiojo ramybės griovėjo. Didė ramybės kliūtis yra tavy pačiame.

III punktas. Nugalėti save patį yra būtina sielos ramybės sąlyga. — Toks yra tikrasis tų Išganytojo žodžių aiškinimas: „Ne ramybės atnešti aš atėjau, bet kalavijo“. „Žmogaus namiškiai bus jo neprieteliai“ (Mat. 10, 34—36). Tie namiškiai yra tai tavo geiduliai, kurie gema iš sugedusios tavo prigimties. Privalai būtinai kariauti su tais neprieteliais, jeigu trokšti įgyti aną kantrumą ir viduję pusiausvyrą, kuri žmogų iškelia viršum visų gyvenimo priepuolių. Ramybę gimdo nugalėjimas, kaip kad nugalėjimą gimdo kova. Kas išmoks valdyti save, tas taps visų daiktų viešpačiu. Kas galėtų nepripažinti tos didelės tiesos, užrašytosios Sekimo knygoje: „Jei žmogus ko per daug geidžia, tuoj tampa viduje neramus“. Tokia yra žmogaus širdies prigimtis, kad niekados negali būti be geidimo; ir taip jo geiduliai, jeigu nemoka nuraminti ir sutūrėti, tampa jam dvasišku kankynių priežastim. Dažnai pagalvok apie tas aukso patartis, kurias randame toje pat knygoje: „Priešindamasis geiduliams, rasi tikrą širdies ramumą. Nėra ramumo kūniško žmogaus širdy, nėra žmoguje, pasidavusiame žemės daiktams. Palaiminti prastieji, nes didį ramumą turės“. Prastas ir nekaltas žmogus, kurs yra išsivadavęs nuo savo geidulių, nepaiso žmonių kalbos, tieško vieno Dievo, „toks nepradės

svyruoti savo širdy ir ramiai gyvens Dievuje“ (Kr. Sek. kn. 1, sk. 3). Bet, iki paveiksi save ir visą save pavesi malonei, ne vieną turėsi kovą. „Kodėl kai kurie šventieji buvo toki tobuli ir dievobaimingi? Na gi dėl to, kad stengė visai atplėšti save nuo žemės daiktų, o per tai galėjo visa širdimi prisiglausti prie Dievo ir laisvai saugoti save“ (ten pat kn. 1, sk. 11). Taip tat gerai padūmok apie tai — „kas geriau moka kentėti, tas turės tobulesnio ramumo. Tas yra savęs paties paveikėjas ir pasaulio viešpats, Kristaus prietelis ir dangaus paveldėtojas“ (ten pat kn. 2, sk. 3).

Taigi, širdies tyrumas, Dievo valiai pasidavimas, širdinga artimo meilė tai — trys sąlygos, kurių reikia, norint pasiekti ramybę ir laimę. Prižadėk išpildyti kuo geriausiai tas tris sąlygas ir prašyk Dievą, kad padėti teiktų. Prašyk, kad Jis pats suteiktų tavo sielai to romumo ir ramumo, kurių kol sieloj nebus, jina negali susijungti su Viešpatim, nei Viešpats jai save atiduoti. Šiandie gal joje terasi vien nekantrumo, užsi-degimų, sumaiščio ir netvarkos: į tai visa yra palin-kus pagedusioji žmogaus prigimtis. Bet ramus veiksmas ir geidulys be aistros, ir uolumas be karščiavimos yra tai paties Dievo dovanos, nes Dievas yra priešamžė įšmintis, begalis veiklumas, nedrumzdžiamas atilsis ir pradžia, o kartu ir pavyzdys tikrojo ramumo. Melsk iš Jo, kad teiktų tau duoti tos dangaus dovanos, ir tikėkis Jį neatsisakysiant, nes pats iš savo malonės yra prižadėjęs tau jos suteikti ir trokšta suteikti.

LII MĄSTYMAS.

Antrasis sekmadienis po Velyku. Jėzus pasirodė Tiberiados paežeryj. Kontempliacija.

Pirmasis įžangos punktas. Kada mokiniaj, Kristui atsikėlus, nuvyko Galiliejon, kaip kad jiems buvo įsakęs Jėzus, jų septyni „išėjo ir sėdo į laivą; bet tą Drasiški mąstymai, 3.

naktį nieko nepagavo. Jau praaušus, Jėzus stovėjo ant kranto; tačiau mokytiniai nepažino, kad tai Jėzus. Jėzus jiems tarė: Įleiskite tinklą dešinėje laivo pusėje, ir rasite. Jie įleido ir jau nebegalėjo jo patraukti dėl žuvų daugybės. Tuomet tas mokytinis, kurį Jėzus mylėjo, tarė Petru: Tai — Viešpats. Simonas Petras, kaip tik išgirdo, kad tai — Viešpats, apsisiautė jupa..., ir įšoko į jūrą. Kiti gi mokytiniai atplaukė laivu... Išėję ant sausumos, jie pamatė sukurtą ugnį, padėtą ant žarijų žuvį, ir duonos... Jėzus jiems tarė: Eikite čia ir valgykite“ (Jon. 21).

Antrasis įžangos punktas. Įsivaizduok matąs jūros krantą, o netoli nuo krašto — valtį su apaštalais.

Trečiasis įžangos punktas. Prašyk Jėzaus malonės, kad mokėtum pažinti tą Jo meilės pilną širdį, kokią parodė šitame atsitikime apaštalams, o jų asmenyje ir visiems tikintiesiems. Prašyk malonės, kad turėtum sielą, nors iš dalies taip apšviestą, kaip kad šv. Jono, ir tokią karštą ir pasišventimo pilną, kaip šv. Petro, ir kad gautumei tokios laimės, kokios gavo mokiniai iš ano stebuklingojo žvejojimo ir puotos, kuria V. Jėzus juos pavaišino.

I punktas. Žiūrėk į asmenis. — Žiūrėk pirma į apaštalus. Jie žvejoja; visi uoliai darbuojasi; bet tas vargas nenaudingas: kaip sako Evangelija, tą naktį jie nieko nesugavo; užtat jie truputį nuliūdę. Varguoliai visai nesitikėjo, koks didis džiaugsmas neilgai trukus jų širdis pripildys.

Žvilgterėk dabar į Išganytoją, stovintį prie krašto. Meilingai veizi į savo mylimuosius mokinius ir laukia jų idant juos palinksmintų. Jo širdis jų gailis, kad taip dykai jie vargsta ir yra reikalingi pagalbos, ir neturi kuo pasisotinti... Taip ir tave Dievas atmena kiekvienam tavo varge. Ne kartą rodos tau, Dievas jau tave visai apleidęs; o tuo tarpu Dievas yra prie pat tavęs.

Kiek tai jau kartų esi buvęs sunkioje padėtyje, taip jog bemažko vilties netekdavai, o Dievas tave aplankydamas, dvasiškai apšviesdavo ir tinkamos pagalbos suteikdavo. Padūmok, ko gi negalėtum gauti iš begalės Jo gerybės, kad Jo prašytumei vildamasis, jeigu Jisai neprašomas tokių brangių malonių tau suteikia!

II ir III punktas. Klausyk, ką kalba, ir stebėk, ką daro. — Dėl to Jėzus leido, kad apaštalai per naktį nieko nesugautų, ir dėl to stebuklu juos palinksmino, kad dar geriau pažintų tiedvi dides tiesas, kurias jiems dažnai primindavo: pirma, kad Jis nuoširdžiai rūpinas kiekvienu jų reikalu ir padės jiems tą valandą, kurią bus pats pasirinkęs; antra, jog patys savaime, be Jo pagalbos nieko padaryti negali. Kaip meiliai Jėzus klausia, ar turi ko valgyti! Jis žino neturint, tik nori, kad apaštalai prisipažintų esą reikalingi, taigi kad būtų juo dėkingesni ir taip geriau pasinaudotų Jo malone. Išmok ir tu su tokiu pasižeminimu, kaip apaštalai, prisipažinti nieko neturįs, net ir tų daiktų, kurių labiausiai turėti reikėtų: nei pasižeminimo, nei dieviškų dalykų išmanymo, nei drąsos. Išmok visko tikėtis vien iš Išganytojo malonės.

Šv. Jonas, kadangi buvo ypač nekaltas, pirmasis pažino Jėzų. Taip, nekaltosios širdys iš tikrųjų Dievą regi (Mat. 5). Jėzau! kad ir aš pažinčiau Tave kiekvienoje vietoje ir kiekviename atsitikime ir sakyčiau su Tavo mylimuoju mokiniu: „Tai yra Viešpats! Viešpats suteikė man tą džiaugsmą, ar tą bandymą atsiuntė. Pats Viešpats leido ant manęs tą pažeminimą, ar tą priepuolį.“ Taip ir apaštalai — sako šv. Grigalius — Viešpačiui taip surėdžius, pirmiau tuščiai vargo žvejojami, idant paskiau juo didesnis būtų jų džiaugsmas, kada pasidarė stebuklas. Jėzau! teikis apkuopti mano širdį, kad Tave mylėčiau, kad ir man išsipildytų tas Tavo pažadėjimas: „Kas mane myli, bus mano Tėvo mylimas; taip pat Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu“ (Jon. 14, 21).

Simonas Petras, išgirdęs, jog tai — Viešpats, nebegalėdamas ištūrėti iš didės meilės, persijuosė rūbais ir šoko į jūrą; o kiti mokiniai atplaukė valtyje. Mat tai čia dvejoją kelią, kurs gali nuvesti pas Jėzų: vieną nepaprastą, kurio negalima peikti, bet kurio niekam neleidžiama pasirinkti savo valia; antrą paprastą, kuriuo ir tu privalai eiti. Ir vienas, ir antras yra ištikimų Dievo tarnų kelias, pagal įvairias Dievo dovanas ir pašaukimus. Vieni žmonės yra gyvo būdo ir didelio karštumo, kuriems valtyje lyg per ankšta būtų; todėl, norėdami kuo greičiausiai nueiti pas nukryžiuotąjį Jėzų, patys puola drąsiai į kančių marę. Kiti yra lėto ir ramaus būdo; tie tyliai plaukia Apvaizdos valtyje ir, turėdami su savim Dievą, džiaugias Jo malonėmis, o jei kada Jis pasišalina, kantriai laukia Jo pagrižtant. Tačiau mokinkis ir iš Petro: veizėk, kaip karštai jis trokšta susijungti su Jėzumi, nieku laiko pavojų ir vargą. Užtat ir pirmas priplaukė.

Kada apaštalai išlipo ant kranto, išvydo sukrautas anglis ir padėtą ant jų žuvį, ir duoną. Pats Kristus paruošė jiems tą česnį ir dabar maloniai kviečia pasistiprinti. To negana: pats jiems tarnauja: „Jėzus paėmė duoną ir davė jiems, taip pat ir žuvį“ (Jon. 21, 13).

Bailusis žmogau! Ar dar ilgai kelsi liūdesio Jėzui savo neviltim? Liaukis skaudžiai rūpinęsis žemės reikalais, nes juk pats Viešpats rūpinas tavim! Ir kas Juo visai pasitiki, tą labiau už kitus atmena. Atmink, kokią česnį tau rengia danguje, kad tu dar čia ant žemės tik teužsidarbiauji! Jau arti tas rytmetis, kada tars tau: „Eikš savo Dievo linksmybėn!“ O kol kas, eik, ragauk sakramentalės Duonos, kad ji tave pastiprintų ir dvasios karštį padidintų!

Kas darės apaštalų sieloje per tą puotą! Kaip jie džiaugės! Gili pagarba ir šventas stebesys lūpas jiems surakino. Niekas nedrįso Jėzų klausti, kas Jis yra, nes

žinojo, jog tai — Viešpats (Jon. 21). Siela, Dievo meile degdama, kada paskęsta mintyse apie Jo majestotą, nebturi ir nebjieško žodžių savo jausmams išreikšti. Regi gerybių Jūrą ir su viltim, džiaugsmingai joje pasineria. Jaučia dangaus laimės pradžia...

Pabaik dvasišku pašnekesiu su Jėzumi. Pagarbink Jo galybę, kuri aprūpinus yra visus padarų reikalus. Dar karščiau pagarbink Apvaizdą, kuri ypač atmena tuos, kurie, viską pametę, visiškai paveda save Dievui. Ypač padėkok Jam už tiek malonių, kurias esi iš Jo gavęs, ir su gilia viltimi pasiduok Jo valdžiai ir valiai.

LIII MASTYMAS.

Trečiasis sekmadienis po Velykų. Apie šv. Juozapo globa.

Juo kas labiau gali ir nori daryti gera, juo labiau galima pasitikėti jo pagalba ir globa. O kokią didžią valdžią turi šv. Juozapas ir kaip tave myli! Aišku, kokia naudinga gali būti tau jo globa. Padūmok taip pat, ką privalai daryti, kad pilnai pasinaudotumei tąja galingąja globa.

- I. Kokią turi valdžią šv. Juozapas danguje.
- II. Kaip trokšta vartoti tą valdžią tavo naudai.
- III. Juo karščiau jį prašysi, juo stipriau patirsi jo globą.

I punktas. Kokią turi valdžia šv. Juozapas danguje. — Suprask, ką sako apie jį Bažnyčia; suprask, kokią viršininkystę turėjo šv. Juozapas ant žemės: o supras! kokia dabar turi valdžią.

1. Bažnyčios liturgija ne tik yra vieša ir iškilminga malda, bet dar aiškiai ir kiekvienam prieinamai iš-

reiškia Bažnyčios mokslą. Taigi pažiūrėkime maldas, kurias Bažnyčia yra skyrusi šv. Juozapo šventėms. Ten rasim, jog tasai nekaltasis Marijos sužieduotinis tokią šiandien danguje turi valdžią, kokią kitą kartą Aigipte turėjo anas Juozapas visai tautai išgelbėti. Kaip anuomet faraonas liepė valdiniams bade ir varge šauktis į aną Juozapą, taip pat ir šiandien Viešpats sako Bažnyčios lūpomis savo tikintiesiems: „Eikite pas Juozapą!“ Dievas yra padaręs jį savo malonių eikvotoju. Dievas nori suteikti mums malonių, bet per Juozapą. „Paskyrė jį savo namų valdovu ir viso savo lobio kunigaikščiu“ (ps. 104, 21). Tuos žodžius šiandien Bažnyčia tiek ir tiek kartų mini, pridėdama linksmajį Alleliują, ir tais žodžiais moko tave, ką turi manyti apie to stebuklingojo Globėjo valdžią. Bet dar geriau suprasi tos valdžios platumą, kada prisiminsi, kokia buvo viršininkystė, kuri buvo Juozapui įteikta ant žemės.

2. Dievas pavedė Juozapui ant žemės brangiausiuosius savo turtus — mieliausiąjį savo Sūnų ir Jo švenč. Motiną; padarė Juozapą savo šeimynėlės galva, savo namų viešpatimi; davė jam tokią valdžią ant Jėzaus, kokią turi tėvas ant sūnaus, ir tokią valdžią ant Marijos, kokią turi vyras ant moters.

Ir šventasis vartojo tą valdžią: niekad nebuvo sūnaus, tokio paklusnaus, kaip Jėzus, nei moters, tokios nuolankios, kaip Marija. Bet ar galima manyti, kad dabar danguje Jėzus su Marija nebegebia tos buvusios Juozapo valdžios? Ar galima manyti, kad tas, kurį Jėzus vadindavo savo tėvu, dabar danguje ne daugiau pas Dievo Sūnų sverias už kitus šventuosius? Jei-gu taip, tai šv. Juozapas būtų beesas danguje ne tik ne paaukštintas, kaip kad kiti išrinktieji, bet pažemintas!

Taigi aišku, jog šv. Juozapas turi danguje didelės galybės, nors ir mažesnės, negu Dievo Motinos. Šv. mokytojai apie Mariją sako, jog Jinai stovinti prie Sū-

naus sosto ne kaipo prašytoja, bet kaip karalienė, ne kaipo meldžianti, bet kaipo liepianti; panašiai sako ir apie Juozapą, jog tokio sužieduotinio ir tokio tėvo prašymai turi Moters ir Sūnaus akyse liepiamos galybės; jog Dievas ne tik neatėmęs iš jo anų garbingųjų privilegijų, kurios jam buvo įteiktos ant žemės, bet dar labiau danguje jas sustiprinęs ir amžinas padaręs (šv. Petras Dam., šv. Bernardynas Senen.). Šv. Tomas moko, jog Dievo Sūnus, kurs niekad nesipriešindavo ant žemės savo Globėjo valiai, juo labiau dabar danguje išpildo kiekvieną jo prašymą. Dėl to ir Bažnyčia ragina mus bėgti prie to didžiojo Globėjo ir su gilia viltim prašyti iš jo pagalbos.

II punktas. Šv. Juozapas trokšta vartoti savo valdžią mūsų naudai. — Suprasi tai, kada galvosi apie jo didelį gerumą ir meilę, apie tai, kaip karštai jis nori Dievo garbės ir žmonių išganymo.

Dievas sutvėrė Juozapo širdį tokią, kad ji būtų verta Marijos sužieduotinio ir Jėzaus globėjo. Tai atminti, jeigu nori suprasti, kiek suprasti galima, kokios dorybės jo širdį valdė: koks jausmų aukštumas, koks sielos tvirtumas, atitinkąs tuos didžius dalykus, kuriems šventasis buvo skirtas. Bet ypač koks jautrumas, koks graudus malonumas ir nesulaikomas geradarymo artimui troškimas! O juk tie gražieji palinkimai per visą gyvenimą be paliovos ėjo didyn, veikiant nepaprastoms Dievo malonėms. Juk dėkingasis Jėzus per tiek metų darbavosi Juozapo širdy, darydamas ją kaskart šventesnę, kaskart panašesnę į savo širdį.

Jeigu dar klaustum, ar gali pasitikėti geru šv. Juozapo noru; jeigu klaustum, ar jisai pavartos savo valdžią tau padėti: tai geriau pirma klausk, ar gali pasitikėti Jėzaus ir Marijos meile, nes jau suprant, jog iš jų dviejų širdžių Juozapas yra pasisėmęs meilės, kuria myli žmones! Ar gali būti, kad geras tėvas netrokštų sūnams laimės? O juk Jėzus yra padaręs mus visus

savo broliais. Ar gali būti, kad šventasis ir toksai šventasis karštai negeistų Dievo garbės? ... Nuo anos valandos, kada angelas apreiškė jam Įsikūninimo paslaptį, visas Juozapo gyvenimas buvo viena be pertrūkio meditacija. O apie ką kita galėjo mąstyti, vien apie tai, į ką veizėjo, apie Dievo meilę, kuri apsireiškė įsikūninusiojo Žodžio asmeny. Kaip dažnai šv. Juozapas ištardavo tuos stebuklinguosius žodžius dar pirmiau, negu buvo parašyta šv. Jono evangelija: „Taip Dievas pamilo pasaulį“ (Jon. 3). Kad kas dieną regėdavo Dievą — Kūdikėlį; kad Jį meiliai glausdavo prie savęs; kad Jėzus jo akyse augo išmintim ir metais ir padėdavo jam ir Marijai judviejų darbuose; kad klausės anų dangiškųjų kalbų, kuriose jam Jėzus apreiškė. koku tikslu atėjęs ant žemės ir ką iškentėsiąs dėl Dievo garbės ir žmonių išganymo: pamąstyk, kokia Dievo ir žmonių meilės liepsna pakildavo jo širdy ir kaip jinai kaskart smarkiau ir smarkiau liepsnojo.

Nepažįsti dar Jėzaus meilės, jeigu neišmanai, kad. ką tik Jėzus padarė ant žemės, vis tai padarė mūsų naudai. Tuo tikslu pasirinko Motiną ir Globėją, tuo tikslu uždegė judviejų širdis tokia mūsų meile, kad, taip karštai mus užtardamu, priverstų Jį duoti mums tai, ko mes patys išmelsti negalėtume. Tai aiškiai sako Bažnyčia toje maldoje, kurią kalba šv. Juozapo dieną: „Idant, ko mūsų galia negauna, jam užtariant būtų mums dovanota“.

III punktas. Juo karščiau šauksies į šv. Juozapą, juo labiau patirsi jo globą. — Juozapas gelbsti net tuos, kurie jo nepažįsta arba kurie, nors jį ir pažįsta, bet negarbina, kaip kad yra vertas; mat, kaip tapo viskuo panašus į Jėzų ir Mariją, taip ir tame dalyke tikrai eina judviejų pavyzdžiu, kad labai gailis nusidėjėlių. Bet ir tai yra žinoma, kad taip pat, kaip Jėzus ir Marija, ir šv. Juozapas ypač myli ir gailis tų, kurie jį myli. Jeigu, kaip geras sūnus, stipriai pasitikėdamas į jį šauk-

sies, jis ims tave savo globon, kaip geriausias tėvas. Didžių malonių įgijo per jį šv. Teresa. Suprask ypač tuos jos žodžius: „Kas nenorėtų tikėti tais mano žodžiais, prašau jo dėl Dievo meilės, kad pats tai patirtų darbu; tuomet pats pripažins, koks išganingas yra daiktas prašyti, kad tas garbingasis patriarkas užtartų, ir ypatingu maldingumu jį garbinti“.

Pasirink nuo šios dienos šv. Juozapą ypatingu savo užtarėju, arčiausiu ir geriausiu prieteliu. Atmink, jog Dievas iš visų žmonių išsirinko jį pagalbininku didžiausiame savo gailestingumo veikale (Bernard. Senen.). Kiek gali gauti pagalbos iš šv. Juozapo savo išganymo reikaluose! O kad gautum tos pagalbos, paaukok jam save patį ir kuo dažniausiai kartok tą pasiaukojimą! Prižadėk kasmet, kas mėnesį, kas savaitę, kas dieną pavesias jam kai kuriuos dievobaimingus aktus ir darbus, kad parodytum Globėjui savo pagarbą ir meilę. „Atmink mus, šv. Juozapai, ir Tavo maldos galybe užstok mus pas tą, kurs teikės būti palaikytas Tavo sūnum, ir melsk mums švenč. Panos, Tavo Sužieduotinės malonės“ (šv. Bernard. Senen.).

Štai malda, kurią naudinga būtų kalbėti kiekvieną šv. Juozapo dieną ir kiekvieną trečiadienį: „O, šv. Juozapai, už visus šventuosius pagarbos, meilės ir pasitikėjimo verčiausias dėl didžiųjų Tavo nuopelnų, dėl nepalyginamosios Tavo garbės ir dėl galingojo Tavo užtarimo: štai aš Jėzaus akyse, kurs Tave pasirinko tėvu, ir Marijos akyse, kuri Tave prisiėmė sužieduotiniu, pasirenku Tave šiandieną savo pas Jėzų ir Mariją užtarėju, globėju ir tėvu ir stipriai prižadu niekad Tave neužmiršias ir Tave garbinsias kas dieną per visą savo gyvenimą. Teikis, prašau, sušelpiti mane ypatinga Tavo globa ir palaikyti vienu tikrųjų savo tarnų! Gelbėk mane visuose mano reikaluose! Būk man prie Jėzaus ir Marijos meilingas gynėjas ir mirties valandoje neapleisk manęs! Amen!“

LIV MĄSTYMAS.

Ketvirtasis sekmadienis po Velykų. Jėzus pasirodė mokiniams Galilėjoje ir siuntė juos pasaulin.

I. Toji pasiuntinystė liudija Jėzų labai mylėjus žmones.

II. Jo galybė padarė tą pasiuntinystę naudingą.

I punktas. Jėzus, labai mylėdamas žmones, siuntė apaštalus pas visas tautas. — „Vienuolika mokytinių nuėjo į Galilieją, į kalną, kurį Jėzus buvo jiems paskyręs. Ir, matydami Jį, jie pagarbino“ (Mat. 28, 16—17). Vienas — kitas, sako Evangelija, dar abejoja; bet tai greičiau kilo iš išgąščio ir neramumo, negu iš savanorio netikėjimo. Stokis minty aname apaštalų būry ir pagarbink Išganytoją, o paskiau su stipriu tikėjimu ir gilia pagarba klausyk, ką Viešpats jiems sako: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje; eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus. ir šv. Dvasios ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs“ (Mat. 28, 18—19). Per savo atsikėlimą Jėzus įgijo visą valdžią. Įgijo visą valdžią danguje ir tos valdžios galybe pakils į dangų ir sės Tėvo dešinėj, atsiųs šv. Dvasią, patrauks prie savęs savo ištikimuosius tarnus ir padarys juos savo amžinosios karalystės dalyviais. Įgijo visą valdžią ir ant žemės ir tos valdžios galybe įsteigs savo Bažnyčią, bus jos gynėju ir platintoju ir palaikys ją iki amžių pabaigos... Stebuklinga valdžia! Kieno kito lūpos drįstų ištarti tokius žodžius: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje?“ Tas tik juos ištarti tegalėjo, kas tuojuo juos ir išpildė savo į dangų žengime, šv. Dvasios atsiuntime ir stebuklingajame Evangelijos skelbime. „Visi žemės karaliai garbins Jį, visos tautos Jam tarnaus“ (ps. 71, 11).

O, valdžia už viską saldesnė! Kam gi teisingiau priderėjo tą valdžią vartoti, jei ne tam, kurs teikės numirti dėl žmonių išganymo ir dabar tuo tikslu tenori vartoti savo valdžią, kad žmones išganytų! Todėl nesako apaštalams: „Eikite, atkeršykite už mano skriaudas! Tegu tie, kurie mane nukryžiuvo, pajunta mano rūstybės smarkumą!“ O sako: „Eikite, mokykite! pasišveskite žmonių išganymui! jų klaidas taisykite! jų nuodėmes naikinkite! duokite jiems gausių malonių, kurias jiems pelniau, o kurias eikvoti jums pavedžiau! Sakiau jums: į stabmeldžių kelius neeikite (Mat. 10); bet nuo šio laiko nebenoriu, kad skelbtumėt Evangeliją vienoj Žydų žemėj, o siunčiu jus pas visas tautas, į visus žemės kraštus! Aš žengiu dangun; o jūs eikit ir mokykit visus žmones, kaip turi išengti paskui mane į mano karalystę per tikėjimą, per krikštą, per mano įsakų laikymą“.

Tokią pasiuntinystę įteikė Jėzus apaštalams, pasiuntinystę, jiems labai garbingą, o tau labai naudingą. Padėkok Dievui, kad tave pavadino savo Evangelijos stebuklingon šviesybėn (Petr. 2), o išmok ta didžia malone pasinaudoti.

II punktas. Jėzus savo visagalybe padarė, kad apaštalų pasiuntinystė buvo sėkminga. — „Štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mat. 28, 20). Tokiu tatau priežadu Kristus palinksmino ir patvirtino apaštalus. O kad jie juo labiau pasitikėtų tuo priežadu, pirmiau jiems pasisakė, duota jam esanti visa valdžia danguje ir ant žemės. Taip tatau šv. Matas savo Evangelijos gale paskelbė išsipildžius tai, ką seniai Ezekielis buvo pasakęs, būtent: „O miesto vardas“, kurį įkūrė Išganytojas, „nuo tos dienos bus — Tenai yra Viešpats“ (Ezek. 48, 35).

Bet kaip tatau Jėzus yra nuolat Bažnyčioje, ir kokios yra to dalyko pasėkos?

Jėzaus pasižadėjimą būti su apaštalais iki amžių pabaigos reikia suprasti ne vien apie apaštalus: Jėzus

prižadėjo būsiąs iki amžių pabaigos ir su apaštalu įpėdiniais. Bus su jais savo išmintimi, vadinasi, ves juos tiesiais ir tikrais keliais, taip kad, jeigu tik bus paklusnūs Jo įkvėpimams, būtinai ir patys įgys tą tobulybę, kurios iš jų Dievas geidžia, ir pavestąsias jiems sielas atves į tokį šventumo laipsnį, į koki jas Dievas bus pašaukęs. Prižadėjo jiems būsiąs su jais ypatingąją savo Apvaizda, vadinasi, rūpestingiausiai globosiąs juos, kad jie ko nestigtų, ar tai žemės daiktų, ar tai dvasiškų. Prižadėjo jiems nuo pavojų juos gelbėsias, kiek jie bus to reikalingi savo išganymui. Ko gi dar turi bijoti tas, su kuriuo yra Jėzus? „Pastatyk (mane) greta savęs“, sako Jobas: „tuomet kiekvieno ranka tekovoja prieš mane“ (Job. 17, 3). Šv. Feliksas kankinvs už vortinklio pasislėpė nuo persekiotojų, nes, kai pats gražiai pasakė, su kuo yra Kristus, tam ir vortinklis bus mūras, o kas neturi su savim Kristaus, tam ir mūras pavirs vortinkliu. — Jėzus prižadėjo apaštalams būsiąs su jais savo galvbe, taip kad jie paveiksia pasaulį, kūna ir velnia ir galėsia viską padaryti per tą, kurs juos stiprinsias. Pagaliau prižadėjo Jėzus savo tarnams būsiąs su jais pats tikrai švenč. Sakramente, per kurį, kaip sako Krizostomas, žemė mums į dangų persimaišanti. Turi dabar Bažnyčia tame Sakramente nepaveikiamos jėgos, paguodos ir džiaugsmo. Joks neprietelis nenugalės Bažnyčios, o kas prieš ją pakelia ranką, tik pražūtį sau randa.

Anas Kristaus pasižadėjimas ir anas Jo buvimas švenč. Sakramente yra paspyris ne tik Bažnyčiai, bet ir kiekvienam jos vaikui; kiekvienas gali sakyti su Dovydu: „Viešpats mano ganytojas, nieko man nestigs... Jei ir mirties ūksmės viduriu eičiau, aš nebijosiu nelaimių, nes Tu esi su manim... Tu tiesi mano aki-vaizdoje stalą prieš tuos, kurie mane vargina“ (ps. 22, 1, 4, 5.). Visad turi Jėzų meilės Sakramente; užtat, nors kažkaip būtumei silpnas, gali būti tiesiog visa-

galis; nebus gerybės, kurios tau trūktų, nei jokios galybės, kuri tau pakenkti galėtų, nei jokios kliūtis, kuri tave sutrukdytų įstengtų. Vilkis! Išganytojo malonin-gumas yra bedugnis!

LV MASTYMAS.

Penktasis sekmadienis po Velykų ir Kryžiaus dienos. Apie maldą.

I. Malda yra būtinas daiktas.

II. Maldą mėgti yra tai tikrai krikščioniškos sielos žymė.

I punktas. Maldos esame būtinai reikalingi. — Maldos panieka pasidarė šiandien visuotiniu papročiu. Tai yra gili šios gadynės žaizda ir tiesiog mirtim grumzdžia. Malda yra religijos siela ir svarbiausioji priemonė išganymui pasiekti. Per maldą išpažįsta žmogus savo menkumą; išpažįsta Dievą esant aukščiausią Viešpatį; išpažįsta Dievą galint duoti žmogui viską, ko tik žmogus prašytų; išpažįsta, jog Geriausiasis nori žmogų sušelpiti. Per maldą išpažįsta žmogus, jog nei pats, nei joks kūrinys negali jam duoti tai, ko jam reikia, bet visko dresą tikėtis iš Dievo, pavesdamas save Jo bekraštei galybei ir gerybei. Taigi, maldoj prisipažįstama esant Dievo valdiniu, pasitikint Dievu ir Jį mylint, vadinasi, taip pagarbinama Dievas, kaip kad Jis iš žmogaus laukia; užtat aišku, jog, kas mel-džias, gali tikrai tikėtis, būsiąs išklausytas.

„Pašlovintas teesie Dievas, kurs neatstūmė mano maldos ir neatitolino nuo manęs savo pasigailėjimo“ (ps. 65, 20). Yra amžina sandora, — sako Augustinas, aiškindamas tuos psalmės žodžius, — tarp žmogaus maldos ir Dievo gailestingumo: jeigu tu nepamesi maldos, Dievas taip pat nepašalins nuo tavęs

savo gailestingumo. O jeigu malda pamesi, sakyk, kuo beparemsi išganymo viltį? Į kaip begarbinsi Dievą? Juk, jeigu nebeprašai iš Dievo, tad manai galįs apsieiti be Dievo.

Suprasi dabar, koks tatau širdies skausmas kiekvienam, kurs dar myli Bažnyčią ir artimus, kad žiūri į tą visuotinį šiandieną ant žemės maldos paniekinimą. Pasigailėk ir tu tiekos nelaimingųjų aklumo, kurie gyvena diena po dienos, lyg kad nebūtų Dievo, arba lyg jie nebūtų Dievo reikalingi. Pats juo labiau rūpinkis suprasti, kokia yra maldos galybė, kaip esame jos reikalingi, kokie maldos būdai, kokios sąlygos, ir kokios jos lengvos! Vis tai atrasi šv. Alfonso Liguorio knygelėje „Apie maldos reikalingumą“, arba vyskupo Pelčaro „Apie malda“ (Šv. Kaz. D-jos). Ypač atsidėjęs perskaityk tuos įžangos žodžius: „Iš įvairių dvasiškių raštų, kuriuos įvairiais laikais esu išleides, šis, be abejo, gali patiekti didžiausios naudos, nes malda yra neišvengiama, o kartu tikra priemonė išganymui pasiekti. Geisčiau, jei tai būtų galima, tiek kartų atspausdinti tą knygutę, kiek yra krikščionių pasaulyje; geisčiau duoti ją kiekvienam, idant visi žmonės, skersai ir išilgai per pasaulį, žinotų ir gerai suprastų, kaip labai išganymas yra reikalingas maldos. Liūdna, kad retas pamokslininkas pamini apie tai savo pamoksluose, net ir dievobaimingi rašytojai nepakankamai pabraukia savo raštuose tą svarbiausiąją krikščioniškojo gyvenimo pusę“. Baigdamas, dar priduria: „Kiek tatau nelaimingųjų sielų nusideda ir nuodėmė gyvena, ir nuodėmė miršta, kadangi nesimeldžia! O kas dar liūdnesnis, tai kad maža tėra sakytojų ir nuodėmklaušių, kurie justų pareigą raginti tikinčiuosius prie bendros ir karštos maldos!... O aš nuolat kartoju ir neliausiuos kartojęs, jog visas žmogaus išganymo veiklas yra pastatytas ant maldos; jog tai yra svarbioji tiesa, kurią visi dvasiškieji rašytojai savo knygose, ir visi pamokslininkai savo pamoksluose, ir visi nuodėm-

klausiai savo pamokose per išpažintį turėtų ypač partiti; turėtų nuolat ir visaip kartoti kiekvienam: „Melskis, melskis ir niekad neperstok melstis; nes, jei melsies, tikrai būsi išganytas; o priešingai, jei nesimelsi, tikrai pražūsi amžių amžiams“.

Gera įsidėk tuos karštuosius žodžius ir prašyk Viešpatį, kad iš naujo suteiktų tau ir visai savo Bažnyčiai tai, ką anuomet buvo prižadėjęs išrinktajai tautai, kalbėdamas: Išliesiu ant Dovidio namų ir ant Jėrozolimos gyventojų malonės ir maldos dvasią (Zakar. 12).

II punktas. Tikintysis turi mylėti malda, ir būti negali, kad jos nepamiltų, jeigu atmins, kokios šlovės, kokių malonių ir džiaugsmo gamina malda. —

1. Ne vienas pavydi tokiam žmogui, kurs gali susieiti su aukšto luomo žmonėmis, kada nori, su jais pasikalbėti ir geruoju su jais gyventi. Tiesą sakant, ne kartą čia daugiau gėdos, negu šlovės, nes dažnai ji perkama už nusidėjimus ir veidmainystę. Bet, kam yra leista su pagarba prieiti prie Dievo ir šnekėti su Juo, kaip su prieteliu, tas jau iš tikrųjų yra igijęs tokios garbės, už kurią aukštesnės nebėr. Bet gal ta šlovė nedaug kam prieinama? Priešingai, kiekvienas krikščionis, jei tik gyvena pagal savo tikėjimą, gali ir turi jos įgyti kuo dažniausiai, nes visas krikščionies gyvenimas turi būti nuolatinė malda. Tiesa, negalime nuolat medituoti arba per kiaurą dieną kalbėti maldas; bet kiekvienas tavo darbas privalo būti daromas dėl Dievo ir kad Jam įitektumei; tokiu būdu nuolat melsies darbais ir širdimi ir išpildysi tą Evangelijos įsaką: Reikia visada melstis (Luk. 18). Ta nesiliaujančioji malda it raištis laikys tave sujungtą su Dievu, o taip ne tik pagamins tau šlovės, bet ir pripildys tave gėrybių.

2. „Jeigu nori“, sako Bonaventūra: „kantriai iškentėti savo liūdesius ir vargus, nuveikti pagundas,

nuraminti savy nepadorius geidulius, iš tolo pažinti velnio žabangas ir jų išsisaugoti, jeigu nori šventomis mintimis ir dievobaimingais troškimais sušildyti savo sielą; jeigu nori išrauti piktuosius savo papročius ir įsigyti dorybių: būk visų pirma maldos vyras“. „Ne kartą atsitinka“, sako šv. Bernardas: „eiti prie šv. Stalo su užšalusia ir kieta širdimi. Bet tik karštai melskis ir neliaukis meldęsis — o štai valandoje, kurioj to mažiausiai tikėsi, malonė nužengs ant tavęs, ir tavo širdis užsidegs, ir išganingos dievobaimingumo srovės pradės tekėti tavo sielos viduje“. Ir šv. Augustinas moko, jog šventumas auga sulig maldingumo augimu. „Moko gerai gyventi“, sako jis: „kas moko gerai melstis“. Veltui ko tikėtumeis iš kūrinio, nes kiekvienas kūrinys silpnas ir beturtis, kaip ir tu pats; bet užtat visko tikėkis iš Dievo. Dievas tau davė maldą, kaip raktus į savo iždus: atsidaryk ir imk, ko tau reikia! Dievas tau žada, prisiekdamas: „Iš tiesų, iš tiesų, sakau jums... Prašykite, o gausite!“ Be to dar, aiškiai tau įsakė melstis ir tuo įsaku sau rankas susirišo — negal atstumti šalin tavo prašymo. Atmink tuos Dievo priežadus! Atmink, kaip tikrai Dievas ištesė, ką prižada. Atmink, kokie neišsemiami Jo malonės iždai, ir koks Jis turtingas visiems, kurie į Jį šaukias (Rym. 10)!

3. Nėra ko stebėtis, kad malda patiekia širdžiai saldžios linksmybės. „Yra kas jūsų nuliūdęs, tegul meldžias“, sako šv. Jokūbas (Jok. 5, 13). Kokia tatau linksmybė varguos paskendusiai sielai, kad glaudžias prie Dievo, parodo Jam visus savo liūdėsius ir atidengia Jam visą savo baimę!.. Kai su didele viltim bėgsi prie Dievo, tavo širdis tikrai pajus, koks saldus yra Jisai ir kaip saldu su Juo draugauti.

Argi tai ne aiškus daiktas, jog malda turi pripildyti širdį neapsakomos linksmybės, kad šventiesiems tyrus į rojų permainingdavo! Prisimink Povilą. Anta-

na, Ilarijoną: ar esi girdėjęs apie gyvenimą, laimingesnį už jų? Tačiau visas jų gyvenimas, visa jų laimė buvo malda. Suprato tai šv. Ignotas, kad, ne pasigirti norėdamas, tik iš savo patyrimo liudija, jog žmogui gera valia, nors Dievas būtų apleidęs jį sopulingais vargais, gana valandą pasimelsti, kad nutildytų geidulius ir sielos ramumą atgautų. Suprato tą laimę ir šv. Bernardas, kad vienam, svyruojančiam tarp tyrų ir pasaulio, parašė štai ką: „O, kad vieną kartą paragautumei bent truputį to javų riebumo, kuriuo Viešpats sotina Jėrozolimą, kaip gi noriai mestumei žmones, niekingas ir kietas jų lepybes“.

LVI MĄSTYMAS.

Viešpaties į dangų žengimo šventė. Š. Bonaventūros mąstymas.

I. Kaip Jėzus prirengė savo mokinius prie Dangun žengimo paslapties.

II. Kaip įvyko ta paslaptis.

I punktas. Kaip Jėzus prirengė mokinius prie Dangun žengimo paslapties. — Išganytojas neapsakomu savo romumu ir malonumu taip buvo pririšęs prie savęs mokinius, o ypač apaštalus, kad jie niekaip negalėjo priprasti prie minties, jog Jis paliks juos vienus. Nors ir pranešė jiems tuo tikslu juos paliksiąs, idant jiems paruoštų gyvenimą savo Tėvo namuose ir jog naudinga jiems, kad juos paliktų: tačiau vienas tik priminimas artimo, nors tik trumpam laikui, Viešpaties atsitolinimo jų širdis pripildė liūdesio.

Kada sukako 40 dienų nuo atsikėlimo, Jėzus, pasiėmęs teisinguosius, kuriuos buvo išsivedęs iš gelmių, atėjo pas apaštalus, susirinkusiuosius vakarienės namuose su Marija ir kitais mokiniiais, ir pasirodė jiems,

Dvasiški mąstymai, 4.

ir paskutinį kartą, norėdamas išreikšti savo meilę, atsisėdo už stalo. Visi, džiaugdamies, dalyvauja paskutiniojo su Dievu-Mokytoju puotoj: valgo, šneka, gėris savo Viešpatim, nors širdis jiems plyšta, pamąscius, jog Jis netrukus paliks juos vienus; ir tai Išganytojas jiems dar sykį paskelbia: Laikas yra, kad grįžčiau pas Tėvą, kurs mane siuntė; o jūs „pasilikite mieste, iki jūs būsite apvilkti galybe iš aukšto“ (Luk. 24, 49). Tuomet, vaikščiodami po visą pasaulį, skelbsite mano Evangeliją, krikštysite tuos, kurie įtikės, „ir būsite man liudytojai... iki žemės pakraščiu“ (Darb. 1, 8).

Švenč. Motina sėdėjo ten prie Sūnaus šalies; o ką, manai, padarė, kada išgirdo iš Jo lūpų tą žinią? Rasi, aštriai suskaudėjus širdį, priglaudė galvą prie Jėzaus krūtinės ir, verkdamą, tarė Jam: „Sūnau! jei nori nuo mūsų atsitraukti, paimk ir manel“ O Jėzus, guodžiodamas, Jai atsakė: „Neliūdėk, meldžiamoji, mieliausioji Motyn, nes einu pas Tėvą; Tau gi reikia dar trumpam laikui pasilikti čia ir stiprinti tuos mano tikinčiuosius; o paskui, atėjęs, paimsiu Tave savo garbėn“. Tada Motina pasižemindama priėmė Sūnaus liepimą ir tarė: „Mieliausiasis Sūnau! tebūnie, kaip Tu nori! Noriai čia pasiliksiu ir mirti esu pasiryžus, jei reiktų, už tas sielas, kurias atpirkai savo krauju; tik atmink manel“. Taip paguodęs Motiną, paguodė Jėzus Magdaleną ir mokytinyus, tardamas: „Tegu nesujunda jūsų širdis ir tegu nesibijo: nepaliksiu jūsų našlaičių. Einu šalin ir vėl grįšiu, ir būsiu su jumis per amžius“. Pagaliau įsakė visiems eiti ant Alyvų kalno, kur Jį pamatysią žengiantį dangun, ir, tai pasakęs, išnyko iš jų akių. Tuomet Motina su mokiniiais nuėjo ant ano kalno, ir ten vėl pasirodė jiems Jėzus.

II punktas. Kaip įvyko Dangun žengimo paslaptis. — Jau atėjo valanda, kurioj Jėzus turėjo žengti savo karalystėn. Apkabinęs savo švenč. Motiną, sako

Jai sudiev. Apaštalai su Magdalena ir kitais mokiniiais puola prieš Jį ant veido, verkdami ir bučiuodami Jo letenas. Kristus maloniai kelia juos ir bučiuoja... Čia pradeda kilti dangun. Visi susirinkusieji vėl puola kniupšti. Dievo Motina šaukia: „Atmink mane, palaimintasis mano Sūnau!“ Nors verkia, betgi džiaugias širdy, kad Sūnus taip garbingai eina dangun. Ir mokiniai šaukia: „Viešpatie! mes viską apleidom dėl Tavęs: neužmiršk ir mūsų!“ Jėzus aukštytyn iškektomis rankomis laimina juos: „Vilkitės ir būkite tvirti! Aš esmi su jumis“. Ir kilsta kaskart aukščiau, dideliu teisingųjų būriu vedinas. Kilsta jų priešakyj baltais, kaip sniegas, rūbais, spindinčiu veidu; didžioje garbėje, šviesybėje ir linksmybėje. O jie eina paskui, džiaugsmingai giedodami... Visos dangaus dvasios pasitinka Jėzų, nuolankiai pagarbina ir lydi, giedodamos neapsakomą giesmę... O šventosios sielos joms pri-taria...

Taip tatau įvyko, ką buvo pasakęs pranašas: „Dievas užžengė tarp linksmy šauksmy ir Viešpats su trimito garsu“ (ps. 46, 6). Pagaliau debesis paslėpė Viešpatį nuo Motinos ir mokinių, ir tą pat valandą Jėzus angelų ir patriarkų draugijoje įžengė savo tėviškėn... Tuo tarpu Marija su mokiniiais vis dar tebeklūpo toje pat vietoj, veizėdami į dangų, iki pagaliau du angelai stojos priešais juos, sakydami: „Vyrai galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte Jį einantį į dangų“ (Darb. 1,11). Dabar grįžkit miestan ir laukit Jo priežadus įvyksiant!“

Kaip tatau Kristus atmena savuosius! Vos tik juos paliko, tuoj atsiuntė angelų, kad juos paguostų ir patiprintų...

Dievo Motina nuolankiai prašo angelus, kad primintų apie Ją Sūnui; o jie, giliai Ją pasveikinę, noriai prižada. Apaštalai ir kiti mokiniai taip pat pavedė

savę angelų užtarčiai . . . Išnykus angelams, visi drauge grįžo miestan, ant Sijono kalno, ir ten laukė Guodėjo, kurį Jėzus buvo jiems žadėjęs atsiųsti.

Grįžk ir tu su širdim, pilna džiaugsmo ir vilties. Grįžk, kur tave vadina Jėzaus valia, ir daryk, ką liepia.. Pakilk šiandien aukščiau už žemės daiktus, idant visa mintim ir visa meile gyventumei ten, „kame Kristus sėdi Dievo dešinėj“ (Kol. 3, 1). Pasiryžk noriai pakelt visus vargus ir sopulius, nes toks buvo ant žemės ir tavo dieviškojo Mokytojo likimas; o kantriai lauk anos laimės, kurią yra paruošęs savo ištikimiesiems amžių gale!

LVII MASTYMAS.

Dangun žengimo paslaptį yra drejopa priežastis džiaugtis.

I. Jėzus Dangun žengimu pašlovino save patį.

II. Pašlovins kuomet nurs geruosius savo tarnus.

I punktas. Jėzus dangun žengimu pašlovino save patį. — Apaštalai prieš atsikėlimą nebuvo pažinę savo Mokytojo taip, kaip kad pažino atsikėlusį. Kiek tai kartų Jėzus parodė jiems savo galybę, didybę ir meilę anuose po atsikėlimo apsireiškimuose ir dangun žengimo iškilmėj. Nenuostabu tatau, kad apaštalai Jį labiau pamilo; užtat ir jų džiaugsmas, kad Jėzus žengė dangun, buvo lygus jų meilei, ir laimingi jie buvo Kristaus laime. Tiesa, jie regėjo tik silpną Jėzaus garbės spindulį, nes dangiškąją garbę debesis paslėpė nuo jų; bet ir tai, ką regėjo, daug jiems davė mąstyti.

„Dievo Sūnus“, sako šv. Bonaventūra: „apsuptas ano iškilmingojo palaimintųjų sielų būrio, atidaro

dangaus vartus, kurie nuo pirmojo žmogaus puolimo buvo uždari žmonių giminei, ir įeina garbingoje eigoje į savo karalystę; paskui klaupia prieš savo Tėvą ir dėkoja Jam už tai, kad per savo Sūnų nuveikė pragarą, ir rodo Jam kalinius, kuriuos išvadavo iš gelmių; paskui paveda Jam savo mokinius, sakydamas: „Tėve, atmintink tuos mano brolius, kuriuos palikau pasaulyj; prižadėjau jiems atsiųsti šv. Dvasią; teikis jiems išpildyti tą prižadą“. Tada Tėvas, atsikėlęs pasveikinti savo brangiausiojo Sūnaus, kad taip puikiai įvykino visą Jo valią ir taip Jį pašlovino, sodina Jėzų savo dešinėj ir atiduoda Jam visą valdžią ir visą teismą, kad pats pagal savo valią dalytų Tėvo dovanas ir nusiųstų savo ištikimiesiems šv. Dvasią“...

Toliau šv. rašytojas vaizduoja visus Senojo Įstato šventuosius įeinant paskui Išganytoją amžinoj karalystėn ir angelų būrius, atsistojusius prieš savo Karalių, garbės ir šlovės giesmę giedant.

Kaip džiangias dangaus Jėrozolima! Koks garsus Alleliują girdėti po jos gatves! Niekad dar nuo pasaulio pradžios nebuvo buvę tokios šventės danguje ir niekad daugiau nebebus, nebent dar teismo dieną, kada išrinktieji pagarbintuose kūnuose įeis ir atsisės savo sostuose. Dėl to tai — sako vėl Bonaventūra — Dangun žengimo šventė yra aukštesnė už kitas. Tiesa, didelė yra Įsikūninimo, Gimimo ir Kančios šventė; bet ne pilnas dar iš tų paslapčių džiaugsmas, nes, nors tos paslaptys pagamino mums išganyką, bet Išganytojas turėjo jose tik neturto, paniekos ir skausmų. Didesnė yra Atsikėlimo šventė, nes ne tik mums brangus yra Kristaus atsikėlimas, o ir Kristui pačiam garbingas. Tačiau Jėzus dar nesėdo Tėvo dešinėj; ir, nors mus išteisino, bet dar dangus buvo mums uždaras.

Tik įžengęs dangun, Išganytojas paėmė savo karalystę ir mums dangų atidarė. Taigi, kad nebūtų įvykusi ta paslaptis, nei Dievo Sūnus nebūtų igijęs

tobulos garbės, nei Dievo veikalai tobulai įvykę. Todėl kiekvienas mylintis Jėzų šia diena labiau turi džiaugtis, negu ktomis šventėmis.

II punktas. Dangun žengime Jėzus parodė, kokia garbė yra paruošta tikriems Jo tarnams amžinybėje.

Tikrai krikščioniškas gyvenimas reikalauja, kad nuolat išsižadėtume savęs pačių, nuolat kentėtume visokių vargų, nesibijotume sunkiausių imtynių, jei Dievas to norės. Tiesa, tas kelias baugina mūsų prigimtį, bet jo galas laimingas. Ne be reikalo Jėzus žengė į dangų nuo Alyvų kalno: kaip pirma prie to kalno alpo ir kruvinai prakaitavo savo mokinių akyse, taip dabar jų akyse nuo to kalno pakilo į dangų. Tai jiems buvo pamoka, jog negalima net palyginti žemės vargų su amžinąja linksmybe, jog šio laiko vargai neverti yra ateinančiosios garbės, kuri apsireikš mummyse (Rym, 8). Palygink Jėzaus kančią su tuo Jo žengimu į dangų. Šit jau dabar visas pasaulis pažins Jį ir paskelbs visų kūrinių Viešpatim ir nemirštamuoju amžių Karalium. Šit už mėlynės ir žaizdas dabar šviesūs garbės spinduliai trykšta iš Jo kūno. Už tai, kad save buvo pažeminęs, dabar liko paaukštintas. Už kiekvieną ašarą, kurią buvo išliejęs, dabar turi linksmybių upes. Viena tauta atstūmė Jį, išdrįsusi pasakyti: „Nenorim, kad tas karaliautų ant mūsų“; o dabar po visą pasaulį daugybė tautų yra Jam pasidavusių. Nors Jį žydai ir paniekė, dabar užtat milijonai tikinčiųjų garbina Jį. Vieną kartą mirė ant kryžiaus, o dabar gyvena ant nesuskaitomų altorių, prieš kuriuos minios lenkias su meile ir dėkingumu. Nuostabus dalykas: iš vienos pusės — keletas metų, dienų ar valandų kovos, liūdesio, skausmo, o iš antros — bekraštė atilsio, džiaugsmo ir garbės amžinybė!

Pamąstyk apie tai, o suprasi, iš kur apaštalai pasisemdavo tos stiprybės, kada, Viešpačiui žengus dangun, be baimės žiūrėdavo į parengtas jiems kančias;

suprasi, iš kur pasisemdavo dvasiai karštybės, su kuria skelbė visur Evangeliją. Iš to, kad nuolat turėjo atminty aną reginį, kurio buvo liudytojais ant Alyvų kalno. Iš to, kaip sako šv. Povilas, kad nuolat turėjo akyse savo Vadovo paveikslą: „Žiūrėdami į tikėjimo kūrėją ir baigėją, į Jėzų, kurs už padėtą jam džiaugsmą, kentėjo kryžių, nieku palaikęs apjuoką“ (Žyd. 12, 2). Pradėk ir tu semtis jėgų iš tų Išganytojo šaltinių. Tark Viešpačiui, kaip Eliziejus savo mokytojui: Kaip gyvena Viešpats, nuo Tavęs neatstosiu! Štai turi mane pasiryžusį eiti paskui Tave, kur tik eisi. Liepsi man su savim eiti Betliejaus kūtėn ir paminti žemės turtus? Kaip gyvena Viešpats, nuo Tavęs neatstosiu! Liepsi eiti su Tavim į Jėrichą, ir, kaip gailėstingasis samarietis, sekant Tavo pavyzdžiu, ligonis lankyti ir pavargėlius guosti? Kaip gyvena Viešpats, nuo Tavęs neatstosiu! Liepsi man eiti su Tavim ne tik iki Jordano, bet ir per Cedroną, ir užžengti su Tavim ant Kalvarijos? Kaip gyvas Viešpats, nuo Tavęs neatstosiu! (IV Kar. 2, 2). Gana man tos laimės, kad galiu ant žemės kentėti dėl Tavęs! O Tu dar už tai žadi man laimės be galo!

TREČIASIS SKIRSNYS.

Nuo Sekminių iki Advento.

LVIII MASTYMAS.

Apie rengimąsi į Sekminių šventes, karštai trokštant šv. Dvasios.

Tiesiog atrodo, kad žmogaus laimė esanti vienintelis ir nuolatinis per visus amžius visų Švenčiausiosios Trejybės minčių ir veikalų tikslas! Tiek daug gera yra žmogui padarę ir tebedaro trys Dievo Asmenys! Sekminių laikas yra skiriamas tam, kad atiduotume dėkingumo skolą šv. Dvasiai. Atmink, ką Kristus liepė apaštalams, kad nuo jų ėjo pas Tėvą: „Liepė neišeiti iš Jėruzalės ir laukti Tėvo pažadėjimo“ (Darb. 1, 4). Per tas 10 dienų nuo Dangun žengimo iki Sekminių neeik iš Jėrozolimos, bet gyvenk, kiek galėdamas, savo sielos būste ir lauk, ką Tėvas yra pažadėjęs. Karštai geisk, kad ateitų šv. Dvasia, ir prašyk Ją, nesiliaudamas: „Ateik, Sutvėrėjau Dvasia, aplankyk tavųjų sielas!“ Kad uoliau tai darytumei, pamąstyk apie šiuos tris to švento troškimo akstinus:

I. Šv. Dvasios atėjimas atneš didžių malonių.

II. Jei vertai pasirengsi, gausi tų malonių

III. Esi labai reikalingas tų malonių.

I punktas. Karštai geisk, kad ateitų šv. Dvasia. nes gali tau atnešti didžių malonių. — Šv. Dvasios Atsiuntimo šventė — sako vienas pamokslininkas (Bourdalue) — tuo skirias nuo kitų švenčių, kad kitos yra tik atminimai paslapčių. kur vieną kartą yra įvykusios

ir daugiau nebįvyks, o šv. Dvasios atsiuntimo paslaptis tą dieną iš tikrųjų atsikartoja kiekvienoje sieloje, kuri yra gerai pasiruošusi; tiesa, ne taip iškilmingai ir be stebuklų, bet sielai esti didžiausia nauda: siela esti apkuopiama, apšviečiama; užsidega Dievo meilė, ir žmogus daros palankus išpildyti tai visa, ką Dievas nori jame įvykdyti, kad jį išganytų.

Teisingai Bažnyčia vadina šv. Dvasią „Dievo dovana“, vadinasi, tartum aukščiausia ir vienintele dovana; mat, nors Dievas, duodamas mums Sūnų, „viską su Juo dovanojo“, kaip sako Povilas: bet tos dovanos kitaip pažinti ir gauti negalim, kaip per šv. Dvasią; juk per tikėjimą, viltį ir meilę įgyjame Kristų, o juk tų dorybių davėjas ir pradžia yra š. Dvasia.

Š. Dvasia gyvena teisingoje sieloje, kaip gyvybės šaltinis, iš kurio septyni stebuklingi upeliai be perstojo plūsta ir liejas ant visų sielos jėgų ir daro ją vaisingą, ir jina neša visokių dorybės vaisių. Tie septyni upeliai tai — septynios š. Dvasios dovanos.

Pirma, baimė, kuri sukelia sieloj šv. baugumą ir jautrumą, mažiausio apsileidimo neapykantą ir giliausią Dievo pagarbą. Antra, dievobaimingumas, kurs suteikia sielai skonio ir karšto pasiryžimo daryti viską, kas liečia Dievo garbę ir tarnystą. Trečia, tvirtybė, kuri daro žmogų aukštesnį už visas žemės blogybes ir gerybes, taip kad žmogus esti pasiryžęs į gražiausius pasišventimus ir į kilniausius dorybės darbus. — Tos trys dovanos veikia tiesiog valią. Likusiosios veikia daugiau protą, ir jomis, tartumei ketveriopu ugnies liežuviu, š. Dvasia kalba į jį, kad sielą išmokytų, pašvęstų ir valdytų.

Kalba, kaip prietelis, suteikdama *patarties* sunkiuose atsitikimuose. Kalba, kaip mokytojas, ir moko šventųjų *mokslo*, kurio kas yra įgijęs, gerai išmano viską ir tiek kiekvieną daiktą gerbia ar niekina, kiek iš tikrųjų pagarbos ar paniekos yra vertas. Taip ap-

šviestas, žmogus aiškiai mato, jog, kas praeina, yra niekai; jog skurdas yra turtas, už kurį perkama dangaus karalystė; jog kūno silpnumas gali išeiti sielai į gera; jog pati mirtis yra amžinojo laimingojo gyvenimo pradžia. — Kalba š. Dvasia į žmogų per *išminties* dovaną ir išvaduoja jį nuo ano nedorėlių apjakimo, kurs veda amžinojon prapultin. Per išminties dovaną š. Dvasia atitraukia žmogų nuo sutvertųjų daiktų, o traukia Dievop. — Pagaliau kalba š. Dvasia į žmogų per *supratimą*, arba *proto* dovaną, atverdama Dievo paslapčių gelmę ir aiškia šviesa jas apšviesdama, taip kad žmogus lyg matyte mato, jog tikėjimas tiesą skelbia. Ta dovana padaro aiškas ir neabejingas tas paprastąsias tiesas, kur žmogaus prigimčiai tokios nemielos, kaip antai: jog reikia išsižadėti savęs paties, nešioti ir pamilti savo kryželius ir k. Tuomet tatai supranta žmogus, kaip tai galima rasti laimės kančiose ir garbės — paniekoje, ir jog tas tikrai temyli save, kurs stengias pasidaryti šventas.

Esi jau gavęs šventosios dvasios, bet kame tavyje Jos dovanų gausumas? Gal pats Jai neleisdavai suteikti tau apščiai tų dovanų? Gal karštai ieškojai to, kas tau rodės gera, bet neieškojai tos vienintelės Gerybės? Bent šiandien pradėk Jos ieškoti, juo labiau, kad, ieškodamas, būtinai rasi! Šv. Dvasia tą savo Atsiuntimo dieną tikrai nužengs ant tavęs, jei tik panorėsi.

II punktas. Karštu troškimu prisirenk priimti šv. Dvasią, o jau pats tas troškimas bus tau tikras uždas, kad Ji būtinai ateis. — Žiūrėk, kuo remias tas tikrumas: remias šv. Dvasios prigimtim; remias neužgina ma tiesa; remias pagaliau neabejotinu priežadu.

Gerybė — sako š. Tomas — turi tai iš savo prigimties, kad noriai išsilieja ir suteikia savęs pačios. Bet š. Dvasia yra pati Gerybė: „kurios prigimtis yra gerybė“, sako apie Ją Bažnyčia. Š. Dvasia yra tartum

Dievo širdis; per š. Dvasią Sūnus myli Tėvą; per š. Dvasią Tėvas ir Sūnus myli žmogų, ir, kas iš Dievo meilės pareina, vis tai priskaitoma š. Dvasiai. Jinai niekam neskundžia savo turtų; nuolat juos aukoja kiekvienam ir didžio turi džiaugsmo, jei gali jų įteikti žmogaus sielai. Dunksnoja tolydžio žmonių širdysna, nes į jas įeiti trokšta. „Jei kas“, sako: „išgirs mano balsą ir atidarys man duris, aš pas jį įeisiu“ (Apr. 3, 20). Tikrai galima pasakyti, jog pati prašo mus, kad Jos prašytume, nes ir maldos noras iš Jos yra. O kas svarbiausia, Jinai pati, kaip liudija apaštalas, prašo už mus neapsakomu dūsavimu. Kad pati žadina mus melstis, pati savo įkvėpimais maldos karštį kursto ir lyg pati už mus meldžias, negali būti, kad neišklaustų mūsų maldos.

Žinok dar: kada meldies, prašydamas š. Dvasios, prašai daikto, kurs tavo yra: juk Dievo Sūnus savo vargu, kančia ir mirtim pats tau, pelnė š. Dvasios dovanas; užtat, be abejo, jos yra tavo. Bet dar turi ir priežadų, kuriais vildamasis, negali apsigaudinti. Pilna tų priežadų beveik kiekviename Evangelijos lakšte. Bet ypač gerai įsidėk, ką Viešpats sako pas šv. Luką (11, 13): „Jei tad jūs — taip sako žydams — būdami nelabi, mokate duoti savo vaikams gerų davinių, juo labiau jūs Tėvas iš dangaus“, kursai iš pačios savo prigimties yra be galo geras.

Taigi, ne tik privalai karštai prašyti, kad šv. Dvasia ateitų, bet dar gali ir privalai pasitikėdamas laukti, jog Jinai ateis. — Yra dar ir trečias akstinas, kurs tave ragina dar karščiau trokšti šv. Dvasios.

III punktas. Karštai geisk, kad ateitų š. Dvasia, nes labai esi reikalingas Jos malonių ir dovanų. — Gerai žinai, koks esi iš prigimties silpnas, nes nieko kito neturi iš savęs paties, vien tamsybės ir nuodėmė. Gerai žinai pats savaime visai nieko negalįs padaryti savo išganymui. „Nė vienas“, sako apaštalas; „negali

pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventojoje Dvasioje“ (I Kor. 12, 3). Kaip turi karštai geisti, kad būtumei *apvilktas ana galybe iš aukšto*, kuri viena tegali *padėti* tai dideliausiai *tavo silpnybei* (Rym. 8)! tai proto silpnybei, kuri pati negali suprasti amžinųjų tiesų! tai valios silpnybei, kuri pati savaime yra labai negreita dorybės kely! tai atminties silpnybei, kuri lengvai užmiršta Dievą! tai silpnybei darbe, silpnybei kentėjime ir silpnybei pačioj net maldoj, nes nežinai, nei ko, nei kaip prašyti turi!

LIX MĄSTYMAS.

Apie artėsnįjį prisiruošimą Š. Dvasios Atsiuntimo šventei sutikti.

- I. Pašalink visas kliūtis š. Dvasiai priimti.
- II. Daryk, kas pridera, kad š. Dvasia galėtų ateiti pas tave.

I punktas. Kokias kliūtis privalai pašalinti, kad š. Dvasia galėtų tave aplankyti ir tavy gyventi? — Šias tris didžiausias: nuodėmę, pasaulio dvasią ir kūnišką, ar grynai žemišką prisirišimą.

1. Nuodėmė gesina sieloje š. Dvasios šviesą. Š. Dvasia įlieja Dievo meilės mūsų širdysna (Rym. 5); o nuodėmė tą meilę silpnina arba ir visai užmuša. Žodžiu sakant, nuodėmė priešinas š. Dvasios veiksmui. Užtat šiomis prisiruošimo dienomis privalai pasistengti nugalėti nuodėmę: nuodėmės bjaurumas jokių būdu negali susitaikinti su neapsakomu š. Dvasios skaistumu. Šv. Augustinas sako: „Indas esi; bet dar pilnas esi...; išpilk, kad galėtumei prisipildyti; turi prisipildyti gerybės; taigi išpilk, kas tavy yra bloga“. Kad per š. Dvasios malonę gailesys atsiras tavo širdy, bus tai pirmasis ženklas, kad š. Dvasia eina pas tave.

2. Antroji kliūtis, kuri neleidžia š. Dvasiai ateiti ir tavyje gyventi, yra pasaulio dvasia. „Kokia gali būti vienybė“, klausia š. Povilas, „tarp šviesos ir tamsybių“ (II Kor. 6, 14), tarp tiesos ir melo? Išganytojas, kai prašė Tėvo atsiųsti mokiniams š. Dvasią ir Ją pašvęsti juos tiesoj (Jon. 17), kuo parodė juos esant vertus tos malonės? Kad jie nėra iš pasaulio (Jon. 17). Ne už pasaulį prašo, nes „pasaulis negali priimti (tos tiesos Dvasios), nes Jos nemato“ (Jon. 14, 17). Pasaulio nuomonės ir š. Dvasios ištarmės yra vienos antros priešingos. Iš to dvejopo samprotavimo, iš tos dvejopo dvasios — sako š. Bernardas — gema dvejopa, o labai nepanaši meilė: š. Dvasia atitraukia žmogaus širdį nuo kūrinių meilės, o kreipia ją prie Dievo; pasaulio dvasia, priešingai, atitraukia ją nuo Dievo, o traukia prie kūrinių. Ypač šią savaitę gerai perkratyk visas savo mintis ir jausmus ir žiūrėk, katra dvasia tave valdo: ar melo, ar tiesos. Nebūkite panašūs į šį pasaulį, sako š. Povilas. Kalbėk sau, kaip kalbėjo apie save Jėzus: Aš esmi ne iš šio pasaulio (Jon. 8). Kovodamas su pasaulio dvasia, paveiksi vienkart ir kūno dvasią — trečiąją kliūtį, kuri š. Dvasiai neleidžia suteikti reikiamų dovanų.

3. Š. Dvasia neapsigyvens žmoguje, pasidavusiame kūno geiduliams. Kada išvydo Dievas suteptą žemę (nes kiekvienas kūnas buvo sugadinęs savo kelią ant žemės) ... tarė: Nebus mano Dvasia per amžius žmoguje, nes kūnas yra (I Moz. 6). Apaštalas sako: „Kūnas geidžia prieš dvasią, o dvasia — prieš kūną, nes tuodu yra kitas kitam priešingu“ (Galat. 5, 17). Jei duosies paveikiamas kūnui, numirsi: užges tavy dieviškas gyvenimas. Jei, priešingai, dvasia kūną numarinsi, gyvensi tuo gyvenimu, kurį sutveria šv. Dvasia, vadinasi, Dievo išrinktųjų gyvenimu, paties Jėzaus gyvenimu (Rym. 8).

„Jei aš neeisiu“, sako Išganytojas pirmiesiems savo mokiniams: „Ramintojas neateis pas jus“ (Jon. 16,

7). „Nuostabūs žodžiai!“ šaukia š. Bernardas: „nejau-gi tat Dievo Sūnus savo lūpomis skelbia apaštalams, kad, jeigu nuo jų neatimsiąs Kūno, jie negausią Dva-sios?“ Ką tai reiškia? Argi tikrai toks priešingas ga-lėjo būti šv. Dvasiai tas Dievo Kūnas, kurį savo galybe Jinai buvo sutvėrusi švariausioje Marijos iščioje, kad vienas Jo buvimas neleido š. Dvasiai suteikti dovanų sieloms, taip gerai prisirengusioms, kokios buvo apaš-talų sielos? Ne, atsako tas pats š. Mokytojas; tik no-rėjo Jėzus anais žodžiais pamokyti visus savo moki-nius, jog tik tuomet žmogus daros vertas gauti š. Dva-sios pilnį, kai yra jau išsižadėjęs visokio jautulių pasi-gėrėjimo, net ir tokio švento, koks buvo apaštalams regėti Išganytojo Kūną! „Kaip gi“, taip baigia š. Ber-nardas: „kūniškas žmogus ir mylis kūną, ir savo kūną lepinąs, drįstų tikėtis ano dangiškojo š. Dvasios apsi-lankymo paguodos?“

II punktas. Daryk, kas pridera, kad patrauktu-meį pas save š. Dvasią. — Gali ir turi padaryti tris daiktus, kuriuos yra tau parodęs Kristus, tardamas apaštalams prieš žengadams į dangų: „Pasilikite mies-te, iki jūs būsite apvilkti galybe iš aukštybės“ (Luk. 24, 40).

Tais žodžiais liepia jiems, pirma, kad gyventų Jė-rozolimoje (mieste); antra, kad būtų ramūs dvasia (pasilikite); trečia, kad ištvermingai lauktų (iki būsite apvilkti galybe iš aukštybės). Žiūrėk dabar, kaip išti-kimai išpildė apaštalai, ką jiems Viešpats buvo liepęs.

Pagrižo jie miestan ir užsidarė Vakarienės namuo-se, kur vieniširdiškai laikėsi maldose su moteriškėmis ir su Marija, Jėzaus Motina (Darb. 1). Jie ne tik pa-sišalino nuo žmonių, bet dar pasirinko ir tą vietą, kuri priminė jiems tiek didžių ir brangių dalykų. Visi vien-širdiškai gyveno maldoje, vienybėje ir taikoje; todėl ir ramybė viešpatavo jų susirinkime. Taip praėjo 8 die-nos; praėjo ir devintoji, o dar neišsipildė Jėzaus prie-

žadas. Bet tas ilgas laukimas nepajudino jų ištvermės ir jie nesiliovė meldęsi. Toks tatau buvo jų prisi-rengimas, kuriuo nusipelnė šv. Dvasią. O kaip tau rodos, kas buvo anos vienybės raištis ir anos maldos siela? Marija. Jos galingos maldos paragino Dievą -Sužieduotinį greičiau nužengti ir savo malonės pripildyti tuos išrinktuosius indus, kurių triūsas palenks Dievop visą pasaulį. „Per Marijos dūsavimą ir maldavimą“, sako š. Dijonizas: „ apaštalai liko pripildyti šv. Dvasios“.

Pasiryžk ypač uoliai rengtis per šią savaitę pasitikti šv. Dvasią ateinant. Gyvenk kuo giliausioj dvasios vienumoj. „Jei nori“, sako šv. Bernardas: „parengti viduję sielos ausį, venk rūpinimosi išviršiniais daiktai“. Gyvenk atgailoje, pasižeminime ir gailesy, kad tavo nevertumas netaptų kliūtim š. Dvasiai. Gyvenk vienybėj su artimais, išmetęs iš širdies net ir silpnuosius neapykantos daigus. Gyvenk mąstymuose ir maldoje. Vienas dievobaimingas rašytojas sako: „Jeigu karštai geidi anos dvasiškosios ir dangiškosios saldybės; jeigu esi pasiilgęs tikrojo gyvenimo šv. Dvasioje: padaryk, ką pati yra tau liepusi, sakydama per pranašą: Atverk savo lūpas, o Aš jas pripildysiu“.

Prisimink, mano siela, kaip Išganytojas, stovėdamas žydų minioje, sušuko: „Jei kas trokšta, tegul ateina pas mane ir tegul geria“ (Jon. 7, 37). Prisimink, jog kitoj vietoj yra ištaręs: „Vanduo, kurį Aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (Jon. 4, 14). Geisk ir melsk, o pasitikėdamas, nes turi Užtarėją-Mariją! Ta viltis tavęs neapgaus niekados.

LX MASTYMAS.

Š. Dvasios Atsiuntimo šventė. Kontempliacija.

Pirmasis įžangos punktas. „Sekminių diėnai atėjus, buvo visi draug toje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsį ugnies liežuviai ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni šv. Dvasios, ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip, kaip šv. Dvasia jiems davė prabilti... Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo be galo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs: Štai, ar gi ne visi šitie, kurie kalba, galilėjiečiai? Tai kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą? Bet kiti, tyčiodamies, sakė: jie apsigėrę saldžiu vynu. Tuomet Petras draug su vienuolika pakėlė savo balsą... Taip tą dieną prisidėjo apie tris tūkstančius sielų“ (Apaš. Darb. 2).

Antrasis įžangos punktas. Įsivaizduok Jėrozolimą ir Sijono kalną, o ant to kalno Vakariėnės namus, gimusiosios Bažnyčios lopšį.

Trečiasis įžangos punktas. Prašyk š. Dvasios malonės, kurios Bažnyčia taip karštai prašo per visą tą oktavą: „Ateik, Dvasia Sutvėrėjau! aplan-kyk tavųjų protus! pripildyk aukštybių malonės Tavo sutvertuosius kūnus (Bažn. himnas).

I punktas. Įsižiūrėk į asmenis. — Įėjęs į Vakariėnės namus, įsižiūrėk į apaštalus, iki dar nėra nužėgusi ant jų š. Dvasia. Jų veidas įkaitęs nuo maldos. Tai klūpo, tai meldžias stovėdami, tai sėdi, dūmodami giliai, tai rankas ir akis pakelia į dangų... Nors dar nepatyrė savyje tų dovanų veikimo, tačiau jų trokšta, nes žino, jog tai — mieliausiojo Mokytojo ir Dievo

Dvasia. Žino, jog ta Dvasia ateis jų Mokytojo pakeisti, atlyginti jiems už tą auką, kad nebegauna regėti Kristaus... Įsižiūrėk į Mariją, kaip Jinai visiškai pasinėrusi Dievuje, ir prašyk su Ja to, ko jinai patalau prašo... Įsižiūrėk į angelus. Kiek jų toj šventoj vietoj! Džiaugsmingai jie neša pas Dievą karštas tų nekaltųjų širdžių maldas. Paklausk čia save patį, ar tavo maldos yra tokios, kad būtų vertos eiti pas Dievą per angelų rankas? Pakilk mintim į dangų ir pažiūrėk, kaip š. Trejybė maloniai priima tuos prašymus ir taisos juos išklaudyti.

Įsižiūrėk dabar į miesto gatves, į tas žmonių minias, ar tai čionykštes, ar iš tolo atvykusias į šventes. Ar tie visi žmonės atvyko Viešpaties pagarbinti bažnyčioje? Veizėk, kaip jie sielojasi įvairiais reikalais! Kokie niekai, net nedorybės jų mintyse, žodžiuose! O darbai! Kaip tas nepadorumas, tas triukšmas nesutinka su tuo šventu ramumu, kurs dvelkia Vakarienės namuose! Bet ir tose miniose, kur taip maža Dievu tesirūpina, yra — ir Dievas jas mato — širdžių teisingų, kurios neilgai trukus bus apšviestos šviesybe iš dangaus ir priims š. Dvasios dovanas. Yra sielų — ir Dievas jas mato — kurios gerai pavartos tą pirmąją malonę ir veikiai pasieks aukšto šventumo. Ir iš tos tatau minios, lyg marių vilnys banguojančiosios, išaugs ana pirmoji šventoji Jėrozolimos bažnyčia, kuri bus per visus laikus visų būsimųjų bažnyčių pavyzdys. Kokį tatau nuostabų tvėrimo stebuklą padarys čia tuojau šv. Dvasia! O, atėik, Tvėrėja-Dvasia!

II ir III punktas. Klausyk ką kalba, ir veizėk, ką daro. — Umai sužžė, tartum būtų pakilęs smarkus vėsulas, ir sudrebėjo Vakarienės namai. Pasirodė didelė ugnis ir, pasidalijus liežuviais, nusileido ant kiekvieno asmens skyrium. Padūmok, kas aną valandą darės mokinių sielose! Kaip ūmai jos pasijuto apšviestos ir pradžiugo šventu džiaugsmu! Kaip ūmai moki-

Dvasiški mąstymai, 5

nių širdys, kur pirmiau buvo tokios nepalankios tikėti ir Dievą mylėti, pasidarė nežemiškos ir užsidegė šv. meile!

Bet padūmok apie kiekvieną š. Rašto žodį šitame pasakojime, nes čia kiekvienas žodis yra vertas, kad apie jį padūmotume.

Kilo užesys ir išgąsdino visus kambary esančiuosius. Kad ir būtų buvusi ten kokia siela, nepakankamai jaučianti, ir ta nuo to užimo būtų pabudusi: mat, nors Dievas pats veikia mumyse savo malone, tačiau nori, kad ir mes būtume budrūs ir rūpestingai veiktume drauge. *Ūmai*: šv. Dvasios atėjimas nesurištas su koku vienu mums žinomu laiku; Dvasia pučia, kur nori ir kada nori; nuolat reikia Jos geisti, nuolat reikia būti pasirengusiam Ją ateinant pasitikti. Bėda tai sielai, kurios š. Dvasia, kada ateis jos aplankyti ir savo dovanomis apdovanoti, neras namiel — *Iš dangaus*: veltui tikėtumeis ko nors iš žemės! Kas yra gera, iš dangaus yra. Kiekvienas geras davinyš — sako šv. Jokūbas — ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo (Jok. 1, 17). — *Tartumei vėjo*. Suprask čia, kaip ir kada vėjas reiškia šv. Dvasią: vėjas netikėtai pakilsta, yra neregimas, greitas, atmaino orą. — *Ūmai kilstančio*. Taip ūmai užpuolančio sujudino reikia sielai, geidulių supančiai arba miegančiai tinginyj, kad galėtų atsikelti iš nuodėmės arba atbusti iš savo atšalimo. — *Ir pripildė visą namą, kuriame sėdėjo*. Tas namas yra tai Bažnyčia, visa pripildyta šv. Dvasios. Tas namas yra tai tavo siela; ir jina bus pilna š. Dvasios, jeigu atidarys duris Jai kvėpiant ir jeigu bus rami. *Sėdėjo*; nes ne sujudime Viešpats (III Kar. 29); siela gaus šv. Dvasios, jeigu bus paklusni Jos įsakams: apaštalai gavo tai, kas jiems buvo pažadėta, dėl to, kad ištikimai išpildė tai, kas jiems buvo įsakyta: „O jūs pasilikite“ (Luk. 24).

Ir pasirodė jiems pasidalinę lyg ugrėles liežuviai. Ugnis šviečia, valo ir šildo. Taip pat š. Dvasia daro žmogaus sieloje. Š. Dvasia yra tiesos Dvasia, todėl apšviečia; yra šventumo Dvasia, todėl apvalo; yra galingos Dvasia, todėl sušildo ir patvirtina visas sielos jėgas... Liežuviai reiškia anuos stebuklinguosius vaistus, kuriuos š. Dvasia pagamino per apaštalų ir jų pagalbininkų žodžius. Visi pasidarė pilni š. Dvasios, ir ėmė kalbėti. Anie vyrai, pirmiau tokie bugštūs, gavę š. Dvasios, tuoj patys atidarė duris, už kurių slėpėsi per dešimtį dienų; pasirodė bažnyčioje ir turgavietėje ir skelbia Kristų tiems žmonėms, kurie Jį buvo nukryžiaavę. Akimirksnyj žinia apie tai, kas pasidarė Vakarienės namuose, pasklido po miestą. Susirinko didelė minia ir nustebo, išgirdę apaštalus visokiomis kalbomis kalbančius. Bet atsirado ten ir tokių, kurie juokavo: girdi, apaštalai esą išgėrę jauno vyno (Darb. 2).

Dabar atsidėjęs paklausk š. Petro pamokslo. Iš kur tam apaštalui toks mokslas, tokia drąsa ir karšta iškalba? „Izraelio žmonės“, sako: „Jėzus Nazarėnas buvo žmogus, jums Dievo paliudytas galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos, kaip jūs patys žinote, Dievas yra per jį padaręs jūsų tarpe... Jį jūs prikalėte neteisiųjų rankomis ant kryžiaus ir nužudėte. Dievas jį prikėlė, kaip kad ir pranašai seniai prieš tai buvo paskelbę apie tą atsikėlimą ir apie tai, kas šiandien atsitiko jūsų akyse“. „Mes visi esame to dalyko liudytojai. Todėl tegu žino visi Izraelio namai, kad Dievas padarė Jį Viešpačiu, ir Kristumi, būtent, tą Jėzų, kurį jūs prikalėte ant kryžiaus“.

„Tai girdėdami jie ėmė gailėtis savo širdyje ir tarė Petriui: Ką mes turime daryti?... Petras jiems atsakė: Darykite atgailą, ir teapsikrikštija kiekvienas iš jūsų Jėzaus Kristaus vardan jūsų nuodėmėms atleisti, taip jūs gausite š. Dvasios dovaną... Priėmusieji jo

žodžius buvo pakrikštyti. Taip tą dieną prisidėjo apie tris tūkstančius sielų“ (Darb. 2).

Pabaik dvasišku pašnekesiu su apaštalais ir Marija, prašydamas, kad užtartų tave. Paskui melskis į š. Dvasią ir sukalbėk tylomis tą gražiąją malda, kurią kunigas kas dieną per tą oktavą klūpodamas kalba prie altoriaus: „Ateik, šventoji Dvasia, pripildyk Tavo tikinčiųjų širdis ir Tavo meilės ugnį jose uždek!“

LXI MĄSTYMAS.

Sekminių pirmadienis. Apie š. Dvasią Šventėją.

I. Kaip š. Dvasia pašvenčia sielą.

II. Kodėl ne kiekvienoje sieloje pavyksta š. Dvasios veikalai.

I punktas. Kaip šv. Dvasia pašvenčia sielą. — Š. Dvasia, nužengusi ant apaštalų, permainė juos iš karto į tobulus vyrus. Kuo jie nusipelnė tą nepaprastą malonę? Tuo, kad ištikimai naudojosi paprastosiomis. Visų pirma, š. Dvasia paprastomis malonėmis paruošė jų širdis; paskiau už gerą tų malonių vartojimą jie gavo didesnių malonių; pagaliau, kadangi jie gerai sunaudojo ir tas naująsias malones, įgijo nepaprastų malonių.

Pasilikite mieste. Tai buvo pirmoji kibirkštis ano šventojo gaisro, į kurią šiandien visas pasaulis stebėdamasis veizi. Buvo tai, kitais žodžiais sakant, dvasiška vienuma ir mąstymas; o tai — paprasta malonė. Bet apaštalai kuo geriausiai padarė tai, prie ko ta malonė juos žadino. Daugiau dar padarė, negu jiems buvo liepta. Jėzus buvo jiems liepęs tik sėdėti mieste; o jie ne tik niekur neina iš Jeruzolimos, bet dar nuolat sėdi Vakarienės buste ar bažnyčioje: „Jie nuolat lankydavo bažnyčią“ (Luk. 24, 53). Pasirodė esą tobulai paklusnūs ir už tai gavo didesnę malonę, nors ir ta

buvo dar paprasta malonė, nes Dievas duoda ją kiekvienam, tai yra, maldos malonę. „Pasilikdavo viensirdžiai maldoje“ (Ap. Darb. 1, 14). Ir tą malonę apaštalai ištikimai suvartojo. O maldos dvasia užkūrė juose šventą meilę, kurią išreiškė anie ugnies liežuviai... Be abejo, ta paskuojoji malonė buvo stebuklinga; bet matai, jog apaštalai už tai ją gavo, kad gerai suvartojo praėjusiasias. Dabar jau, pilni šventosios Dvasios, negali sutūrėti vidujo karščio, garsiai skelbia Dievo garbę ir Išganytojo isikūnijimą, mirtį ir atsikėlimą. Ir ne tik kalba, bet ir daro šventus daiktus. Negirdėtais vargais įsteigia Bažnyčią ir, kaskart didesnių malonių gaudami, ir kaskart geriau jomis pasinaudodami, įgyja pagaliau tą malonę, kuri yra už visas malones kilnesnė — kankinystės malonė; užtat dabar yra danguje garbingosios Bažnyčios kunigaikščiais.

Taip tatau š. Dvasia pašvenčia sielas: tiek joms duoda daugiau malonės, kaip ja gerai naudojas. Ateina į jas iš karto lyg rasa, krintančioji lašais: „Nužengs, kaip lietaus šlakai, lašantys ant žemės“ (ps. 71, 6); bet kas tą rasą gerai priims, tame persimainys jinai į gausų lietu ir atneš tikros dorybės vaisių: „Malonin-gai teikei lietaus savo tėvainystei“ (ps. 67, 10).

Ar išmanai dabar, kodėl Dievo malonė neatneša tavy vaisiaus? Tiek jau kartų esi šventęs Sekmines, o taip netoli teesi nuėjęs šv. Dvasios keliu! Būtumei toliau nuėjęs, kad būtumei gerai vartojęs pirmąsias Jos dovanas ir darbavęsis be paliovos su kiekvienu Jos įkvėpimu!

II punktas. Kodėl taip esti, kad š. Dvasia, nors kiekvieną sielą nori pašvesti, tačiau ne kiekvieną tepašvenčia. — Dėl to, kad ne kiekviena siela saugo malones, kurias jai š. Dvasia aukoja; o dar labiau dėl to, kad reta kuri tėra paklusni š. Dvasios malonei. Tikėjimas tave moko, jog kiekvienas š. Dvasios kvėpimas yra brangesnis už visus pasaulio turtus, nes yra

malonė, kurią Kristus yra mums nupirkęs už savo kraują. Priderėtų užtat — sako vienas dvasiškas rašytojas — priimti kiekvieną gerą kvėpimą ir klausyti jo, kaip Dievo žodžio, einančio iš bedugnės Dievo gerybės ir turinčio stebuklingos galybės ir naudos. Dievo žodis sutvėrė iš nieko visą pasaulį, nes niekas negalėjo Jam pasipriešinti; iš to suprask, kokių didelių daiktų būtų padaręs tavyje, kad būtumei Jam nesipriešinęs. Būtų išvedęs tave iš dvasiško nieko į šventąją malonės padėtį; o iš tos padėties būtų atvedęs tave į amžinosios garbės padėtį. Pasakyk, ar nėra tai beprotystė niekinti tą turimą ir branginti menkus daiktus, žmonių pagyras, menkas ir trumpas linksmybės? Tačiau kiek tatai žmonių tame verksmingame apjakime ir regėti nenori, kol jiems mirtis akis atmerks. Kad žvilgterėtumei savo sielon — sako tas pats rašytojas — ir padūmotumei, kaip priimi Dievo kvėpimus, lengvai pamatytumei, kad tie kvėpimai negali paliesti tavo širdies vidaus, kadangi jiems priešiniš, o priešiniš dėl to, kad maž tesirūpini dvasia gyventi ir netarnauji Dievui visa širdimi. — Budėk, kad pastebėtumei kiekvieną šv. Dvasios kvėpimą, ir turėk paruoštą širdį, kad kiekvieno kvėpimo paklaustumei: ant tų dviejų daiktų stovi visas dvasiškas gyvenimas ir visas išganymo ir šventumo mokslas. „Kurie yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai“, sako šv. Povilas (Rym. 8, 14).

LXII MĄSTYMAS.

Sekminų antradienis. Apie š. Dvasią Guodėją.

I. Kaip š. Dvasia paguodžia.

II. Kas gali gauti tos paguodos.

I punktas. Kaip š. Dvasia paguodžia. — Trejų būdu š. Dvasia paguodžia savo išpažintojus: 1) jiems liudija; 2) juose viltį sukelia; 3) bara juos ir baudžia.

1. Kiekviena ištikima siela girdi savo geros sąžinės liudijimą, kurs yra š. Dvasios vaisius; tą vaisių š. Raštas vadina nuolatine linksmybe (Priež. 15). Be to dar, š. Dvasia liudija ištikimaisi sielai apie Kristų, vadinas, apšviečia sielą, kad geriau pažintų Kristų; liudija sielai apie ją pačią, tai reiškia, moko mus, kokių vertybių įgyjame per Kristų. „Kada ateis Ramintojas“, kalbėjo Jėzus apaštalams: „kurį Aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasią. . . ji liudys apie mane“ (Jon. 15, 26). Ir iš tikrųjų, š. Dvasios atsiuntimas apaštalams tapo nauju Jėzaus ir Jo paslapčių apreiškimu. Pirmiau pažino Jį pagal kūną; dabar pažįsta tikriau. Taip pat atsitinka kiekvienai ištikimai sielai, kada pajunta savo Dievo-Guodėjo liudijimą. Kaip tatau skiriamas paprastasis tikėjimas nuo tikėjimo tokios sielos, kurią Dvasia yra apšvietusi! Kada tavo siela per š. Dvasios malonę įstengs jau bent kiek pajusti, koks yra platumas, aukštumas ir gilumas tos meilės, kuria tavo Dievo Sūnus yra pamilęs, tuomet turėsi atidarytą prieš save visokio džiaugsmo iždą, nes tada suprasi, jog tokia bekraštė meilė yra užtikrinusi tau pagalbą visuose varguose dabar ir ateityj.

Yra ir antras š. Dvasios liudijimas, nuo kurio ištikima siela prisipildo didžio džiaugsmo: š. Dvasia liudija mums, jog esame sūnūs, o per tai ir Dievo tėvainiai, ir Kristaus broliai (Rym. 8). Užtat drįstame šauktis į Dievą, kaip ir pati Dvasia šaukia mumyse: „Abba, Tėve!“ (Rym. 15). Tiesa, jog dar gali prarasti tą savo tėvainystę; privalai bijotis, nes ir šventieji drebėdami tai minėdavo! Tačiau turi š. Dvasios liudijimą, jog gali, jei nori, aną tėvainystę įgyti, nes jau ją yra pelnęs tau Išganytojas ir jau tuje turi jos uždą, tą pačią š. Dvasią: „Esate pažymėti šventąja pažadėjimo Dvasia, kuri yra mūsų tėvainystės laidas“ (Epez. 1, 14). Nors su baime ir drebėjimu privalai budėti, kad neprarastumei to brangaus laido, tačiau

turi kuo numaldyti tą baimę — jei turi dar meilės. kurios š. Dvasia yra įliejusi tavo širdin; gali net visai užgesyti tą baimę, jeigu tą meilę tobulą padarysi. „Tobula meilė *varo šalin baimę*“ (1 Jon. 4, 18). Ir taip rimtyj gali ilsėtis savo Tėvo prieglobstyj.

2. Tokia viltis pripildys tau sielą tikros laimės. Š. Dvasia rodo tau tavo prigimtį esant neišgydomai palinkusią į nuodėmę, idant nepasitikėtumei savimi, bet šventa neapykanta savęs neapkęstumei. Iš antros pusės, š. Dvasia tau apreiškia, koks galingas yra Dievas, koks ištikimas priežaduose, koks malonus ir dosnus tiems, kurie Jį myli ir į Jį šaukias. Ir tuomi š. Dvasia taip sustiprina tavo tikėjimą, kad tai, ko vilies, jau čia persimaino tau į tikrumą. „Tikėjimas“, sako š. Povilas: „yra pasitikėjimas tuo, ko viliamės“ (Žyd. 11, 1). Tai ir yra išmintingumo dovana, kurią Bernardas vadina *skoniu to, kas gera*. „Dangiška išmintis“, sako jis: „kada įeina sielon, paveikia visokią blogybę ir blogybės skonį išnaikina geresnių daiktų skoniu. Apmarina jautulių užgaidas, apvalo protą, išgydo ir pataiso širdies gomurį; o taip išgydytam jau gardu tai, kas gera, o už vis labiau jam patinka pati išmintis, už kurią nėra geresnio daikto“.

3. Pagaliau ir tai yra džiaugsmas ištikimai sielai, kad š. Dvasia bara ir baudžia. Š. Dvasia yra atsiųsta ant žemės, kad įsteigtų ir pašvęstų Dievo Bažnyčią. O žemės dvasia yra didis Bažnyčios priešas. Todėl š. Dvasia be paliovos kovoja su ta dvasia krikščionyse. Kad pasidarytumei visai laisvas nuo pasaulio dvasios, š. Dvasia nuolat tave ragina tobulintis, pabraukdama tau tavo klaidas: „Atėjęs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodėmę“ (Jon. 16, 8). Nuolat ragina tobulintis, rodydama tavo tariamuosiuose geruose darbuose daugybę silpnybių: „Įrodys... kas turi teisybę“. Pagaliau, ragina tave tobulintis, nurodydama tau tavo samprotavimų ir sprendimų klaidingumą: „Įrodys pasauliui,

kam skiriamas teismas“. Ar tas š. Dvasios draudimas nėra tai didės Jos meilės apsireiškimas? Gal norėtumei, kad Jinai tylėtų? Žinai gerai, jog š. Dvasios tylėjimas yra smarkiausia Jos bausmė tiems, kuriuos Jinai meta už tai, kad nuo Jos atsitraukė! Melsk, kad niekados ant tavęs ta pabauda nenukristų: „Viešpatie, netylėk! Viešpatie, neatsitrauk nuo manęs (ps. 34, 22)!“ Tame š. Dvasios neva smarkume pažink ir garbink Jos meilę, kalbėdamas su Dovidu: „Tavo lazda ir Tavo rams-tis ramina mane“ (ps. 22, 4).

II punktas. Kam š. Dvasia suteikia savo paguodos. — „Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti“ (Mat. 5, 5). Jeigu tau gera šiame ištėrime; jeigu manai ant žemės esant visą tavo paguodą; jeigu kas dieną apie tai dūmoji, kaip išsivadavus nuo to, kas tau nuobodu, o gavus tik to, kas tau miela: veltui tikėtumeis dangiškos išminties dovanų, nes išmintingumas nerandamas kūniškai gyvenančiųjų žemėje (Job. 28). Š. Dvasia paprastai tiems tepalieka savo paguodos, kurie noriai pasišvenčia Dievo garbei ir tarnystei. Taip apaštalai už tai, kad drąsiai skelbė Jėzų Kristų, buvo nuplakti rykštėmis; bet toje paniekoje jų širdys tokios prisipildė paguodos, jog jie nebetvėrės iš džiaugsmo: „Iš tarybos akivaizdos ėjo džiaugdamies, kad buvo rasti verti kentėti dėl Jėzaus vardo panieką“ (Ap. Darb. 5, 41). Taip ir pirmaisiais Bažnyčios amžiais visi krikščionys tuo pat, kad priėmė tikėjimą, jau buvo pavojuje, kad reiks susilaukti persekiojimų ir mirties; tačiau tokioje baisioje priespaudoje krikščionys džiaugdavo ir linksmindavo: „Tuo tarpu Bažnyčia... buvo pilna š. Dvasios paguodos“, skaitome Apaštalų Darbuose (9, 31).

Trejopu būdu š. Dvasia geba aplankyti ištikimą sielą. Aplanko ją savo pasigailėjimu, kad ją išgydytų, pašalintų proto aklumą ir sugraudintų širdies kietumą. Aplanko ją savo išmintim ir apvaizda, kad ją

išmėgintų ir išmėginimu apvalytų. Mat, š. Dvasia nori gyventi žmogaus sieloje, bet negali gyventi nešvarioje; ir dėl to, kad sielą valdo prigimties palinkimai ir kūno geiduliai, ir savimyla, š. Dvasia pasislepia, idant siela pajustų savo silpnybės sunkumą ir būtų priversta ieškoti pas Ją pagalbos. Pagaliau, š. Dvasia aplanako ištikimą sielą savo meile — anksčiau ją su Dievu sujungia ir duoda jai galios, kad ištengtų kentėti ne tik kantriai, bet ir linksmi.

Du pirmieji š. Dvasios apsilankymo būdai yra du laipsniai į trečiąjį. Juo būsi jautresnis š. Dvasiai kvėpiant ir Jai paklusnesnis, juo būsi vertas Jos paguodos. Iš tiesų, kas yra malonės padėtyj, tuo pat turi š. Dvasios dovanų. Bet, jeigu esi prisirišęs prie žemės daiktų, jeigu lengvai darai klaidų, tuomet lyg ir neturėtumei tų dovanų, nes laikai jas verguvėj. Priešinės š. Dvasiai ir nuliūdini Ją, kaip Ji pati tau sako per š. Povilo lūpas; argi nori, kad tave paguostų? Bet būdėjimu ir nusiraminiu apvalyk savo širdį, o veikiai karščiau suliepsnos tavy Dievo meilė, ir veikiai paragausi, kad saldus yra Viešpats (ps. 33), ir iš to, ką pats būsi patyręs, galėsi ir kitiems liudyti apie š. Dvasios paguodą.

LXIII MASTYMAS.

Šv. Trejybės sekmadienis. Aple trejopą būdą Dievui pagarbinti Trejybės paslaptį.

I. Dvasia, tikėjimu.

II. Širdim, viltim ir meile.

III. Darbu, pavyzdžio sekimu.

I punktas. Garbink Š. Trejybę dvasia, tikėjimu. — Nėra krikščionių tikėjime paslapties, labiau nesuprantamos už Švenčiausiosios Trejybės paslaptį. Aišku, jog nėra veiksmo, kuriuo žmogus galėtų tinka-

miau pagerbti Dievą, už tikėjimą! tąja neapsakomąja paslaptim. Tas geriausiai supranta Dievo didybę, kas pripažįsta, jog Jo didybė yra aukštesnė už visoki protą, ir tas geriausiai garbina Dievą, kas pasižeminęs sako: Jam: „nesuprantu, Dieve, neapglėbiamosios Tavo esybės ir niekad jos suprasti negalėsiu! Nors darbuočiaus visomis savo sielos jėgomis; nors turėčiau visas angelo žinias; nors duotos man būtų visokios malonės ir garbės dovanos; nors Tave regėčiau taip, kaip šventieji danguje ir net Tavo Sūnaus Žmogystė: tačiau neištengčiau Tavęs suprasti, ir dar be galo toli būtų mano išmanymas nuo Tavo Majestoto!“ Ta yra pirmoji tavo pareiga, kad atiduotum savo protą tikėjimo verguven. „Viengimysis sūnus, kurs yra Dievo prieglobstyje, jis suteikė apie jį žinių“ (Jon. 1, 18). Koks begali būti geresnis už tą įtikrinimas? Džiaugdamasis paaukok Dievui savo protą, tą gražiausiąją sielos jėgą, ir tokius padaryk tikėjimo aktus: „Tikiu viskuo, Dieve, ką man apreikšti teikeis apie tą neišmatuojamąją paslaptį! Protu negaliu jos suprasti; neklausiuos tačiau proto; paaukosiu jį Tau, kad Tave pagarbinčiau! Noriai prisipažįstu mano išmanymą esant silpną, o Tavo išmintį — aukščiausią. Taip! Tu — didis Dievas, perviršijęs mūsų išmanymą (Job. 36). Iš žingėdumo perkratinėti tą paslaptį yra puikumas; tikėti ją dėl to, kad Tu ją apreiškei, yra dievobaimingumas; pažinti ją ir regėti neuždengtą — amžinoji laimė (š. Bernardas). Gyvybę atiduočiau už tą savo tikėjimą! Kaip kad „trys yra, kurie liudija danguje: Tėvas, Sūnus ir š. Dvasia“, taip ir aš čia ant žemės esmi pasiryžęs paliudyti Tau anuo trejopu liudijimu, apie kurį šneka mylimasis Jėzaus mokinyš: ne tik dvasios, arba tikėjimo liudijimu, ne tik vandens, arba krikšto liudijimu, kuriemdviejau tuo pat Tau liudiju, kad iš Tavo malonės esu krikščionis, bet ir tuo trečiuoju, *kraujo* liudijimu, kurs anuodu patvirtins kankinio mirties antspaudu (Jon. 5)!

Kentėti ir mirti už tikėjimą nedaugeliui tenka. Bet, be abejo, esi skirtas tam, kad tikėjimą išpažintumei ir rodytumei nekaltu gyvenimu. Dievas yra šventas ir nori, kad ir Jo tarnai būtų šventi. Vos tik angelas neteko pirmojo savo šventumo, Dievas nebegalėjo jo kęsti savo garbintojų būryj. Mažesnis daiktas Dievui rodės esą, kad Jam piktžodžiuos velnias pragare, negu kad subjauriotos lūpos Jį garbintų danguje. Atmink, ką privalai daryti Š. Trejybei, ir meisk pagalbos, kad įstengtumei ištesėti tas savo pareigas. Su š. Pranciškom kasdien po daug kartų šaukis į Š. Trejybę širdim ir lūpomis.

II punktas. Garbink Š. Trejybę širdim, vadinasi, viltim ir meile. — Kada taip pažeminsi savo protą prieš tą neapsakomąją paslaptį, pajusi, kiek joje džiaugsino širdžiai, ir karštai apie ją mąstysi. Juo sunkiau įtikėti tokiu dalyku, kurs didesnis už kitas apreiškąsias tiesas, kurs reikalauja, kad save paveiktume ir protą pažemintume, juo didesnis tokio tikėjimo nuopelnas ir juo daugiau galime turėti vilties. Dievas gausiai užmoka už kiekvieną auką, dėl Jo meilės padarvą. Kada Abraomas paklusnus Dievo įsakui, rengėsi paaukoti savo sūnų, Dievas tarė jam: „Kadangi tu padarei tą dalyką ir nepagailėjai vienatinio savo sūnaus dėliai manęs, aš tave palaiminsiu“ (I Moz. 22, 16—17). Taip pat ir ištikima siela užsipelno savo tikėjimu Dievo palaiminimą. Ir jai Viešpats sako: „Kadangi, mano žodžiu tikėdama, priėmei tą paslaptį, kurios žmogaus protas negali suprasti, ir taip tat paaukojai man, ką turi brangiausia — protą, už tai Aš apipilsiu tave malonėmis ir laikysiu tave savo dukterim, ir padarysiu turtingą dorybėmis, ir pagarbinsiu!“

Taip su tikėjimu veizėdamas į neišmatuojamąją paslaptį, išvysy joį, neapsakomai gėrėdamos, visas Dievo geradarybes amžinajame jų šaltinyje. Sutvėrimą, Įsikūninimą, Bažnyčią. Sakramentus ir ypatingąsias

malones, kurias pats esi gavęs, — vis tai vienkart išvysi Šv. Trejybėje ir didžiu džiaugsmu džiaugsies, girdėdamas, kaip tavo sieloj trys Dievo Asmenys sako tau tuos saldžiausius žodžius: Amžina meile pamilau tave (Jer. 31).

Pasistebėk čia Bažnyčios išmintimi, kad įsteigė tokią šventę, kurioj pakelia tavo sielą iki paties šaltinio anų malonės upių, kurias tau paeiliui rodydavo kitoje šventėse. Čia tave ragina sakyti ačiū tai geradariui Trejybei, kuri niekad neužmiršta varguolių žmonių laimės. Kaip sako š. Povilas, Dievas „išrinko mus prieš pasaulio įkūrimą“ (Epez. 1, 4), Tėvas — sūnumis, Sūnus — broliais, š. Dvasia — savo dovanų indais, „kad gerumu link mūsų Kristuje Jėzuje parodytų ateinančiuose amžiuose apsčius savo malonės turtus“ (Epez. 2, 7).

Kad to viso neužmirštumei, Bažnyčia liepia tau po daug kartų per dieną prisiminti Š. Trejybę. Kiekvienos maldos pradžioj ir gale yra dedamas išpažinimas tikėjimo į Tėvą, Sūnų ir š. Dvasią; kiekvienoj maldoj yra pagarbinami visi trys Dievo Asmenys. Kiek tai kartų per dieną kunigai turi ištarti: „Garbė Tėvui ir Sūnui, ir š. Dvasiai“! Tuo Bažnyčia moko tave, tuose keliuose žodžiuose esant mieliausią Dievui garbę. Kaip gi noriai ir maldingai reikia tą maldą kalbėti! Prisimink anuos tyrų gyventojus, kurie, kaip liudija pirmųjų Tėvų raštai, per ilgus metus nuolat ir vis tą pačią maldele kartodavę.

Todėl ir dabar, ir per visus amžius, senovės Tėvų papročiu, kiekvienas dievobaimingas krikščionis deda Š. Trejybės vardą visų savo darbų pradžioje, kiekvieną kartą persižegnodamas, kada tik pradeda darbą. Tuomi elgimusi aiškiai išpažįsta, jog Kryžiaus ženkle yra visas mūsų darbų nuopelnas, jog be tikėjimo, ką žmogus darytų, vis tai yra niekai amžinajam gyvenimui.

III punktas. Garbink Š. Trejybę darbu, tai reiškia, sekimu. — Gali ir privalai savo gyvenimu pagarbinti tą kilniąją paslaptį, sekdamas Dievo vienybe ir trejybe: reikia sekti Dievo vienybe, gyvenant su visais taikoje ir meilėje; o Dievo trejybe — padalijant savo meilės kiekvienam artimui ir kiekvienam gera darant.

„Taigi... maldauju jus“, rašo š. Povilas tikintiesiems: „elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti... meile pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšiu dvasios vienybę... Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas“; ir visi esate „vienas kūnas“, kuriuo yra Bažnyčia; taigi privalo jumoje būti „viena dvasia, taip, kaip jūs ir esate pašaukti į vieną jūsų pašaukimo viltį“ (Epez. 4, 1—6). Apaštalas rodo čia mums, jog krikščionys visi privalo mylėti kits kitą, kaip kad visi tiki į vieną Švenčiausiąją Trejybę. Visi — sako — esate pakrikštyti vardan Tėvo, Sūnaus ir š. Dvasios; visi tapote viena gimine, vienu Dievuje kūnu; visi užtat turite kits kitą mylėti. Dėl to Dievo Sūnus, kaip pats aiškiai apie tai sako, atėjo ant žemės, „kad surinktų vienybėn išsklaidytuosius Dievo vaikus“ (Jon. 11, 52), ir sujungtų visus žmones vienetai, panašiai į Švenč. Trejybę: „Kad visi būtų viena, kaip tu, tėve, esi manyje ir aš tavyje“ (17, 21). Ta tatau buvo ypatingoji malonė, kurios Jėzus prašė iš Tėvo savo mokiniams dieną prieš kančią.

Kaip Tėvas myli Sūnų ir Sūnus Tėvą; kaip iš tos bendros meilės yra kilusi š. Dvasia, vienas ir tas pats Dievas su Tėvu ir Sūnumi: taip ir krikščionys turi kits kitą mylėti ir, sekdami tuo pavyzdžiu, tapti viena per malonę, kaip trys Dievo Asmenys iš savo prigimties yra viena Š. Trejybėje.

Be to dar, kaip trys Dievo Asmenys amžinai gyvena, neapsakomai kits kitam atsiduodami; kaip Tė-

vas prieš amžius išpylė ant Sūnus visus bekraščius savo esybės turtus; kaip Tėvas ir Sūnus drauge duoda visą savo Dievystę š. Dvasiai: taip ir tu tobulai vienybėje laikykis su artimais, gaivindamas ją meilės darbais, idant širdim ir darbu labiau, negu lūpomis, galėtumei kalbėti kiekvienam, kurs yra tavo pagalbos reikalingas, ką Dievo Sūnus kalbėjo savo Tėvui: „Visa, kas mano, yra Tavo, ir kas Tavo, yra mano“ (Jon. 17, 10): tie turtai, kuriuos Apvaizda yra man davusi, yra ne tik mano, bet ir tavo; ir tie vargai, kuriuos tu kenti, yra lygiai mano, kaip ir tavo.

Pašvęsk šiandieną iš naujo trims Dievo Asmenims tris savo sielos jėgas: Tėvui — atmintį, Sūnui — protą, Dvasiai — valią. Prašyk Jėzų, kad teiktų tavo priimti dalyviu tų pagarbos aktų, kuriuos pats be paliovos teikia Šv. Trejybei ant altoriaus ir danguje. Prašyk Jį, kad tau ir visiems tavo artimams suteiktų tą malonę, kad visi šventu gyvenimu garbintume kas dieną Š. Trejybę ir galėtume kuomet nors garbinti Ją amžinybėje!

LXIV MĄSTYMAS.

Dievo Kūno šventė.

I. Kam Bažnyčia įsteigė tą šventę.

II. Kaip reikia tą šventę praleisti.

I punktas. Kam Bažnyčia įsteigė Dievo Kūno šventę. — Pasislėpęs Švenč. Sakramente Dievo Sūnus yra neapsakomai pasižeminęs. Bet kenčia tai, kadangi mus myli. Atsiminę tą Jo gerumą, žmonės turi būti Jam be galo dėkingi ir karštai Jį mylėti. Tačiau daugelis už Jėzaus gerumą atsilygina Jam nedėkingumu, net panieka. Todėl Bažnyčia įsteigė šventę, kurioje žmonės pasistengtų atsiteisti Jėzui už Jo meilę, geru-

mą, pasižeminimą ir atitaisyti tą panieką, kurią Viešpats kenčia iš nusidėjėlių.

1. Nėra paslapties, kurioj Jėzus būtų taip giliai pasižeminęs, kaip tame savo sakramentiniame gyvenime. Čia Jis ne tik Dievystę yra paslėpęs, bet ir Žmogystę. Teisingai stebimės tokiu savęs išnaikinimu. Bet dar labiau turi mus sujudinti ta Jėzaus meilė, kuri Jį priverstė tai padaryti.

Reikėjo, kad Kristus taip save pažemintų, nes tik tokiu būdu tegalėjo įvykinti tai, ką iš didžiausios savo meilės mums padaryti norėjo. O norėjo gyventi su mumis; norėjo mums atiduoti save patį, kaip kad prietelis save atiduoda prieteliui; norėjo be paliovos kartoti savo auką už mus; norėjo pagaliau pasidaryti viena su mumis, duodamas mums valgyti savo kūną ir gerti savo kraują. Bet nė vienos iš tų malonių Jėzus negalėjo mums suteikti, neišnaikinęs savęs taip, kad jokia žmogaus akis Jo nebepažintų, vien tik per tikėjimą.

Kokia mums iš to pamoka? Juo giliau Dievo Sūnus pasižemino, mus mylėdamas, juo labiau turim Jį pagarbinti. Užtat per šią šventę Dievo tarnai kuo karščiausiai garbina Š. Sakramentą, ir ne tik bažnyčiose: iškilmingai eina Jėzus, nešamas tarp savo žmonių, danguis ir žemės akivaizdoj, ir kur tik pasirodys, visoks kelys prieš Jį klaupias. Yra tai visuotinė Jėzaus iškilmė: po visą žemę Bažnyčios vaikai šioje šventėje, kniūpšti puldami, garbina Išganytoją Š. Sakramente. Ir taip įvyksta tai, ko Bažnyčia norėjo, įsteigdama šią šventę: tikintieji dėkingumu, meile ir pagarba atsilygina Jėzui už tai, kad Jis taip pasižemino, idant mums laimės patiektų. — Žiūrėk dabar, koks antras tos šventės tikslas.

2. Savo meilės Sakramente Jėzus ragauja dažnai paniekos iš nedėkingųjų žmonių. Už šituos paniekinimus pridera Išganytojui taip pat atlyginimas: besigailinčios meilės ganadarymas.

Trys yra kiekvienoje bažnyčioje paminklai, iškalbingai liudijantieji ir apie Jėzaus didžiausiąją meilę, kuria mus yra pamilęs, ir apie mūsų didžiausiąją nedėkingumą, kuriuo Jam atsiteisiame už Jo nuostabų gerumą: tai — ciborija, kurioj gyvena Jėzus; tai — altorius, ant kurio Jis aukojamas; tai — sakramentinis stalas, ant kurio Jėzus atiduoda save mokiniams kaip gyvąją duoną. Visi tie trys paminklai primena tau Išganytojo panieką: nebekalbant jau apie bedieviškus ant to Sakramento eretikų ir netikėlių puolimus, regi čia Jėzų pačių katalikų apleistą ir bjauriai niekinamą.

Ar daug yra karštų to Sakramento garbintojų, kurie noriai bėgtų Jo pagarbinti, su Jėzaus auka susijungti ir paragauti dangaus puotos? Žmonės nieku laiko Dievo malones! Žmonėms turima pagarbos ir meilės; ypač kieno pagalbos reikalaujama, tam daugiausia tarnaujama ir pataikaujama. Su vienu tik Jėzumi taip elgiamasi, kaip kad Jam jokios pagarbos nepriderėtų, kaip kad visai nebūtų ko iš Jo tikėtis arba ko bijoti. O kada arčiau išsižiūrėsi ir į tuos, kurie tariamai yra Š. Sakramento garbintojai, kiek čia rasi šaltumo tuose jų apsilankymuose! Vos keletą valandėlių paklūpos Išganytojo akyse, o jau apima juos nuobodulys; o kada jiems tektų visą valandą su Jėzum pasibūti, sunkia sau laikytų atgaila. Žmonių draugijoje kiekvienas stengias sutūrėti save, kad neatrodytų esąs blogai išauklėtas; tiktai Jėzaus draugioj tokį elgimos laiko per sunkiu ir nereikalingu daiktu. O Jėzus kantriai kenčia tą nedorą nekantrumą, nuobodulį ir šaltį! Iš tikrųjų, mes labiau už aną akląją žydų tautą užsipelnę esame, Jėzau, kad mums tartumei: „O, netikinti ir iškrypusi gimine! Iki kolei aš su jumis būsiu? iki kolei jus kėsiu?“ (Mat. 17, 16).

Tačiau tai yra dar mažiausia iš skriaudų, kurias Jėzus kenčia iš žmonių Š. Sakramente. Kas suskaitys visas tas šventvagystes, kurias Išganytojas yra išken-tėjęs tame Sekramente per devyniolika šimtmečių ir

dabar dar kasdien kenčia! Už tokius išniekinimus pri-
dera Išganytojui truputis daugiau, negu vienu dievo-
baimingųjų malda ir ganadarymas. Todėl Bažnyčia
įsteigė šios dienos šventę, kaip visuotinį ir iškilmingą
ganapadarymą ir atgailą Išganytojo rūstybei nutildyti.

II punktas. Kaip reikia atlikti tą šventę. — Leng-
vai tai suprasi, jeigu supratai, kokiemsdvim tikslams
Bažnyčia yra įsteigusi tą šventę. Švenč. Sakramentas
yra tikinčiai sielai gausiausias dvasiškos paguodos šal-
tinis; to sakramento meilė ir pagarba turi būti pirma
ir meiliausia pamalda. Karštai naudodamasis ta pro-
ga, kurią tau šiandien Bažnyčia paduoda, tinkamai pa-
garbinsi tą didelę paslaptį. Ir kad Išganytojas iš savo
malonės leidžia šiandien nešioti save procesijoje, tu,
kiek galėdamas, prisidėk prie tos iškilmės padidininimo,
eidamas paskui Dievą Nugalėtoją; ir tą išviršinę gar-
bę, kurią Jam Bažnyčia tiekia savo apeigų gražumu ir
iškilmingumu, stenkis padauginti savo dvasios karš-
tumu, trokšdamas tiesiog visą pasaulį patraukti prie to
Dievo kojų, kurs tokia didžia meile myli žmones.

Su ta pagarba junk ganadarymą už paniekinimus,
kuriuos Viešpats kenčia Altoriaus Sakramente. Giliai
gailėkis už juos. Tiesa, šventoji Jėzaus Žmogystė,
dabar karaliaujančioji amžinojo garbėj, nebegali jau
kentėti taip, kaip kentėjo mirštamajame savo gyveni-
me, nei Jam gali pakenkti žmonių nedorybė; bet ar
dėl to ne taip sunkią nuodėmę padaro tie, kurie švent-
vagiškai paniekina tą kilnų Sakramentą? Gerai pa-
dūmok apie šiuos vieno didelio pamokslininko žo-
džius: „Tikrai šimtą kartų daugiau kenčia Išganyto-
jo kūnas Altoriaus Sakramente per krikščionių švent-
vagystes, negu gavo iškentėti savo kančioj per žydų
piktybę; tenai kentėjo trumpai, o čia gauna kentėti iki
amžių pabaigos; ten iškentėjo tik tiek, kiek pats no-
rėjo iškentėti ir dėl to, kad norėjo kentėti, o čia ken-
čia lyg tartum nelaisvai ir iš prievartos. Ten iškentė-
jo Jo Žmogystė padėtyje, palankioje kančiai ir mir-

čiai, čia kenčia garbės ir nemirštamumo padėtyj. Pagaliau, tai, ką iškentėjo Viešpats savo kančioj, atnešė Dievui garbės, o žmonėms išganymą; čia, priešingai, tai, ką kenčia, gamina žmogui amžiną pražūtį, o Dievui patiekia paniekos“ (Bourdaloue). Anuomet, kada stabmeldžiai išniekino Dievo bažnyčią, Judas Makabėjus ir visa tauta su juo karčiomis ašaromis verkė; o tu, krikščioni, gal sausa akim veizi į tai, kad V. Jėzų tikri Jo vaikai ir pačioje Jo Bažnyčioje prie kryžiaus prikala!

Mano Dieve ir Išganytojau! kad galėčiau šiandien ir kiekvieną tos oktavos dieną dvasia būti vienkart visose vietose, kuriose Tu po visą pasaulį esi! Kad kiekvienoje vietoj, kniūpščias puldamas, kaip dulkės ir pelenai, ir visas paskendęs sopuliuose, galėčiau atsiprašyti už tuos nelaiminguosius, kurie laisva valia, iš apjakimo, Tavęs pažinti nenori, ir už tuos, kurie Tave paniekia ir rūstina, bet labiausiai už save patį, kad lig šiol už Tavo meilę tokiu širdies kietumu Tau užsimokėdavau!... Šv. Angelai! kad žmonės mano Viešpatim nesirūpina arba Jį paniekia, pagarbinkite už mane ir mylėkite tą meilės Dievą, o nuneškite Jam mano gailėsį, kad Jį taip silpnai myliu, ir mano geismą, kad Jį kas kartą karščiau mylėčiau! „Prieš taip didį Sakramentą, pulkim prieš Jo Veidą šventą!“

LXV MASTYMAS.

Dievo Kūno oktavos penktadienis. — Ko mus Jėzus moko Švenč. Sakramente.

Norint būti šventam, reikia numirti ir gyventi: numirti prigimčiai, o gyventi malonei, nusivilkus — kaip sako š. Povilas — senąjį žmogų, o apsivilkus nau-

jai (Kol. 3). Tų dviejų daiktų moko tave Išganytojas savo pavyzdžiu š. Sakramente. Moko

I. Numirti pasauliui ir sau pačiam;

II. Šventai gyventi.

I punktas. Jėzus š. Sakramente moko tave numirti pasauliui ir sau pačiam. — Miršta pasauliui, kas jau pradėjo nebsirūpinti pasaulio nuomonėmis, nebijoti žmonių paniekos ir nebetrokšti žemės garbės. Bet visai numiręs pasauliui tėra tas, kas gali pasakyti su š. Povilu: „Tai man mažiausias dalykas, kad aš jūsų ar žmonių dienos (vadinasi, žmonių teismo)... esu teisiamas. Mano teisėjas yra Viešpats“ (I Kor. 4, 2—4). Jėzaus gyvenimas š. Sakramente yra nuostabus tokios dvasiškos mirties pavyzdys: Jėzus gyvena pasislėpęs po duonos išvaizda, nejautrus pasaulio pagyrimams ar papeikimams, kaip numirėlis karste; tartum to tegeidžia, kad žmonės Jį užmirštų.

Visa čia Jo grožybė ir garbė išnykusi, uždengta mums nepermatoma uždanga. Jeigu tai — Karalius ir dar aukščiausiasis, kame Jo dvaras? Kame Jo didybė? Nepaliko ant savęs nė ženklo tos galybės, kuria sutvėrė pasaulį, ir tos išminties, kuria pasaulį valdo. O juk, žmogiškai samprotaujant, reiktų save parodyti dėl dviejų labai svarbių priežasčių: Tėvo garbės ir sielų išganymo. Kad žmonės galėtų išvysti kokį Jėzaus garbės ženklą, lengviau imtų garbinti Tėvą ir Jo klausyti; iš antros pusės, negali būti, kad nepamiltų Jėzaus, jeigu jų akims blizstėtų nors menkas Jėzaus grožio spindulys! Bet tas, kurs yra amžinoji Išmintis, kitaip pasiėlgė: Jis rado būsiant daugiau Dievui garbės ir žmonėms naudos, jei savo pavyzdžiu išmokys mus niekinti pasaulį ir jo garbę. Mokykis tikrosios išminties iš Dievo-Mokytojo, idant ir tu paslėptumei savo gyvenimą Dievuje (Kolos. 3) ir netrokštu-
mei būti žmonių regimas, vien Dievo.

Numiršta sau pačiam, kas išsižada ir laisvo linkimo į tuos daiktus, ir mėgimo tų daiktų, kuriais minta geiduliai. Kada padėsi į Dievo rankas tą valdžią, kurią turi tavo valia tavųj pačiame; kada ne savo valios, bet Dievo klausi patarties, kas darviti, kuomet, kame ir kaip daryti: tuomet galėsi pasakyti, jog senasis žmogus jau nebegyvena tavųj; tuomet būsi tikra auka, nuolat besiaukojančioji Dievo garbei. Tokio marinimos pavyzdį tiekia tau Jėzus Šv. Sakramente. Laikydamasis Tėvo valios, Jėzus esti paklusnus net savo kūriniui ir tarnui — kunigui! Kunigas pašvenčia Jo kūną, ima ir vėl padeda, nešioja, laužo, valgo ir kitiems dalia... O žinai, kaip ilgai jau tęsiasi tie stebuklai ir kokioi daugybėj vietų jie daros!

Tiesa, nušmarinimas yra sunkiausia žmogui dorybė. Bet veizėk į Šv. Sakramentą: Jėzus taip karštai ragina įgyti tą dorybę. Kasdien atnaujina čia tavo akvse sopulinguosius savo kruvinosios aukos atsitikimus. Tavo paties atmintis tau primena, kiek paniekos Jėzus patiria nuolat iš nedorėlių, nors dėl jų meilės užsidarė tame Sakramento kalėjime. O juk Viešpats vis tai iš anksto žinojo: Taigi, laisvai ir noriai pasirinko tą paniekos taure, kaip ir aną kruvinosios kančios taure.

Turi tokį kilnų pavyzdį. Dievas-Atpirkėjas nepasitenkino tuo, kad vieną kartą pats pasidavė už mus kančiai ir mirčiai; dar tą kančią pailgino, padarė kasdienę ir nesiliaujančią per visus amžius. Argi neprivalai ir tu pamilti marinimos, ar bent nerūgoti ant vargo, kurį jame sutinki.

Nebnoriu spirtis! Aukoju save Tau, regėdamas, kaip Tu, Jėzau, man pasiaukojai! Kada įsteigėi tą Sakramentą, žinojai, per kiek kartybių reiks Tau pereiti, iki ateisi į manel! Žinojai, kiek per tuos devyniolika šimtmečių iškentėsi šventvagiškų paniekinimų ir kiek sutiksi savo kelyje Judų! Vis tai, nors ir sopėjo Tau širdį, neįstengė užšaldyti Tavo meilės. O aš tu-

rėčiau trauktis atgal, kada man teks iškentėti dėl Tavo meilės kokias mažas kančias? Tu dėl manęs daveis apspjaudomas, mindžiojamas, nukryžiuojamas! Tu savo neprieteliams leidais kankinamas su visu neapykantos nežmoniškumu! Ir iki šios dienos vis dar kenti ir kentėti nori iki amžių pabaigos. O aš dar skųsčiau, kad žmonės mane yra užmiršę, ir dar rūgočiau už menką užrūstinimą, ar dejuočiau dėl trumpų gyvenimo vargų! Dar save aukštinčiau ir žmonių šlovės ieškočiau, ir savo jautuliams duočiau laisvę?!

II punktas. V. Jėzus Švenč. Sakramente duoda tau tikrai tobulo ir švento gyvenimo pavyzdį. — Visas Išganytojo Švenč. Sakramente gyvenimas yra sutvarkytas be galo išmintingai. Jokio žmogaus mintis negalės niekad suprasti to gilaus pasislėpimo, kuriame čia yra paskendęs aukščiausiasis Majestotas, to tylėjimo, to vienumo, to neapsakomo kontempliacijos su darbu susipynimo! Nors Eucharistijoje Jėzus rodos esąs negyvas, tačiau iš tikrųjų — viską rėdo po visą pasaulį. Nuolat tiekti Dievui aukščiausios šlovės ir nuolat šelpti žmones savo palaiminimais ir malonėmis — tuodu tikslai paragino Jėzų užsidaryti Švenč. Sakramente. Tas Kristaus gyvenimas Šv. Sakramente yra vienas nesiliaująs visokių dorybių aktas, aukščiausioji tobulybė pakeltas.

Veizėk, koks tai tylumas, koks gaudus ir kantrus gerumas! Kiekvienam yra leista prie Jo prieiti, Jį palytėti ir valgyti, net ir paniekinti Jį!... Nieko Viešpats neatstumia nuo savęs: ir mažieji, ir didieji, ir mokytieji, ir nemokytieji, ir nusidėjėliai, ir teisingieji — visi lengvai gali prie Jėzaus prieiti... Veizėk, koks tai neturtingumas! Mirštamajame savo gyvenime neturėjo kur galvos priglausti; o čia gyvena paslėptas, taip sakant, paskolintoje esybėje ir tokiuose namuose, kokius panorės žmonės jam patiekti... Veizėk, koks tai susijungimas su Dievu, kokia malda! Malda ta dar nė

karto nebuvo nutrūkusi nuo tos valandos, kai Viešpats įsteigė tą Sakramentą, ir kokia tik yra laimė šiame pasaulyje, vis tai yra tos Dievo maldos vaisius.

Taip tatai, turi čia tikrai tobulo krikščioniško gyvenimo pavyzdį. Išganytojo gyvenimas Švenč. Sakramente moko tave anos tyrosios meilės, kuri vieno Dievo teieško ir vien Dievui tesidarbuoja; moko tave anos drąsiosios meilės, kuri aukštesnė yra už žmonių nuomones, ir kurios joks vargas nenugąsdins. Tas Išganytojo pavyzdys stipriai traukia savęs ir meiliai šviečia tau to dvasiškojo gyvenimo kelyje, kuriame visas keleiviui oras tai — tikėjimas, viltis ir meilė. Ir tas vidujis, dvasiškasis gyvenimas yra ne kas kita, vien Jėzaus Kristaus gyvenimas tavyje: „Gyvenu jau ne aš, bet gyvena manyje Kristus“.

LXVI MĄSTYMAS.

Dievo Kūno oktavos šeštadienis. — Kaip Jėzus jungias su žmonėmis Švenč. Sakramente.

- I. Jėzus toje paslapyje geidžia susijungti su mumis: kas tai per susijungimas?
- II. Jėzus jungias su mumis, kad mus pažadintų Jį mylėti.

I punktas. Švenč. Sakramentas yra susijungimo Sakramentas. 1. Jis jungia tikinčiuosius su kits kitu tikrosios meilės ryšiu, nes sukelia širdyse artimo meilę. Bet čia padūmok ypač apie tą susijungimą, kurs toje paslapyje įvyksta tarp žmogaus ir Dievo Sūnaus. Š. Sakramentas, kaip moko š. Tomas, tai pat padaro sielai, ką valgis kūnui. Valgis susijungia su kūnu, o per tai palaiko, atitaiso ir padidina kūno jėgas. Tai pat daro tavo sielai Gyvoji Duona: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka

manyje ir Aš — jame“ (Jon. 6, 57). Vadinasi, Jėzus jungias su tavim pagal kūną ir pagal dvasią.

Kad geriau suprastumei, ką reiškia anas susijungimas pagal kūną, atmink, jog Jėzus turi du kūnus: vieną paprastąjį, o antrąjį dvasiškąjį. Pirmąjį pasiėmė Marijos iščioje; antrasis yra tai visi tikintieji. Kas vertai priima Sakramente Jėzaus paprastąjį kūną, tampa ir Jo dvasiškojo kūno nariu. Skaitome pas š. Joną Auksaburnį: „Vienas kūnas, sako apaštalas, pasidarome, ir Jo nariai, ir kūnas iš kūno, ir kaulas iš Jo kaulo . . .“ Ir kitoj vietoj tas pats mokytojas sako: „Pasvarstyk, žmogau, kokią garbę pasieki ir kokios tatai puotos ragauji! Tasai, kurį matydami dreba angelai ir vos į Jį drėsa žiūrėti dėl plūstančios iš Jo skaistybės, tuo mes maitinamės, su tuo jungiamės ir daromės vienas Kristaus kūnas! Kas gi tinkamai pagarbins Viešpaties galybes? Kas paskelbs visą Jo garbę? Ne viena motina savo tikrąjį vaiką atiduoda išpenėti svetimomis krūtimis; bet ne taip daro su mumis Jėzaus meilė: tikruoju savo krauju mus peni ir visokiais būdais su mumis jungias“.

Iš to susijungimo pagal kūną pareina susijungimas pagal dvasią, nes, kaip tik tapai vienas kūnas su Dievo Sūnum, aišku, jog turi būti gaivinamas Jo Dvasios. Dvasia Šventoji pradeda mumyse karaliauti, mums priėmus Komuniją, ir tai yra, — kaip moko š. Tomas — viena svarbiausiųjų Altoriaus Sakramento pasėkų. „Taigi — sako š. Tomas — Išganytojas dviejopu būdu jungia mus su savim: jungia mus su savo kūnu pagal savo žmogystę ir su savo dvasia pagal savo Dievystę. Jungia mus su savim pagal kūną, nes yra tikras žmogus; bet, būdamas taipgi tikras Dievas, pakelia mus per tą su Juo susijungimą į tobulesnį gyvenimą ir malonę, ir savo Dvasios galia daro mus Dievo prigimties dalininkais. Per tai, kad susijungė su mumis pagal žmogystę ir kad iš savo prigimties yra su-

jungtas su Tėvu pagal Dievystę, Jėzus Kristus pasidarė mazgu mūsų su Dievu Tėvu susijungimo; mat, negalimas buvo daiktas, kad gendančioji žmogaus prigimtis pakiltų iki nemirštamumo, kol nebuvo nusileidusi jon prigimtis negendančioji ir nebuvo pataisiusi ją. padariusi savo dalyve. Tuo būdu, Sūnui tarpininkaujant, daros tobulas mūsų su Tėvu susijungimas“.

II punktas. Tuo tikslu Jėzus tame Sakramente jungias su mumis, kad mes Jį pamiltume. — Kiekviena meilė, sako šv. Tomas, gema iš susijungimo; juo artesnis yra susijungimas, juo didesnė gema meilė. Tėvas myli sūnų ir sūnus tėvą, nes vienodas kraujas teka abiejų gyslose. Jokia išmintis nesupras tos meilės, kokia trys Švenč. Trejybės Asmenys myli kits kitą, nes protui neapglėbiami yra tos meilės šaltiniai, t. y. ana prigimties vienybė, kurioje Tėvas, Sūnus ir Dvasia yra viena Dvasia, ir vienas Dievas. Jeigu vienybė yra meilės šaltinis, kaip tatai turi mylėti Kristų tie, kurie tiek kartų su juo susijungė, ragaudami Dangaus Duonos! Ir dar vienas dalykas: kokia yra dvasia, kuri gaivina žmogų, toks yra ir žmogaus gyvenimas, ir jo darbai; priimdamas Šv. Sakramente Dievą, kurs yra Meilė (I Jon. 4), tu priimi savešp meilės dvasią; taigi, visas tavo gyvenimas po komunijos turi būti meilės gyvenimas; visos mintys, visi žodžiai ir darbai, ir visa, kas tavyj yra, turi gimti iš meilės! Išganytojas, būdamas pilnas tos dvasios, be galo mylėjo savo Tėvą; žinai taip pat, kokia dide meile Jėzus laikė apsiautęs visus žmones... Argi Komunija neturėtų užkurti ir tavy tokios meilės ugnį? Juk gauni tos pačios Dvasios, iš kurios ana meilė gema. Kristus turi gyvybę iš Tėvo ir todėl Tėvui gyvena, mąsto, darbuojas: Gyvenu, — sako, — Tėvui (Jon. 6). „Aš visuomet tai darau, kas jam patinka“ (Jon. 8, 29). Kad Jėzus duoda tau Šv. Sakramente tikrąją savo gyvybę, dėl ko gi tu nemąstai, neveiki, negyveni Jam vienam?

LXVII MASTYMAS.

Dievo Kūno oktavos sekmadienis. — Žmogus per š. Komuniją tampa panašus į Jėzų.

I. Jėzus nori mus padaryti panašius į save, kad Jį kaskart stipriau mylėtume.

II. Kokiu būdu gera komunija daro mus į Dievą panašius.

I punktas. Priimdami š. Sakramentą, daromės kaskart panašesni į Kristų ir imame kaskart tobuliau mylėti Dievą. — Panašus panašų myli. Todėl ir Dievas sutvėrė žmogų į save panašų, kad šis lengviau galėtų išpildyti didžiausiąjį įsaką — mylėti Dievą visa širdimi ir už viską labiau. Ir Ievą padarė Dievas panašią į Adomą, kad būtų jam draugė ir kad galėtų užsimegzti tarp jųdviejų moterystės meilė. O ana amžinoji meilė, kuri yra visokios meilės pavyzdys ir šaltinis, t. y. meilė, kuria Dievas Tėvas myli vienturtį savo Sūnų ir Sūnus Tėvą, iš kur gema? Iš tobulo panašumo, nes Sūnus yra Tėvo *esmės paveikslas* (Žyd. 1) ir *Dievo didenybės veidrodis be dėmės* (Išm. 7, 26). Dėl ko šventųjų meilė danguje yra amžinai tobula? Dėl to, kad jie yra į Dievą permainyti, yra į Dievą panašūs. „Būsime į jį panašūs“, sako šv. Jonas apaštalas (I Jon. 3, 2).

Jei nori tobulai mylėti Jėzų, turi pasidaryti į Jį panašus; o panašus pasidarysi, gerai priimdamas šv. Sakramentą. Tai ir yra, — kaip sako šv. Tomas, — svarbiausias Komunijos vaisius, kad per Ją pradedame panėšėti į Dievo *esmės paveikslą*, vadinasi, į Dievo Sūnų. Kitą kartą velnias, sako vienas Bažnyčios rašytojas, — gundė pirmuosius mūsų tėvus, sakydamas jiems: „Valgykite to medžio vaisių, o tapsite lyg dievai“. Ir jie labiau patikėjo velniu, negu Dievu, kuris buvo jiems mirtim grumzdęs, jeigu ragaus to medžio vaisių. Kitaip dabar gundo mus Kristus; Jis sako:

„Valgykite mano kūną ir gerkite mano kraują, o persimainysite į Dievą!“ Tikėk Jo žodžiu, laikyk melu savo kūniškuosius geismus, o taip šventu tikėjimu atitaisysi nepaklusnųjį, nuodėmingąjį pirmojo žmogaus netikėjimą. Juk tuo tesiskiria ta šventoji Duona nuo paprastos, kad paprastoji duona persimaino į tavo būtybę, o ana, dieviškoji Duona, priešingai, tave savo būtybėn permaino.

II punktas. Kaip žmogus, vertai priimdamas Komuniją, pasidaro panašus į Jėzų. — Trejopas esti žmonių į kits kitą panašumas: 1) pagal išviršinę išvaizdą; 2) pagal dvasią; 3) pagal akstinų ir tikslų bendrumą. Taigi, vertai priimdamas Šv. Sakramentą, žmogus trejopai panėši į Kristų:

1. Priimant Šv. Komuniją, — sako šv. Tomas, — Kristus prideda savo kūną lyg antspaudą prie žmogaus širdies, ir sieloj pasirodo išpaustas Dievo tobulybės paveikslas; jinai liekti igijus tikrai dieviškos grožybės.

2. Ne vien savo grožybės suteikia sielai komunijoje Dievo Sūnus: suteikia ir savo dorybės. Kaip vandens lašas, — sako šv. Tomas, — įleistas į didį vyno indą, prapuola jame ir taip su vynu susimaišo ir panašus pasidaro, kad nebegalima jo atskirti: taip ir siela, kada susijungia su Kristum, taip persiima Jo palinkimais ir jausmais, jog rodos esanti persimainiusi į Kristų.

„Vertai ragaujant to Sakramento, — sako šv. Laurynas, — liaujas neapykantos, nurimsta nesantaros, gema skaistumo meilė ir pasaulio panieką, ir visas žmogus... pasidaro kitoks: suvaržo liežuvį, myli tikėjimą, mėgsta maldą, laikos broliškosios santaros, rūpinas viską įgyti, ką žino esant malonu Dievui“.

3. Jeigu žmogaus sieloje yra Kristaus paveikslas; jeigu ji turi šventų Jėzaus palinkimų: savaime aišku, jog ji seka Kristaus pėdomis; ir tai yra trečiasis į Kristų panašumas, kurį gera komunija įvykdo tikinčioje sieloje. Kaip geras skiepas, — sako šv. Tomas, — įskie-

pytas į laukinį medį, suteikia jam savo gerumą, taip ir Kristaus kūnas, nelyginant įskiepytas į mus, suteikia mums savo dorybių, ir mes tada galime atnešti tokių teisybės vaisių, kokius savy turi Kristus. Todėl ir sako šv. Povilas: „Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gyvas manyje Kristus“ (Gal. 2, 20).

Taip tatau Dievo Sūnus, kada Jį priimi, tinkamai pasiruošęs, Švenč. Sakramente, išpaudžia tavęsp savo paveikslą, sužadina tavy savųjų palinkimų ir moko tave veikti, kaip pats veikia. Vadinas, Jėzus rūpinas, kad pasidarytumei į Jį panašus. O iš panašumo, kaip jau žinai, gema meilė. Čia tau laidas, kad Viešpats tave mylės; čia tau akstinas, kad tobulai Viešpatį mylėtumei!

LXVIII MASTYMAS.

Dievo Kūno oktavos pirmadienis.—Apie šventas gerai priimtos Komunijos paguodas.

- I. Gerai priimta Komunija suteikia dvasiai linksmybės.
- II. Kas tai yra per linksmybė ir kokios yra kliūtys, per kurias paliekame jos negavę.

I punktas. Gerai priimta Komunija suteikia dvasiai linksmybės. — „Suteikei jiems iš dangaus duonos, turinčios savyje visokio gardumo ir visokios geriausios skonies“ (Išm. 16, 20); taip kalba šv. Dvasia apie maną, kuri buvo Švenč. Sakramento priminimas. Juo labiau, — sako šv. Kiprijonas, — ta tikroji duona, Šv. Sakramentas, turi savy visokio skonio saldybių ir visus gėrius; ana manna negali nė iš tolo tame dalyke susilyginti; Šv. Sakramentas tokią turi galią, jog tie, kurie Jį gerai priima, gauna ragauti tokių paguodų, kokių tik patys geidžia; Jis nutildo visokį badą ir savo saldybe yra aukštesnis už visas saldybes. — „Išti-

kima siela“, sako šv. Makaras: „patiria šv. Komunijoje neapsakomų pasigėrėjimų ir tokių joje randa turtų, kokių nei akis nėra regėjusi, nei ausis girdėjusi“. „Ar gi tu dar neesi pati patyrusi, siela“, sako Jėzus šv. Bonaventūros lūpomis: „jog kas mane priima, tas ragauja medaus ir medaus korio, vadinasi, mano Dievystės saldybės, esančiosios mano kūne ir kraujuje?“ Visi Bažnyčios tėvai tą tiesą patvirtina.

Taip pat ir visos sakmės ir palyginimai, kuriais šv. Raštas aprašo šv. Sakramentą, aiškiai moko, koks saldus yra tas dangaus valgis toms širdims, kurios yra tinkamai pasiruošusios. Šv. Sakramentas — skaniausias vynas, gardaus skonio mėsa, duona, padarytoji iš geriausių javų. Šv. Komunija tai — graži puota, kurią didis Karalius iškėlė savo Sūnaus vestuvėse. Ką tik šv. Raštas sako apie vyną, medų ir apie visokius saldiausius valgius ir gėrimus, vis tai, pagal vienbalsį mokytojų aiškinimą, yra taikinama švenč. Sakramentui. „To Sakramento saldybių“, sako šv. Tomas: „niekas negalės apsaityti, nes jame ragaujame dvasiškos saldybės iš pačios versmės“. Kad tavo siela būtų dvasiška ir nuo kūniškų geidulių tolima, suprastumei tuos šv. Jėronymo žodžius: „Tą turime vienintelę šiame gyvenime gerybę, kad priimame Viešpaties kūną“. „Miliausiasis mano Mokytojau!“ taip šaukia iš sugraudintos širdies palaimintasis Berchmansas: „kad turiu dieviškąją Tavo Komuniją, kas man dar kita gali būti gardu ir linksma?“

II punktas. Kas tai yra per paguoda ir kodėl kartais jos negaunama. — Baimingos sielos ne kartą nerimastauja ir liūdi, kad, nors ir labai uoliai prisiruošia, vis dėlto neragauja šv. Komunijoje paguodos. Šv. Tomas jas nuramina. Kiekvienas daiktas, — sako jis, — dvejopai gali būti meilus: arba pats per save, arba per įvaizdą. Pats per save yra tau meilus, jeigu jį jauti arba matai; bet taip pat gali tau būti malonus, jeigu

įsivaizduosi tikrą ar tariamą jo gerybę. Mat, kada žmogus mąsto apie kokį daiktą, kurs jam atrodo geras ir geistinas, o ypač jeigu jau jį igyja ar tikis jį igysias, vienas tas mąstymas jau sukelia jame meilių jausmų. Taip šykštuolis, nors turi užrakintą savo auksą, nors neveizi į jį, nei jo ranka nečiupnoja, tačiau džiaugias vienu atsiminimu, vienu įvaizdu. Taip ir šv. Sakramentas, ar tokiu, ar kitoku būdu, visad ištikimą sielą pripildo linksmybės.

Taigi, nors nepatirtumei komunijoje jokios apčiuopiamos paguodos, argi tai viena jau nėra didžiausia paguoda, kad tikrai žinai, jog Jėzus save tau atidavė, jog tu turi Jame aukščiausiąją Gerybę? Argi nežinai, jog apčiuopiama paguoda nėra svarbiausias Komunijos vaisius? Juk dažnai Jėzus ir geriausiems savo tarnams neduoda tokios paguodos, idant išmokyti branginti Jį labiau už visas Jo dovanas. „Jei tu pažintumei Dievo dovaną!“ (Jon. 4). Kad po kiekvienos komunijos pasistengtumei suprasti tuos žodžius, kuriuos Jėzus ištare apaštalams per paskutiniąją vakarienę: „Ar suprantate, ką aš jums padariau?“ (Jon. 13, 12), tuomet labiau džiaugtumeis, kad jokio kito nejauti džiaugsmo, negu kad turėtumei visokių pasaulio džiaugsmų! Štai Jėzus davė tau savo kūną valgyti ir savo kraują gerti, ir savo sielą tau atpirkti, ir savo Dievystę tau padėti, ir savo rojų tau laimingam padaryti! Štai dabar apšviečia tau protą ir meilę tavy užkuria, ir širdį apvalo, jautulius numalšina, geidulius suvaržo, suteikia savų dorybių ir pašvenčia tave!... Pripažink, jog iš tikrųjų pergodus yra tas, kam Dievo nepakanka (šv. Pranciškus Salezietis)!

Tačiau dažnai Komunija suteikia ir apčiuopiamų paguodų, kada Jėzus duoda sielai pajusti savo malonės saldybių. Tuomet, — sako šv. Laurynas, — nėra širdies tokios kietos, kuri saldžiausiai nesusigraudintų. Tuomet siela užsidega karščiausia Dievo meile ir gieda

Mylimojo garbei. Save visą Jant' paveda 'ir pasiryžta naudotis kiekvienu atsitikimu, kad ką nors pakentėtų ir Jam tuomi savo meilę parodytų. Nebe kenčia žemės linksmybių, nebebijo gyvenimo vargų...

Ne visi paragauja tų didžiųjų džiaugsmų, ir tie, kurie jų gauna, ne visi lygiai tegauna: mat, nedaug tėra sielų tokių skaisčių, tokių atsitolinusių nuo žmonių ir nuo savęs pačių, taip nukryžiuotų draug su Jėzumi, kad galėtų paragauti visos tų dangaus paguodų saldybės. Užtat nėra sielos, kuri negalėtų paragauti anos paguodos, kuri gema, kada žmogus suprato, kokių gerbių yra tame Sakramente. Gana to, kad prideramai gerbtų Dievo malonę ir trokštų išganyto, ir ilgėtųs dangaus, ir atmintų, jog šv. Sakramentas yra geriausioji priemonė šventiems jos geismams įvykdyti.

LXIX MĄSTYMAS.

Dievo Kūno oktavos antradienis. Kaip reikia prisirengti gerai priimti Komuniją.

Norint vertai priimti Komuniją, reikia turėti gyvo tikėjimo ir pasižeminimo, o ypač tobulo širdies grynumo. Tai — dvi bendros ir būtinos sąlygos. Bet maldinga siela neturi užmiršti dar dviejų kitų, lygiai svarbių. Jiedvi yra parodytos anuose šv. Rašto žodžiuose: „Aš sėdėjau ūksmėje to, kurio esu geidusi, ir Jo vaisius saldus mano gerklei“ (Giesm. 2, 3). Jėzus yra gyvenimo medis, kurs patiekia saldžiausių vaisių. Duonos ir vyno išvaizda, po kuria Jėzus yra paslėpęs savo Dievybę, yra ano medžio šešėlis. Privalai karštai geisti susijungti su Išganytoju, kaip kad ir Jis geidžia susijungti su tavim. Privalai prieš susijungdamas ir po susijungimo sėdėti po Jo šešėliu, vadinasi, gilioj tyloj,

dvasios ramybėje, mąstyme. Iš to dvejopo prisirengimo pareina vaisingas Komunijos priėmimas.

I. Karštas Komunijos troškimas.

II. Gilus atsidėjimas, priimanč Komuniją.

I punktas. Karštas Komunijos troškimas. — Pamąstyk čia, koks būtinas yra tas troškimas ir kokių būdu galime jį savyje pažadinti.

1. Kaip kūno alkis yra sveikatos ženklas, taip dvasios gyvenime didis Švenč. Sakramento troškimas yra tobulas prisirengimas gausiems to Sakramento vaisiams gauti. Besirengiant ragauti tos Duonos, — sako šv. Augustinas, — reikia jausti vidujo alkio. Ir šv. Jeronimas gražiai tai išveda iš šitų psalmės žodžių: „Plačiai atverk savo burną, ir aš pripildysiu ją“ (ps. 80, 11). Nori, sako, ragauti Viešpaties Duonos ir priimti patį Viešpatį? Tad klausyk, ką tau sako: „Plačiai atverk savo burną, ir aš pripildysiu ją“. Atverk savo širdį, juo plačiau ją atversi, juo daugiau pelnysi. Tau skirtųjų malonių saikas yra ne mano, bet tavo rankose: jeigu nori, gali mane visą gauti. — Mano siela! gerai padūmok apie tuos žodžius! Jei trokšti Kristaus, jei trokšti Jo vieno, jei Jo trokšti karštai: gausi Jį visą ir visas Jo malones, kurių tau suteikti geidžia. Tuomet būsi tobulai pasirengęs priimti visą gausybę malonių, esančiųjų tame Sakramente, kada galėsi su pranašu tarti Išganytojui: „Mano siela troško Taveš naktį; bet ir nuo pat ryto aš tau bundu savo dvasia savo širdyje“ (Iza. 26, 9). Pirmieji krikščionys praminė tą Sakramentą „Troškimu“, nes jame buvo visų jų troškimų tikslas.

2. Kad galėtumei pažadinti savy tokį Komunijos troškimą, dviejų reikia dalykų: pamąstymo ir apsimarinimo. Pirmiausia pamąstymo, nes kiekvienas troškimas yra tai išsitempimas sielos, kuri, pažinusi kokią daiktą esant jai gerą, o dar jo neturėdama, laiko laime

ji išgyti. Gerai padūmok apie stebuklingus Švenč. Sakramento vaisius. Jeigu tikrai myli dorybę, o su-
pranti tą Sakramentą lengvai galint išnaikinti visas ta-
vo nuodėmes, silpnybes ir pakelti tave aukščiausio
tobulybės: negali būti, kad tavo siela neužsidegtų
karštu noru priimti Šv. Sakramentą!

Bet ir čia su malda reikia jungti gavėjimą, vadi-
nas, jautulių apmarinimą su mąstymu apie begales
naudas, plaukiančias iš šv. Komunijos. Žemės linksmy-
bės mažina sielos jėgas ir dangaus linksmybių norą.
Širdį, pasidavusiąją vieniems kūno geiduliams, menkai
tetraukia antprigimtinės linksmybės. Bet, jeigu ją ati-
trauksi nuo tuščiųjų žemės žaislų, o patieksi anų sak-
ramentalių saldybių, jinau beregint atsigręš į šią pusę
• ir noriai eis tuo keliu, kurį jai parodei.

Izraelitams liepė Viešpats, kad persijuosę strėnas
valgytų Velykų avinėlį su karčia lauko žole; tuomi
tau priminta, jog apsimarinimu ir atgaila reikia rengtis
į komuniją. Dievas yra prižadėjęs savo saldybės man-
nos duoti nugalėtojui, vadinasi, tam, kurs paveiks
save patį — suvaržys savo geidulius. Šv. Sakramentas
patiekia neapsakomo džiaugsmo tik karaliams, vadi-
nas, tiems, kur save valdo, o netraukia, it vergas, savo
geidulių jungo (1 Moz. 49).

II punktas. Gilus mąstymas ir priimant, ir priė-
mus Šv. Sakramentą. — Nėra kitos valandos, kurioje
žmogus turėtų labiau saugoti save ir savo dvasios
veiksmus, kaip kad eidamas prie Dievo stalo. Ir tai —
tikrai apverktinas daiktas, kad net ir tą valandą žemės
rūpesčiai dar gali mūsų mintis nukreipti į šalį. No-
rint vertai priimti Komuniją, užtenka būti malonės
padėtyj; tai — būtinas daiktas. Bet ir vertai priimtoji
Komunija gali būti dvejopa, kaip moko šv. Tomas: vie-
na — netikrai dvasiška, antra — tikrai. Netikrai dva-
siška, kad žmogus, nors turi tikėjimo, meilės ir kitų
dorybių, bet nemąsto apie jas Komuniją priimdamas,
Dvasiški mąstymai, 7

nes mąsto apie kitką. Tikrai dvasiška, kada kas anas dorybes per Komuniją išreiškia tinkamais aktais, nes visą savo mintį ir širdį yra pakreipęs į tą didįjį veikalą, šv. Sakramento priėmimą. Pirmosios rūšies komunija gali mums pagaminti pašvenčiamosios malonės priedo, nebent tatai būtume patys leidę mintims išsiplaškyti. Tačiau tikrai tikrai dvasiškoji komunija gali mums suteikti to, ką šv. Tomas vadina dvasišku pastiprinimu, t. y. saldybės skonio ir visų kitų to sakramento vaisių.

Aišku, jog tik antroji komunijos rūšis, vadinasi, šv. Sakramento priėmimas su visų didžiausia pagarba, su stipriausiu tikėjimu, žadinant savy visokių tinkamų jausmų, yra tikrai vertas ir Išganytojo, ir sielos, pakviestosios priimti tokia didę dovaną. Apie tokia tat komuniją šneka Bažnyčios tėvai, kada mus moko, kaip turim pagarbinti Jėzų, atiduodami Jam save pačius, pasižemindami prieš Jį, su Juo kalbėdami, prašydami reikiamųjų malonių.

„Išganytojas“, sako Auksaburnis: „kada įeina gerai pasiruošusios sielos, apšviečia ją savo šviesos spinduliais ir patepa savo malone. Paragina ją, kad Jį mylėtų, Juo skonėtųsi, prie Jo prisiglaustų; o juo ištikimesnė bus siela toms malonėms, — juo glaudžiau susiriš su Kristum ir aukščiau pakils dorybėje“. Už vis labiau rūpinkis, kad toms laimingosiomis Komunijos valandomis visiškai dvasia atsiskirtumei nuo visų žemės daiktų, o vien Jėzų turėtumei mintyse. Kaip kad Abraomas, rengdamasis atnašauti Dievui auką, visą savo palydovų būrį paliko pakalnėje; kaip kad Mozė vienas užkopė į Sinajaus kalną, o visai miniai liepė laukti pakalnėje: taip ir tu palik pakalnę visą žemiškųjų rūpesčių ir minčių našą, o pats užženk su Kristum į kalną ir ten, atmindamas savo dvasios menkumą, dejuok priešais Jėzų, kad esi dar toks kūniškas, taip dar nesuvaržęs savo geidulių, kad taip lengvai leidi

mintims išsiblaškyti, o taip retai temastai apie Dievą ir savo sielos reikalus, kad tiek daug prižadi gera padaryti, o taip maža tepadarai (Kr. Sek. kn.)!

LXX MASTYMAS.

Dievo Kūno oktavos trečiadienis. Apie dėkojimą po š. Komunijos.

- I. Po komunijos padėkoti Dievui yra mūsų pareiga.
- II. Geras tos pareigos atlikimas atneša sielai didžiausios naudos.
- III. Tos pareigos neatlikti — reiškia paniekšti Dievą.

I punktas. Po komunijos padėkoti Dievui yra mūsų pareiga. — Dievas reikalauja iš mūsų dėkojimo garbės. Visos šventės, kurias ar tai pats Senajame Įstate, ar per Bažnyčią Naujajame yra įkūręs, yra tai nuolatinis žmonėms Jo malonių priminimas; yra, kitais žodžiais sakant, aiškus dėkojimo pamokymas. Tuo tikslu ir yra mums palikta šv. Mišių auka, kad pirmiausia ją dekotume Dievui už Atpirkimo paslaptį: „Tai darykite mano atsiminimui“ (Luk. 22, 19).

Išganytojas gerai darė visiems, nė kiek neatsižvelgdamas į save. Tačiau, kada Jam žmonės buvo nedėkingi už Jo geradarybes, skundės ir graudingais žodžiais prikaišiojo nedėkingiesiems jų kietumą: „Argi ne dešimts pagijo? Kur gi devyni?“ (Luk. 17, 17).

Pati teisybė reikalauja, kad dekotume Dievui už geradarybes. Bažnyčia kas dieną aiškiai tai garsina šv. Mišiose: „Tikrai verta ir teisinga yra ... kad Tau visad ir visur ačiū sakytume“, tais žodžiais prasideda kiekviena prefacija.

Ir is tūkryjų verta ir šventa yra dėkoti Dievui ypač už Komuniją! Pamąstyk, krikščioni, kokį tatai turta nešies, kada eini šalin nuo Viešpaties stalol Kokią tatai dovana gavai! „Drėsu sakyti“, sako šv. Augustinas: „jog pats Dievas, nors visagalīs, daugiau duoti negalėjo; nors be galo išmintingas, daugiau duoti nemokėtų; nors be galo turtingas, nebeturi daugiau ko beduoti“. Ko gi tau dar gali trūkti, kada, priėmęs Komuniją, gali sakyti Jėzui: „Visa, kas tavo, yra mano“ (Jon. 17, 10)?!

O kam turi dėkoti už tą turta? Vienai Jėzaus meilei! Koks Jam, tavo Viešpačiui, gali būti pelnas, kad jungias su tavim, menku ir nevertu savo kūrinium? Bekraštis Jo gerumas tegalėjo Jį priversti taip pasižeminti ir save patį tau atiduoti.

Prisiminus dar vieną daiktą, gėda apima žmogų, ir saldu daros širdy. Juk tai, ką tu priimi ir valgai, nebuvo leista net pamanyti nė vienam anų šventųjų Senojo Įstato didvyrių; nei švent. Jonui Krikštytojui, apie kurį pats Viešpats sako, jog *tarp gimusiųjų iš moterų nekilo didesnio* (Mat. 11, 11) už jį! Juk daugybė yra stabmeldžių ir atskalūnų, kurie neturi ir nepažįsta Švenč. Sakramento! Juk ir tarp Bažnyčios sūnų ne tiek daug tėra tokių, kurie gali taip lengvai ir taip dažnai, kaip tu, priimti Komuniją!... Pats pasakyk, kaip privalai dėkoti už tokią malonę ir tokią pirmenybę! Ar tai ne gėda, kad, turėdamas tokią neapsakomai galiną priežastį būti dėkingas, dar turi save raginti ir versti garbinti visa savo siela Viešpaties vardą?!

II punktas. Dėkojimas po komunijos atneša sielai neišseikėjamų malonių. — Kai gerai pamąstysi, jog po Komunijos tavy yra pats V. Jėzus; kai pamąstysi, su kokia širdimi Jis pas tave atėjo, kaip dalyvauja, tavy gyvendamas, visuose tavo sielos veiksmuose; kai pamąstysi, jog Jis aukoja save dangaus Tėvui kaip auką, kuri liko užmokėta dėl tavo išganymo: lengvai suprasi, jog pirmosios valandos po komunijos yra brangiausios gyvenime.

Prieš Mišias garbinai Dievo Sūnų, gyvenantį danguje ir ciborijoje; per Mišias garbinai Jį ant altoriaus ir kunigo rankoje; o dabar kame Jį esantį garbini? Kame toje valandoje gyvena Dievo Sūnus? „Manyje gyvena, o aš jame“ (Jon. 6). Ei, laiminga ta valanda, kada gali pridėti savo lūpas prie atviro Jėzaus šono ir gerti iš to šaltinio, iš kurio teka visokios malonės ir visokia laimė! ... Klausyk, ką Kristus tau kalba, atiduodamas tau visą savo galybę ir visus savo bekraščius turtus: „Ko nori, kad tau padaryčiau“ (Luk. 18, 41)? Gyvena tavy, o negyvena be veiksmo. Ką tik toje valandoje padarysi, Kristaus dvasiai įkvėpiant, Kristus tai bus drauge su tavim padaręs: garbini Dievą — tai pat daro ir Jis; dėkoji — tai daro ir Jis vienkart su tavim ... Ir taip visi tavo jausmai jungias su Jėzaus jausmais, ir pasidarai panašus į Jį. Ar supranti, koks tai brangus daiktas!

Veizėk pagaliau, kokioje padėtyje gyvenantį Dievas Tėvas regi tavy savo Sūnų! Regi Jį pasižeminusi ir iš naujo aukojantį save dėl Tėvo garbės, dėl savo Bažnyčios, dėl tavęs ... Per tas valandėles, nežymiai viena po kitai bėgančiąsias, nors tu pats gal apie tai ir nemąstai, angelai mato tavy neapsakomų stebuklų. Duonos ir vyno išvaizda pamažu nyksta, ir Jėzus drauge su Jais nustoja savo sakramentalės būties; ir taip ant gyvojo tavo širdies altoriaus tikrai save aukoja už tave Tėvui, Jį garbina ir meldžias už tave ... Ak, tiesa! tokią valandą dangaus Tėvas nieko tau atsakyti negali, by tik tu pats savo nedėkingumu nesutūrėtumei tau skirtųjų malonių upės!

III punktas. Nedėkoti po komunijos yra tai paniekti Dievą. — Šv. Jonas apaštalas sako apie išdavėją Judą: „Priėmęs kąsnelį, tuojau išėjo“ (Jon. 13, 30). O ar kitką daro tie, kurie, vos priėmę Komuniją, tuojau eina iš bažnyčios ir grįžta prie žemės reikalų; beveikija pasikalbėti su bet kuo, by tik ne su Jėzum, jų šir-

dy esančiuoju! Kame tavo tikėjimas?! Ar tau ne gėda, kad esi toks apjaukęs! Argi tai pritinka krikščioniui?! Dar nebuvo tavy Dievo Sūnaus, kada, kunigui raginant, sakei, jog verta ir teisinga dėkoti Dievui. O dabar, kada reikėtų nepalyginamai labiau dėkoti, taja šventa pareiga nesirūpini! Dar neseniai tris kartus, giliai pasižeminęs, išpažinai neesąs vertas, kad Švenčiausiasis tavy apsigyventų; o dabar, kada Jis tau atidavė save patį, kada Bažnyčia, tą Jo malonę regėdama, šaukia: „Stebuklai! Dievu maitinas vargšas, vergas, kūriny!“ (Baž. hymn.), tu jau apie Jį nebemastai, atsisuki nuo Jo, nenori Jam nei žodžio tarti, nei jauti pareigos Jį pagarbinti arba prašyti iš Jo sau būtinų malonių!... Ei, bijokis, kad ta gražiausia meilė nepavirstų tau smarkia rūstybe, nes tokiu paniekinimu pamažini garbę, aukščiausiam Majestotui priklausančiąją!

Rimtai pagalvok, kaip atlikdavai lig šiol tą didelę pareigą, ir tvirtai prižadėk po kiekvienos komunijos pašvęsti bent ketvirtąją valandos dalį dėkojimui, ir iš karto atmesk visokius pasiteisinimus, kurių paprastai griebias užšalėliai, kad tą ir taip jau trumpą laiką dar patrumpintų.

LXXI MASTYMAS.

Dievo Kūno oktava. Kaip dėkoti, priėmus Komunią.

Būtų geistina, kad nebūtumei reikalingas jokių taisyklių, o pats sugebėtumei pasinaudoti brangiosiomis valandomis po Komunijos. Būtų padoriausias ir naudingiausias dėkojimas, kad klausytumei savo širdy tikėjimo kvėpimų, eitumei, kur veda malonė, veizėtumei į tavyj gyvenantį Išganytoją ir, giliausiai tylėda-

mas, klausytumeis Jo žodžių, arba šnekėtumei ir jungtumeis su Juo, su Juo garbintumei Dievą, su Juo melstumeis ir padėtumei Jam daryti tai, ką Jis tavo sieloje padaryti geidžia... Tačiau, jeigu nesugebi savotiškai su Dievu pasikalbėti ir Jam padėkoti, pasinaudok šiuo mąstymu. Dėkojimą po komunijos galima padalyti į tris dalis:

I. Išanga į dėkojimą.

II. Patsai dėkojimas.

III. Dėkojimo pabaiga.

I punktas. Išanga į dėkojimą — trys jausmai: stebėjimasis, garbinimas, meilė. —

1. Priėmęs Komuniją, atsiklaupk ramioj vietoj, užsidaryk su Jėzumi savo širdy, atitrauk mintį nuo kūrinų ir nutildyk savo jautulius. Kiek galėdamas ilgiau taip tyliai žiūrėk ir stebėkis gyvenančiu tavy pasaulio Viešpatim. Giliausiai pasižemines, išpažink aukščiausią Jo vertybę. Visą savo esybę padėk po begalės Dievo esybės kojų ir sakyk Jam su pranašu: „Viešpatie, kas Tau lygus“ (ps. 34, 10)?!

2. Paskiau giliausioj tvloj pagarbink su Marija Žodį, kurs tapo kūnu jos iščioje, o dabar gyvena tavy. Pagarbink Jį juo giliau, juo labiau Jis pats save pažemino. Sakyk visoms savo sielos ir kūno jėgoms: „Ateikime, pagarbinkime ir parpulkime Viešpaties akivaizdoj“ (ps. 94, 6). Pulk po Viešpaties kojų su angelais, kurie tą valandą yra aplinkui ir puola prieš Jį ant veido. Prašyk juos, kad su tavim garbintų Dievą: „Girkit Jį visi Jo angelai“ (ps. 148, 2).

3. Bet vienas jausmas tą valandą turi būti tavy už visus didesnis: tai — meilės jausmas. Ką darysi su savo širdim, jeigu jos visos neatiduosi tam, kurs taip labai tave pamilo? Ugnį priėmei į savo širdį. Argi galima, kad ta ugnis tavęs nesušildytų? Meilė turi būti didžiausias tavo dėkingumo akstinas. Iš meilės gims visi kiti reikiamieji jausmai.

II punktas. Pats dėkojimas yra taip pat trys sekantieji aktai: dėkojimas, prašymas, aukojimas.

1. Dėkingumas privalo susilyginti su geradarybe. Apskaičiuok, jeigu įstengi, koks karštas turi būti tavo dėkojimas už tą neapsakomąją geradarybę, kurią gavai iš Viešpaties! O, kad mokėtumei taip dėkoti, kaip Marija, kuri savo giliausiąjį širdies dėkingumą išreiškė aname puikiausiame hymne „Magnificat“!

Dėkok Dievui visų kūrinių, o ypač dangaus gyventojų vardan. Dievas jiems danguje save dovanojo; užtat jie amžinai garbina savo Geradari; bet jaučia niekad neįstengsį tinkamai atsilyginti; todėl amžinai šaukia su pranašu: „Kuo aš atsilyginsiu Viešpačiui už visa, ką Jis yra man suteikęs!“ (ps. 115, 3). Ir tave kviečia, kad drauge su jais garbintumei Dievą. Paklausyk jų ir ne tik už save, bet ir už juos dėkok Viešpačiui. Didė tai laimė, kad gali padėti šventiesiems dėkojime, o tuo ir sau jų dėkingumą pelnyti. Turi dabar kuo Dievui atsilyginti ir už save, ir už juos, nors skola ir neapsakoma: Dievas tau davė savo Sūnų; ir dabar tas mieliausiasis Jo Sūnus, tavą gvendamas, garbina savo Tėvą ir Jam dėkoja visos Bažnyčios vardu, kurios yra Galva.

2. Ne tik dėkok, o ir prašyk. Dabar, kada Kristus įžengė tavo širdin, visokia valdžia yra atiduota į tavo rankas. Tapai bemažko kaip švenč. Pana, visagalis prašyme. Melskis už save, melskis už kitus! Išskėsk savo geismą. — sako tau didysis Svečias, — o Aš jį pripildysiu, kaip galiu ir noriu.

Melskis už nusidėjėlius ir už teisinguosius; melskis už tuos, kurie tą dieną mirs; melskis už visus žmones, o ypač už kunigus, nes supranti, kaip svarbu turėti šventų kunigų.

Melsdamos, gali paimti pavyzdžių tuos gražiausiosius žodžius, kuriais Išganytojas meldė, atlikęs vakarienę: „Tėve, valanda atėjo: pagarbink Tavo Sūnų,

kad Sūnus pagarbintų Tave“ (Jon. 17, 1). Tie žodžiai gražiai išreiškia jausmus, kokius turi turėti po komunijos.

„Tėve! . . . Padūmok ilgai apie tą vardą; suprask jo saldumą . . . „Tėve!“ Taip, Tu esi mano Tėvas! Dabar tai gerai jaučiu. Tėvas maitina savo vaikelius. Tu pasirodei esąs maloniausias Tėvas — davei man dangaus Duonos. Esi mano Tėvas, nes Tavo tikrasis Sūnus dabar „manyje gyvena, o aš — Jame“. Į mane žvilgterėjęs, Jį matai; užtat ir myli mane jautria tėvo meile; užtat ir išklausysi mano malda, nes tai — Jėzaus malda.

„Valanda atėjo“, Tėve, kada išsipildys many Tavo meilės sumanymai . . . Atėjo valanda, kada pasirodei esąs geriausias ir jautriausias Tėvas; kada man duosi šviesos ir pagalbos tiek, kiek privalau jų trokšti; kada man duosi savo malonių daugiau, negu aš pats trokšti ir tikėtis galiu, nes Tavo Sūnus, many gyvenęs ir su manim besimeldžias, nepalyginamai daugiau užsipelnė, negu aš geisti ir tikėtis galėčiau!

„Pagarbink savo Sūnų“. Jėzus pagarbino Tave. nužengęs į paskutinę panieką, ir dabar garbina, iš naujo aukodamas save Tau ant mano širdies altoriaus. Pagarbink ir Tu Jį, duok, ko iš Tavęs prašo! Turtingas geradaris turi garbės, kada sušelpia vargšą; turi garbės gydytojas, kada ligonį išgydo; turi garbės išganytojas, kada išgelbi, kas buvo pražuvęs: suteik, Tėve, tos garbės Jėzui! Neleisk, kad būtų sakoma, esą Tavo Sūnus buvęs pas ligonį, o neišgvdęs; atėjęs pas vargšą, o nesuselpęs; aplankęs nusidėjėlį, kurs sutrinta širdim glaudėsis prie Jo, o Jis nepašventęs ir neišganęs!

„Kad Sūnus Tave pagarbintų“. Pašlovink Sūnų. išklausk Jį ir mane, o pats per tai, Jėzaus ir mano Tėvo, būsi pašlovintas! Ne aš Tave pašlovinsiu, bet pašlovins Tave Tavo Sūnus manyj.

3. Jei nori daug gauti, turi daug ir duoti. Taigi, padaryk dvejopą auką: paaukok save patį Jėzui, pas-

kui — Jėzų dangaus Tėvui. Kristus atidavė save tau, kad ir tu Jam save atiduotumei. Nebijok savęs išsižadėti to geriausiojo Prietelio naudai. Leisk Jam gyventi tavo širdy ir ją valdyti, lyg kad ji būtų Jo namai. Tokio savęs paaukojimo išraišką turi šv. Ignoto maldoj „Priimk, Viešpatie“ (žiūr. pirmosios Dv. Mąst. kn. pradžia). Be to, dar paaukok dangaus Tėvui Jėzų. Tam ir gavai Jėzų, kad Jis papildytų visus tavo neištekliaus. Kada Jį turi, ko tau dar gali trūkti? ko dar bijai? Ar to, kad tavo Dievo garbinimas savaime yra niekas? Bet juk su tavim drauge garbina Tėvą Jėzus, ir tavo garbinimas pasidaro Dievo vertas! Gal kremties, esąs padaręs daug nuodėmių, o tinkamos atgailos dar ne; dar neesąs įgijęs stiprios dorybės? Paaukok Tėvui tą atgailą, kurią Jėzus už tave yra atlikęs: paaukok Jo širdies sutrynimą ir liūdesį, ir kūno sopulius; tai visa yra tavo. Paaukok Jo švenč. gyvenimą, kaip ganapadarymą už bjaurųjį tavo gyvenimą, ir Jo dorybes — už savo nedorybes!...

Dieve! pats neįstengsiu Tavęs pagarbinti. Niekas esmi; niekai yra visas mano garbinimas. Tokį tamsų turiu protą, jog negaliu pagimdyti jokios minties, kuri būtų Tavęs verta. Bet šitai aukoju Tau Jėzaus mintį ir tą garbę, kurią Jis Tau manyje tiekia. Mano širdis kieta. Bet šitai aukoju Tau Tavo Sūnaus širdį ir visus Jo meilės užsidegimus. Tąja Dievo širdim myliu Tave, nes man Ją dovanojai. Jau man nebaisus tas klausimas, kurs anuomet labai nuliūdino apaštalų kunigaikštį: „Ar myli mane?“ Drąsiai atsakysiu taip, kaip atsakė Petras: „Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad aš Tave myliu“ (Jon. 21, 15). Žinau, jog džiaugės mano meile, nes ji tobula, nes plaukia iš Jėzaus širdies, kurią man dovanojai!

III punktas. Baigdamas dėkojimą, prižadėk ištesėti darbais ir tai ne vėliau, kaip šią pat dieną, visus dėkojimo ir pasiaukojimo priežadus, kuriuos Jėzui padarei. — Gavęs iš jo tokį bedugnės meilės įrodymą.

privalai jausti didelį troškimą parodyti Jam savo meilę. Kalbėk iš sielos gilumos: „Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?“ (Drb. 9, 6). Būk pasiryžęs viską padaryti ir viską iškentėti, ko Dievas iš tavęs pareikalautų: visokį darbą, visoki pažeminimą, visokią nelaimę. „Pasi-ryžus mano širdis, Dieve! pasiryžus mano širdis!“ Gyvenk dvasios karštume! gyvenk, savęs paties išsi-žadėjęs! Tokiu būdu visas tavo gyvenimas bus vienas dėkojimas po komunijos. Ypač prižadėk, kokiuose at-sitikimuose šiandieną pasirodysi Dievui laikas širdy gy-vą ir dėkingą atminimą tos neapsakomos malonės, ku-rią tau suteikti teikės.

LXXII MASTYMAS.

V. Jėzaus Širdies šventė. Ką Jėzaus Širdis sako tikinčiajai sielai.

I. Skundžias.

II. Prašo.

III. Prižada.

P i r m a s i s i ž a n g o s p u n k t a s. Įsivaizduok Jėzų pasirodžiusį ir sakantį tau tuos pačius žodžius, ku-riuos tarė regėjime Marijai Margaritai: Veizėk, štai ma-no Širdis, kuri tokia dide meile pamilo žmones, o tiek maža už tai iš jų meilės tegauna. Bet kas dar labiau man skaudu, tai kad net tarp tų, kurie yra pasišventę mano tarnystai, randas nedėkingų širdžių... Negali man patiekti svarbesnio savo meilės įrodymo, kaip kad padarysi tai, ko iš tavęs tiek kartų esu prašęs. Turi mano priežadą, jog mano Širdis išsiplės ir gausių pa-laimų išlies ant kiekvieno, kas garbins tą Širdį ir uoliai rūpinsis Jos garbę išplatinti.

A n t r a s i s i ž a n g o s p u n k t a s. Prašyk Jė-zaus malonės, kad gerai suprastum Jo Širdies troškimus ir gerai prie jų prisitaikintum.

I punktas. Kuo skundžias Jėzaus Širdis. — Gerai perkratyk aną Jėzaus skundą, kurį aukščiau girdėjai.

1. Štai mano Širdis. Jėzaus širdis tai — visų gražiausiasis šv. Dvasios veikalas; tai — gražiausių, tyriausių ir kilniausių jausmų indas. Tai — geriausiojo Mokytojo, meiliausiojo Tėvo ir tikriausiojo Prielio Širdis. Prisimink, kaip maloniai ta Širdis paguldė Naimo našlę, Lozorius seseris ir daugybę kitų. Ir šiandieną ta pati Širdis lygiai maloniai paguodžia ir naikina sopulius. Kaip giliai Ji jaučia tavo sielos vargus! Kaip Ji gailis tų nelaimingųjų, kurie patys eina į amžinąją prapultį!

2. Kuri tokia dide meile pamilo žmones. Gerai suprask tuos žodžius: dide meile. Kad Jėzus pamilo žmones, tai aišku, nes numirė už žmones. Bet kokia didelė ta meilė? Kas tai supras! Pats Jėzus tartum negali jos išreikšti ir dėl to sako apskritai: „Tokia dide“. Prisimink čia bent kurias-ne-kurias Jo geradarybes: prisimink prakartę, kryžių, prisimink ypač altorių, Švenč. Sakramento paslaptį, kurią amžinai šlovins angelai ir šventieji. „O, Jėzaus Širdie, be galo mylinti ir didžiausios malonės verta!“ (Lit.). Bet kaip Jam dėkoja žmonės? Kaip atsilygini Jam tu?

3. O tiek mažą už tai iš jų meilės tegauja. Ei, liūdna tiesa! Jauti, kaip turėtų būti. Žvilgterėk, kaip yra iš tikrųjų. Kiek yra ant žemės sielų, kurios visai nežino apie tai, kaip jas myli Jėzus! Kiek yra sielų, kurios, nors žino apie tai, tačiau nesirūpina Jam atsisteisti! Iš visų bemažko, — skundžias Jėzus palaimintajai Margaritai, — nieko daugiau negaunu, vien paniekos, šventvagysčių, šaltumo, kurį man rodo mano meilės Sakramente... „Aš laukiau“, sako per prašą: „kad kas pasigailėtų manęs, ir nebuvo nė vieno; ir kad suteiktų paguodos, ir neradau“ (ps. 68, 21)... Ar tai gali būti?! Niekas Jo nepaguos?! net ir

tie, kuriuos ypatingai myli ir ypatingomis malonėmis apdovanojo?! Ak, klausyk, ką tau Jėzus pats atsakys, ir tegu tie Jo žodžiai, kaip aštrus peilis, perskrodžia tau širdį!

4. Bet kas dar labiau man skaudu, tai kad net tarp tų, kurie yra pasišventę mano tarnystai, randas nedėkingų širdžių... Taip, ir tau skiriami tie žodžiai. Net sunkesnių priekaištų esi vertas. Pats save teisk. pasižemink ir prisipažink esąs vienas tų nedorųjų, apie kuriuos Jėzus sko: „Kiti težeidžia mano kūną; bet tie užgauna pačią mano Širdį, nors ta Širdis niekad jų mylėti neperstojo“.

II punktas. Ko prašo Jėzaus Širdis. — „Negali man patiekti svarbesnio savo meilės įrodymo, kaip kad padarysi tai, ko tavęs jau tiek kartų esu prašęs“, sako Jėzus savo tarnaitėi. Ar girdi? Aukščiausiasis dangaus ir žemės Viešpats prašo savo kūrinį! Galėtų liepti; tačiau ne liepia, o prašo, ir karštai prašo, ir ne kartą, bet daug kartų reiškia savo norą! Ko gi prašo bedugnės savo meilės vardan? Kad paguostumei Jo Širdį, kad atlygintumei Jam už tą panieką, kurią kenčia iš nedorėlių, kad Jį mylėtumei ir garbintumei. „Paskelbė man Viešpats Jėzus“, taip kalba palaimintoji Margarita: „jog, karštai trokšdamas, kad žmonės Jį tobula meile mylėtų, esąs pasiryžęs apreikšti jiems savo Širdį, kaipo naują tiems paskutiniesiems laikams savo meilės įrodymą ir kaipo tinkamiausią priemonę jiems pažadinti, kad kits kitą tikrai ir stipriai mylėtų... Paskelbė man, jog ypač Jam būsiąs malonus tas būdas pagerbti vidujiems Jo jausmams ir meilei po tąja žmogaus širdies išvaizda, kaip kad ją man parodė; ir todėl apreikškė man savo valią, kad tos Širdies paveikslas būtų viešai statomas, idant tas reginys jaudintų nejautrias žmonių širdis“. Be to dar, plačiau paaikšino, kokių nori savo Širdies garbei pamaldų, kaip va: tam tikros šventės, karštų komunių, skais-

čių ganapadarymo darbų ir k. Su tokiu tatau prašymu kreipės Jėzus į menką vienuolę, rodos, visai netinkančią tam didžiam uždaviniui įvykinti: „Dievas išrinko, kas pasauliui silpna“ (I Kor. 1, 27). Bet padūmok, ar ir tave kartais neprašo Išganytojas. Gal jau seniai prašo? Ar nežadino tavęs jau daug kartų, o ir šią valanda gal žadina, kad ir pats uoliau švęstumei tą šventę, ir kitus ragintumei karštai lankyti tas naudingąsias pamaldas? Ak, bent šiandien galų gale, jeigu išgirsi tos Širdies balsą, nesukietink savo širdies! Nepagailėk Jėzui paguodos, kurios laukia iš tavęs ypač šią dieną, kurią Bažnyčia tyčiomis yra skyrusi Jėzaus Širdžiai palinksminti. Didį gausi užmokesnį.

III punktas. Ką žada Jėzaus širdis. — „Turi mano priežadą“, sako Viešpats palaimintajai tarnaitėi: „jog mano Širdis išsiplės ir gausių palaimų išlies ant kiekvieno, kas garbins tą Širdį ir uoliai rūpinsis platinti jos garbę“. Kiekvienam yra duotas tas priežadas; duotas ir tau, jeigu pagal savo jėgas šlovini Jėzaus Širdį ir stengiesi tą šlovę žmonių tarpe platinti. Gal tu guli dvasiškos silpnybės bedugnėje, nuodėmių ir vargų gilumoj? Jėzaus Širdis yra gailestingumo ir galybės jūra. Gal jauti savy nesuvaldomą puikumą? Paskęsk Jėzaus Širdies išsinaikinime, o liksi pasižeminęs. Nėra dvasiškajame gyvenime kito mankštinimosi, kuriuo naudodamasi siela taip greitai pakiltų aukščiau: sion tobulybėn, kaip gali pakilti per Jėzaus Širdies pamaldą. Pradėk jau mylėti tą Širdį, kuri tave tokia dide meile pamilo ir šiandien turi paruoštų visokių malonių ir palaimos, kurių trokšta tau suteikti. Girdejai, kuo skundžias, ko prašo ir ką žada: pradėk jau kentėti jos kančias, vykdyti jos norą, ja pasitikėti, jos liūdesiais sielotis. Žinai, jog ten jinau už vis labiau esti žmonių paniekinama, kur ji pasirodo žmonės labiausiai mylinti, vadinasi, Švenč. Sakramente; užtat pasiimk kaipo didžiausią savo gyvenimo uždavinį — ypač ją garbinti toje paslapyje.

Jėzau! Emanuėliau! Tavo Širdžiai visą save pašvenčiu! Pavedu Tau visą savo triūsą ir atilsį, visus savo džiaugsmus ir liūdesius, gyvenimą ir mirtį. Jungiu tą savo auką su tokiomis pat aukomis, kurias kas nors visame pasaulyje Tau yra aukojęs. Duok, Dieve, kad galėčiau suteikti Tau tą garbę, kurią Tau priderėtų gauti iš tiekos žmonių, o kurios jie nesuteikia: kad galėčiau pagarbinti Tave už tiek aklujų, kurie Tavęs nepažįsta, už tiek atskalūnų ir netikėlių, kurie Tavęs išsigina, už tiek bedievių, kurie Tau piktžodžiauja, už tiek užšalėlių, kurie Tavim nesirūpina! Duok, Dieve, kad po visą žemę nuolat kiltų iš žmonių lūpų tie garbės ir padėkos žodžiai: „Teestie garbinama per amžius Jėzaus Širdis švenč. altoriaus Sakramentel“

LXXIII MASTYMAS.

Šeštadienis po Dievo Kūno oktavos. Apie Švenč. Sakramento lankymą.

I. Lankymo pareiga.

II. Lankymo būdai.

I punktas. Turi noriai lankyti Švenč. Sakramentą, kadangi tai 1) pridera, 2) lengva, 3) naudinga.

1. Jeigu koks galingas valdovas, norėdamas tave pagerbti, ginti, parodyti savo meilę, tyčiomis apsigyventų arti tavęs, idant galėtumei, kuomet tik panorėsi, lankyti jį ir reikalauti iš jo malonių kiekviename savo reikale, ar būtumei abejingas, tokią malonę matydamas? Ar nepajustumei giliausio dėkingumo pareigos? O jei tą malonę paniektumei ir nelankytumei to gerojo valdovo, ar toks tavo apsileidimas nerodytų tave turint piktą širdį ir savo naudos neišmanant? O juk joks žemės galiūnas net didžiausiam ir geriau-

siam savo valdiniui nėra padaręs to, ką Jėzus tau padarė. Ir tu, nors laikai save maldingu, nors Viešpats savo malone išsaugojo tave ar išgydė nuo gaištančiųjų pasaulio monų, nelaikytumei savo pareiga kuo dažniausiai Jam pasirodyti bažnyčioje, Jį pagarbinti ir Jo dovanas priimti? Teisingai stebies žydų neprotin-gumu; kad nepažino ir nepamilo savo Išganytojo. Bet pripažink, jog toks tavo šaltumas būtų dar didesnio aklumo žymė ir dar sunkesnis nusidėjimas Išganytojo širdžiai. Eik, krikščioni, lankyk Jį ne tik savo vardu, bet ir visų savo brangiųjų, ir visos tos minios, kuri Jį užmiršo ir apleidol

2. Ta pareiga lengva. Iš tikrųjų, argi tai sunkus daiktas geram sūnui aplankyti tėvą ir pasibūti su juo kuo ilgiausiai? Ar sunku ištikimam prieteliui šnekėti su prieteliu? Didė mums laimė tame žemės ištrėmime, kad beveik nėra vietos ant žemės, kurioj Jėzus negyventų arti mūsų, taip kad kiekvienas gali lengvai prie Jo priėti, papasakoti savo liūdesius ir išsiverkti prie Jo širdies. Čia, o ne kitkur, tikintysis, ieškok ramumėlio; keletas valandų, praleistų prie Šv. Sakramento, pastiprins pailsusias tavo jėgas ir pašalins visokį nu-liūdimą, ir viltį atgaivins!

„Kaip gi meilingos Tavo buveinės, kareivijų Viešpatie! Mano siela išsiilgsta ir alpsta, begeisdama Viešpaties prieangiu“ (ps. 83, 1—2).

3. Ne tik pridera ir lengva yra lankyti Š. Sakramentą, bet dar neapsakomos naudos atneša.

Ne tam Jėzus gyvena dieną ir naktį uždarytas bažnyčioje, kad atėjusį pas Jį paleistų nepaguodęs ir malonių nesuteikęs. Koks buvo mirštamajame savo gyvenime, toks tebėra ir dabar: nusidėjėlių prietelis, pavargėlių ramintojas ir sielų išganytojas. Jisai labai džiaugsis tavim, kad ateisi pas Jį pamąstyti apie savo pasiketinimus, ieškoti patarties abejojimuose, pagalbos varguose ir nugalėjimo kovoje.

Karštas Š. Sakramentui maldingumas buvo visados viena aiškiausių žymių šventųjų gyvenime. Š. Pranciškus Ksaveras, š. Pranciškus Borgijas per kiauras naktis klūpodavo prieš Švenč. Sakramentą. Ir visos anos šventosios sielos, nežemiška šviesa apšviestos, dangiškais regėjimais pašlovintos, kaip š. š. Teresa, Brigita, Magdalena de Pazzi, Kotryna iš Sijėnos, palaimintoji Margarita Marija ir š. Benediktas Juozapas Labre — visi jie vien iš pasikalbėjimų su gyvenančiuoju altoriuje Jėzumi sėmės tos šviesybės ir dvasios rimties, kuriose jų širdys buvo paskendusios.

Jau penktajame Bažnyčios šimtmečių atsirado vienuolynų, pavestų nuolatiniam Švenč. Sakramento garbinimui. Ir mūsų laikais yra maldingųjų draugijų Sv. Sakramentui garbinti. Ir, ačiū Dievui, tas uolumas nesislapsto vienuolynuose, bet aiškiai pasirodė pasaulyj: daugelyj vietų tapo įsteigtos garbinimo brolijos, kurių nariai, pasikeisdami, per dieną ir naktį garbina Š. Sakramentą.

Tačiau, deja, nesiliaujančio garbinimo nariai skaitomi tik tūkstančiais, o šaltų Jėzui žmonių yra milijonai.

II punktas. Kaip reikia lankyti Švenč. Sakramentą. — Š. Augustinas sako apie savo motiną, jina du kartu per dieną eidavusi bažnyčion pasiklaudyti Viešpaties pamokų ir išdėstyti Jam savo prašymų. Ir tu taip pat elkis: klausyk, ką tau sakys Jėzus, ir pats kalbėk su Juo. Tuomet tau bus miela ir naudinga lankyti Švenč. Sakramentą.

1. Labiau atsidėjęs, negu paprastai, klausyk Jėzaus, ypač kada Jį priimi š. Komunijoje arba kada klūpai prieš Šv. Sakramentą. Pažadink savy gyvą tikėjimą ir pasistenk gyvai pajusti, jog Dievo Sūnus yra čionai. Stebėkis, atsiminęs, kas tu esi, o kas Jis; kokia tai vieta, kurioj Jį garbini, ir kokia tai vieta, kurioj Jis apsigyventi teikės! Paskui paskėsk giliausioj tyloj ir Dvasiški mąstymai, 8

gerai klausyk: ką tau įkvėps Jėzus, ko geis iš tavęs, už ką tave bars, ar už ką vertas esi pagirti. Paprastai tie įkvėpimai girdėti, priėmus Komunią. Bet dievo-baimingieji juos girdi ir lankydami Š. Sakramentą. Ir tai yra beveik neklaidinamas ženklas, jog Jėzus kalbas su tavim, kada jauti savy Jo meilės saldumo ir didžio troškimo kentėti dėl Jo garbės. Kas apsakys, kiek didžių daiktų išmoko Jėzus ištikimuosius savo tarnus, kada taip, klūpodami prieš altorių, klauso giliausio tyloj Dievo kalbų. Ir tu gali išgirsti tą kalbą. Tik reikia, kad ne vien kūnu klūpotumei prieš Š. Sakramentą, bet ir savo sieloje padarytumei tylią vienumą. „Vesiu ją į tyrumą“, sako Viešpatų: „ir kalbėsiu jos širdžiai“ (Ozee 2, 14).

2. Išganytojas ne tik geidžia, kad klausytumei, ką Jis tau sako, bet dar kad ir tu kalbėtumei. Nepritruks tau kalbos, kad atminsi, kokią Jam pagarba pridera, ir kokie yra didi tavo reikalai. Pagarbink bekraštį Jo didumą, išpažindamas savo niekingumą. Pagarbink aukščiausią Jo valdžią, pavesdamas Jam visa, ką esi iš Jo gavęs. Pagarbink Jo šventumą, gėdėdamasis savo klaidų. Pagarbink Jo galingumą ir gerumą, meldamasis į Jį su didžiausia viltim. Yra daug knygų, kuriose patalpinta nemaž maldų, kalbamųjų lankant Š. Sakramentą. Bet, kada gerai persisunksi tikėjimo dvasia, ir be knygų pačios ateis tinkamos mintys, ir iš širdies, lyg iš ugnies kibirkštys, skris aukštyn dievo-baimingi jausmai. Tuomet nebebus tokio didžio daikto, kurio nedrįstumei prašyti iš Jėzaus ar tai sau, ar artimiesiems, ar Bažnyčiai. Tuomet nuolankiai atidengsi Jėzui savo silpnybes, pavesi Jam savo liūdesius ir klausies patarties sunkybėse ir abejojimuose.

Tik pažadink savy tikėjimą ir bėk prie tos Naujojo Įstato arkos, o greit pažinsi, jog nėra pamaldos ne tik šventesnės, bet ir meilesnės, ir naudingesnės už Š. Sakramento lankymą.

Du naudingi perspėjimai dėl Š. Sakramento lankymo:

1. Š. Sakramento lankymas — sako St.-Jure — nevisada iš karto atneša savo vaisių; bet, kada paskui teks tau nugalėti kokią pagundą, arba padaryti koki gerą darbą, tuomet, kaipo gerai atlikto aplankymo pasėką, gausi malonę, reikiamą tai pagundai paveikti, arba tam gerajam darbui padaryti.

2. Nors per tą lankymą jaustumėis šaltas, neįstengtumėi maldingų jausmų sukelti, nenusimink: nors nieko kito nesugebėtumėi padaryti, kaip tik nusilenkti prieš Jėzų ir kūnu Jį pagarbinti gera valia, kiek jos toje valandoje įstengsi turėti, — ir tai laikas nebus veltui praleistas: vien jau klūpodamas prieš Š. Sakramentą būsi padaręs tikėjimo išpažintį ir parodęs Jėzui savo meilę ir pagarbą; nes, kad nebūtumėi tikėjęs, mylėjęs ir gerbęs Jėzaus, nebūtumėi ir atėjęs pas Jį, niekieno neverčiamas, nebūtumėi klūpojęs priešais Jį.

LXXIV MĄSTYMAS.

Trečiasis sekmadienis po Sekminių. Mąstymas apie Švenč. Sakramentą, pasinaudojant jautuliais. Kontempliacija.

Tuo mąstymu galima pasinaudoti, dėkojant Jėzui po komunijos arba lankant Š. Sakramentą.

Pirmasis įžangos punktas. Jeigu negalėtumėi to mąstymo atlikti bažnyčioje prie altoriaus, kuriame yra Š. Sakramentas, tai bent įsivaizduok Š. Sakramentą iškilmingai pastatytą; arba, jei mąstai tuoj po Komunijos, įeik su Jėzum į savo sielą ir ten su Juo užsidaryk.

Antrasis įžangos punktas. Prašyk Kristų, kad pasigailėtų tavo aklumo ir apšviestų tave, idant

galėtumei Jį pažinti tokį, koks Jis yra Š. Sakramente. „Tegul šviečia ant mūsų Jo veidas ir tegul mūsų pasigaili“ (ps. 66, 1).

I punktas. Naudojimasis regėjimo jautuliu. — Įsižiūrėk pirma į Jėzaus žmogystę. „Išvaizda dailesnis už žmonių vaikus“ (ps. 44, 3). Viskas Jame dieviška: veidas, stuomuo ir elgimos. Įsivaizduok Jį įvairiose Jo gyvenimo valandose, o ypač koks pasirodė savo kančioje ir po atsikėlimo; tegu tas reginys paragina tave dėkoti ir mylėti. Įsižiūrėk į Jėzaus galvą, anuomet erškėčiais apvainikuotą, o dabar — garbe, į tas rankas ir kojas, anuomet vinimis pervertas, o dabar skaistesnes, negu žvaigždės. Įeik dabar mintim Kristaus sielon ir įsižiūrėk į jos tris jėgas. Atmintis nuolat rūpinas Dievo garbe ir tavo išganymu. Protas — visokios žinios ir visokio mokslo iždas: „Kuriame yra paslėpti visi išminties ir žinojimo turtai“, sako š. Povilas (Kol. 2 3). Jėzaus valia yra švenčiausių palinkimų ir gražiausių dorybių bustas; jinais amžinai dega Dievo meile, amžinai gailis žmonių skurdo. Taip pažinęs žmogų, pažink ir Dievą. Įsižiūrėk į tą Dievo žodį, amžinai gemantį „šventųjų žibėjime“ (ps. 109, 3), be galo išmintingą ir galingą, gerą, amžinai sujungtą su žmogaus prigimtimi. Stipriai tikėk Jį patį gyvenant čia po menka išvaizda. Tas pats Dievas-Svečias gyvena tavo sieloj, kiek kartų priimi Komuniją; o ateina pas tave, kad tave apipiltų gausiomis savo malonėmis. Nulenkęs galvą, stebėkis, garbink ir dėkok!

II punktas. Girdėjimo jautulys. — Klausyk: dangaus Tėvas sako tau, kaip anuomet sakė mokiniams ant Taboro kalno: „Šitas yra mylimasis mano Sūnus; Jo klausykite (Luk. 9, 35)! Klausyk to meiliausiojo Sūnaus, pasiprašęs iš š. Dvasios išmanymo dovanos, kad gerai suprastumei Jo mokslą. Atsisėsk su Marija Magdalena prie Jo kojų ir rūpestingai klausyk, ką Jis sakys; mat, toje paslapytyje geba savo Evangeliją skelb-

ti kiekvienam, kas nori ją priimti. Klausyk, kaip iškalbingai tave moko, kad paniektumei šią žemę, brangintumei vieną Dievą, išsižadėtumei savęs paties, mylėtumei paklusnumą, kantrumą ir dvasišką gyvenimą... Klausyk, kokias nuostabias paslaptis skelbia nekaltosioms ir karštosioms sieloms. Kaip skaudžiai prikaišioja užšalusioms ir nesusitūrinčiosioms!.. Labai pasižemink, jeigu esi užsipelnęs tokių priekaištų, ir pasižadėk Jam, būsiąs ištikimesnis. Sakyk Jam su Dovidu: „Tavo žodis žiburys mano kojoms ir šviesa mano takuose“ (ps. 118, 105). Tavo žodis, Viešpatie, teestie visų mano gerųjų darbų mastas ir šviesa, apšviečiančioji mano žingsnius. Nieko kito klausyti nenoriu, vien Tavo tiesos ir Tavo mokslo.

III punktas. Užduodimo jautulys. — Kristaus vardas, sujungtas su Jėzaus vardu, yra tai balzamas, sujungtas su jo kvapais. Š. Laurynas vadina Š. Sakramentą vietą, kurioje sukrauta visokių brangiausių kvepalų. Ir š. Dvasia š. Rašte keletą kartų kalba apie kvepiančius daiktus, išreikšdama tuo Kristaus dorybių kvapą. Tas kvapas taip masina žmonių sielas, kad jos, palikusios žemę, bėga pas Jėzų Jo įsakų ir patarčių keliais: „Trauk manel mes bėgsime paskui Tave į Tavo tepalų kvapą“ (Giesm. 1, 3).

Įsivaizduok, jog dangaus tėvas sako tau, kaip anuomet senasis Izaokas sakė Jokūbui: „Štai mano Sūnaus kvapas kaip pilno lauko kvapas“ (I Moz. 27, 27). Tas laukas, pilnas gėlių ir javų, primena tau anas nepalyginamąsias dorybes, kurių pavyzdį duoda tau Jėzus Švenč. Sakramente: nepajudinamąjį ramumą, meilę, savęs paties išsižadėjimą, nesiliaujantįjį savęs aukojimą, kad pagarbintų Tėvą, permaldautų Jo rūstybę ir išprašytų tau reikiamųjų malonių. Padūmok, kaip gėris Šv. Trejybė tąja nesiliaujančiąja auka, kuri savo kvapu apima dangų ir žemę. Atmink, jog ir tu privalai kvėpuoti Jėzaus kvapu, vadinasi, duoti visuose

daiktuose gerą pavyzdį. Bet atmink ir tai, jog geras pavyzdys panėši į smilkalą: kaip smilkalas tuomet aiškiausiai kvepi, kada dega, taip ir tavo dorybės, nors būtų gražus pavyzdys žmonėms, tuomet tik gali turėti nuopelnų pas Dievą, kada tave degina meilė, kuri visą tavo būtybę pašvenčia Dievo garbei.

IV punktas. Skonio jautulys. — Tas jautulys labiau už kitus gali tau patarnauti, mąstant apie Š. Sakramento paslaptis. Tas Sakramentas jau pačia savo prigimtim yra arčiau surištas su skoniu, negu su kitais jautuliais, nes yra valgis. Išganytojas prašo mus ragauti to Sakramento, lyg kviesdamas į Dievo puotą: „Imkite ir valgykite: tas yra mano kūnas. Gerkite: tas yra mano kraujas. Valgykite, prieteliai, ir gerkite vyno, kurį jums pagaminau, kurs šventai pagirdo sielą, saldžiu miegu ją užmigdo ir tikro suteikia atilsio“. Ir Bažnyčia vadina tą Sakramentą dangaus Duona, „tūrinčia savyj visokio gardumo“ (Išm. 16, 20). Bet, kaip dėl to, kad skanus būtų paprastas valgymas, reikia, kad valgytumei neskubėdamas ir gerai sukąsnotumei: taip pat, juo geriau mąstymu sukąsnosi meilumą, jautrumą, gerumą, gražumą ir kitas Jėzaus dorybes, juo geriau pajusi Šv. Sakramento skanumą. Kada per tokį mąstymą sušils ir susigraudins tavo siela, tuomet patirsi dangiškos linksmybės; tuomet lengvai panieksi visas žemės ir kūno linksmybes; nes, kas paragavo dvasios — sako š. Bernardas — negali būti, kad nepaniektų kūno. Tuomet kalbėsi, kaip kalbėjo Jobas: „Ar galima valgyti neskanus daiktas, kurs nepasūdytas druska? arba ar gali kas ragauti tai, kas paragauta atneša mirtį?“ (Job. 6,6). O taip atrodo viskas žemiška, paragavus to valgio, kurs suteikia palaimintąjį gyvenimą. Prašyk Išganytoją, kad tau duotų to dvasiškojo skonio, ir melskis tais gražiais š. Augustino žodžiais: „Meldžiu Tave, Viešpatie Jėzau, tegu man viskas kartybe pavirsta, kad tik Tu vienas būtumei mano sal-

dybė! Tu esi neapsakoma saldybė, kuri viską permaino į saldybę“.

V punktas. Palytėjimo jautulys. — Ugnis, kada palyti medį, sušildo jį, uždega ir į ugnį permaino. Yra žolių ir tepalų, gydomųjų aliejų, kuriuos pavartojus išgyja žaizdos. Ir tu, jeigu nori išsigydyti nuo dvasiškųjų savo negalių, pavartok Jėzaus kūną ir kraują. Ana galybė, kuri mirštamajame Kristaus gyvenime ėjo iš Jo ir gydė visus (Luk. 6), ir šiandieną tebeina iš Jo tame Švenč. Sakramente. Šv. Jonas Auksaburnis, taikindamas prie Komunijos stebuklingą išgydymą moteriškės, sergančios kraujo plūdimo, sako: „Palytėk ir tu Jėzaus rūbo apačią, arba geriau, palytėk Jį patį... Prieik prie Jo su gyvu tikėjimu ir stipria viltimi; juk jeigu tie, kurie palytėjo tikrai Jo rūbą, liko visai išgydyti, toli greičiau tu išgysi, kada Jį priimsi visą savo sielon“. Sujunk ne tik savo jautulius su Kristaus, bet ir savo sielą su Jo. Sujunk savo protą su Jo, kad tave išgydytų nuo tavo aklumo. Sujunk su Jo valia savąją, kad, kaip Jis, nieko kito nenorėtumei, tik to, ko Dievas. Sujunk visą savo būtybę su Jo Didybe per tikėjimą, viltį ir meilę. Ten atrasi savo atilsio vietą ir įeigą į dangaus linksmybes.

LXXV MASTYMAS.

IV sekmadlenis po Sekminių. „Per visą naktį vargę, nieko nesugavome“ (Luk. 5, 5).

Apie laiko gaišinimą. Veizėk XXI ir XXII mąstymą 1-oje knygoje.

LXXVI MASTYMAS.

V sekmadienis po Sekminių. — „Jeigu jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir pariziejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę“. (Mat. 5, 20).

I. Tikra dorybė, žiūrint į jos pamatą, yra vidujis dalykas.

II. Savo veiksmė yra ištverminga.

I punktas. Tikra dorybė, žiūrint į jos pamatą, yra vidujis daiktas; kitaip sakant, širdy j gema. — Krikščioniškoji dorybė yra vien veikimas sielos, tikėjimo ir Dievo kvėpimų vedamos. Tai, kas iš jos išeina viršun, yra tik kvapas, rodąs viduje esant paslėptą kvepalą, bet nėra tai pats kvepalas. Gerai padūmok, o suprasi, ką reiškia tie Išganytojo žodžiai: „Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir pariziejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę“. Pariziejai tesirūpindavo išviršiniu elgimusi; ne tuo, kad būtų dori, bet tuo, kad rodytus dori esą. Rūpestingai laikydavos menkiausiųjų Įstato liepimų; bet tai, kas buvo Įstato branduolis, be baimės laužydavo, pasiduo-dami slapta bjauriems savo geiduliams. Užtat ne be reikalo prikaišioja jiems Išganytojas, kad jie esą panašūs į pabaltintus karstus, kurie iš viršaus atrodo žmonėms gražūs, bet viduje yra pilni numirėlių kaulų ir visokių bjaurybių (Mat. 5). Melsdavos jie, stovėdami kryžgatvėse (Mat. 5), kad praeiviai matytų juos besimeldžiančius. Dalydavo išmaldas, triūbydami prieš save (ten pat), kad žmonės juos gerbtų už jų dosnumą. Vadinas, vien tuo tikslu darydavo visus savo darbus, kad žmonės juos matytų (ten pat).

„Tikri garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje“ (Jon. 4, 23), sako Jėzus; tuo mums paaiškina, jog netikri yra tie garbintojai, kurie negarbina Dievo dva-

sioj ir tiesoj. Netikrieji garbintojai prisiriša prie išviršinių dalykų; rūpinas, kad būtų apsivilkę avių kailiu, o maž teboja, kad savo širdim yra vilkai. O tikrieji garbintojai pirmiausia rūpinas tuo, kas viduje yra, labiausiai — turėti skaisčią ir šventą sielą, atmindami, jog Viešpats pirmiausia veizi į širdis (Jon. 4) ir širdies pirmiausia geidžia: „Mano sūnau, duok man savo širdį“ (Patarlių 23, 26).

Kas tai yra „garbinti Dievą dvasioje“? Yra tai garbinti Jį išmintim, tikėjimo apšviesta: branginti ir gerbti Dievą, dažnai mąstyti apie Jį ir Jo begalę garbę. Kas tai yra „garbinti Dievą tiesoje“? Yra tai garbinti Jį valia, taip kad mylėtume Dievą už viską labiau ir viską darvume iš Dievo meilės. Kokia gali būti kitokia Dievo garbė — sako Augustinas — jei ne Dievo Meilė? Ir kokia auka gali būti Dievui meili, jeigu ne ta, kuri dega ant širdies aukuro karštos meilės ugnį? Padūmok apie save ir paveizėk, kokia yra tavo veikalo slapta priežastis. Ar visų tavo veikalo pagrindas yra Viešpaties meilė? Ar noras Jam įtikti, ar žmonėms? Jeigu dar negali pakilti iki tokių aukštų akstinu, pasakvk, ar ragina tave bent Jo teismo baimė, arba dangaus užmokesnio viltis? Kaip dažnai mastai apie Dievą ir perkratinėji begalį Jo gerumą, garbinumą, galingumą ir teisingumą? Laimėie ar atmeni Dievą esant visko davėia? Nelaimėie ar bėgi pas Dievą ir ar stipriai tiki, jog, kas tik tau atsitinka, viską taip surėdes yra Dievas? Ar kas diena pasirvžti Dievui tarnauti? Ar atmeni tai per diena? Ar viską darai tuo tikslu, kad Dievui tarnautumei?

II punktās. Tikra dorybė yra išsverminga savo veiksmė. — Iš to pareina tobulas teisingumas — sako Augustinas — kad kiekvienam dalykui būtų skiriama tokia vieta, kuri jam pridera; kad pirmiau būtų daroma tai, kas svarbiau. Iš to lengvai suprasi, jog dvi yra kliūtys, gadinančios maldingumą ir dorybę: pirmoji,

kada kas uoliai daro tai, kas yra tik patarta, o nedaro to, kas yra liepta; antroji, kada savo tobulumą stato ant tų daiktų, kurie nepritinka jo padėčiai ir pašaukimui.

Jeį nori įtikti Dievui, negana, kad tai, ką darai, sutinka su Dievo valia; reikia dar, kad tame, ką darai, laikytumeis Dievo liepiamosios tvarkos: pirmiausia darytumei tai, kas yra įsakyta, kadangi tame dalyke pirmiausia ir aiškiausiai skelbia tau Dievas savo valią. Ką norint padarytumei — sako š. Bernardas — nesitikėk esąs meilus Dievui, jeigu nedarai to, ką savo įsaku daryti Jis tau yra liepęs. Gali mažiau rūpintis išviršine išvaizda, gali ne taip karštai imtis įvairių pamaldų, nes tai nėra liepti daiktai; bet būtinai reikia, kad augtų tavo meilė, teisybė, kantrybė, nes tai yra visų svarbiausi ir neatidėtinai dalykai. Už ką Viešpats atstūmė pariziejus? Už ką ištarė jiems aną baisųjį: „Bėda jums“? Ne už tai, kad jie ištikimai laikėsi daugybės mažų įsakų, bet už tai, kad menkus daiktus manė esant visą savo dorybę, o tuo, ką buvo kalti Dievui ir žmonėms, nesirūpino.

Antrąją klaidą, lygiai žalingą, padaro tas, kas savo dorybę ir tobulybę padeda daiktuose, jo padėčiai ir pašaukimui neprideramuose. Tikras šventumas pareina iš pareigų atlikimo. Pareigos yra įvairios pagal įvairius pašaukimus. Ko Dievas reikalauja iš manęs toį padėtyj, kurią man yra paskyręs? Tas klausimas turi būti svarbiausia tavo veikalo taisyklė, nuo kurios atitraukęs išėisi iš Dievo kelio, o įžengsi į savo norų ir nuomonių kelią. Atsitraukus nuo tos taisyklės, būtinai vienas tų dviejų daiktų įtrauks tave į klaidas: ar pasislėpusi puikybė, ar savavalė dvasia. Pasislėpusi puikybė, t. y. pasižymėjimo geismas, o per tai kasdienių pareigų apleidimas, kurių, dėl to, kad jos kasdienės, nepastebi žmonės, nes jos nepuola į akį. Savavalė dvasia, vadinasi, pagal savo pamėgimą tariamų pareigų

pasirinkimas, jų darymo ar nedarymo laisvė ir net visiškas įkyrėjusių metimas. Kad tokiai dvasiai tenka eiti tikrą pareigą, nevaldomoji valia ir savimyla mato tokioje pareigoje didį vargą ir varžymą ir, kiek galėdama, stengias išsivaduoti nuo tos prievartos.

„Bėda mūsų silpnybei, kad net pačiose mūsų dorybėse turi slapta susikrovę lizdą pariziejų piktybės!“ šaukia šv. Jėronimas. Kas mūsų, jeigu gerai paveizės į save, neras savyj tos silpnybės? Kokie smarkūs esame kitiems, kokie švelnūs sau patiems! Išviršiniuose mūsų net ir doruosiuose darbuose koks karštas pasislėpęs noras žmonėms patikti ir jų pagyrimų ir pagarbos susilaukti! Net veidmainystė, ta baisioji veidmainystė, kurią Viešpats viename savo pamoksle pariziejams iki septynių kartų prakeikė (Mat. 23), ar svetima mums? Nešnekame čia apie tą visų pikčiausiąją veidmainystę, kuri bjaurius darbus pridengia dorybės skraiste ir pabaltintą grabą aprėdo šventybės išvaizda. Tokia bjaurybė tu gal ir nenori susitepti. Bet žvilgtėk savo sąžinėlę ir pasakyk, ar nėra tavų pariziejiško neištikimumo, kurs labiau saugo savo žodžius, negu mintis, ir dažniau atsižvelgia į žmonių nuomonę, negu į Dievą, ir, susitūrėdamas žmonių akivaizdoje, per daug laisvai elgias vienuoj, o savo klaidas uždengia gražia dorybės uždanga? Atmink, jog „Mano teisėjas yra Viešpats“ (I Kor. 4, 4), „Jis apšvies paslėptuosius tamsybėse dalykus“ (I Kor. 4, 5).

LXXVII MASTYMAS.

VI sekmadienis po Sekminių.—Apie stebuklingą duonos padauginimą.

Veizėk 3 knygoj mąstymą IV-ajam Gavėnios sekmadieniui.

LXXVIII MĄSTYMAS.

VII sekmadienis po Sekminių. — „Kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis dangaus karalystę“ (Mat. 7, 21). — Kaip nau-dinga pasiduoti Dievo valiai.

Žiūrėk II-oje knygoje XCI-ąjį mąstymą.

LXXIX MĄSTYMAS.

VIII sekmadienis po Sekminių. — **Aplė prisirengimą į Dievo teismą.**

I. Prisirengimo reikalingumas.

II. Prisirengimo būdai.

I punktas. Pats protas tave perspėja, kad būtumei prisirengęs į Dievo teismą. — Nėra žmogaus, kurio negalima būtų palyginti su anuo neteisinguoju prie-vaizdu, apie kurį girdėjome šios dienos evangelijoje. Juk kiekvienas yra ką nors gavęs — ir prigimties ge-rybių, ir malonės; tai duota ne kaip nuosavybė, bet tik priežiūrai. Kiekvienas žmogus, kaip anas neteisusis prievaizdas, bus pavadintas tą valandą, kurios nežino, turės duoti apyskaitą Viešpačiui, kurs juo smarkiau teis, juo daugiau turtų buvo žmogui pavedęs. „Tas buvo Jam apskustas, kaip kad būtų išaikvojęs jo lobį“ (Luk. 16, 1). Taip ir tu būsi apskustas amžinajam Teisėjui, ir kils prieš tave trys smarkūs skundėjai: Viešpaties Evangelija, Jo malonės, o ypač tavo sąžinė. Ir kas tuomet tave apgins, jeigu tavoji sąžinė privers tave pripažinti, jog esi užsipelnęs pražūti?

Atmink prievaizdo pakvietimą! Kiekvieną valandą Teisėjas gali tave pavadinti prie savo sosto; kiekvieną valandą tu gali numirti. Ar esi pasirengęs atsakyti į

Jo klausimus? „Ką tat girdžiu apie tave?“ sakys tau: „tegirdžiu vien skundimus ir rūgojimus, ir tartum vieną visuotinį rėksmą prieš tave!“ O, Dieve! prisipažistu, giliausiai susigėdęs! Tesingai skundžiamasi manimi Tavo teisybei! Kiekvieną mano gyvenimo valandą, kiekvienoj vietoj, kurioj esu gyvenęs, kiekvienoj padėtyj, kurioj esu buvęs, tikrai esu užsipelnęs skundų! Esu užsipelnęs skundų iš mano vyresniųjų ir man lygiųjų, ir po mano valdžia esančiųjų, žodžiu sakant, iš visų, su kuriais esu gyvenęs. Skundams priežasčių esu davęs darbų, apsileidimų, kalbą ir pavyzdžių. Liudija prieš mane Tavo įsakai, kad juos laužiau, Tavo Bažnyčia, kad ją liūdinau, Tavo tarnai, kad juos piktinau. Dangus ir žemė teisingai mane skundžia. Viena man bėra palikusi viltis — Tavo gailestingumas. Jėzau, pasigailėk! Šiandien dar galiu numalšinti Tavo rūstybę. Rytoj gal jau bus per vėlu.

Veizėk toliau, kaip Viešpats reikalauja iš prievaizdo apyskaitos ir išmeta ją iš prievaizdo vietos. „Duok apyskaitą savo užveizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu“. Pamąstyk, kaip išsigąs žmogus, gyvenęs ramiai savo nedorybėse ir paleistuvingai išgaišinęs ne savo turtus, kad ūmai išvys ant savęs tą Viešpatį, kurio valdžią ir teises po kojų pamynė, kurs dabar smarkiai ir nenumaldomai teis jo veikimą! Šitai viską nuo jo atima; atima viską, kuo galėtų atitaisyti savo kaltes... Taip ir iš tavęs viskas bus atimta mirties valandą, ir išseks tau visi išganymo šaltiniai, nes jau bus pasibaigęs laikas. Gerai pagalvok apie tuos 5. vyro Jobo žodžius: „Ką gi daryčiau, kada Dievas pakils teisti? Ir kada paklaus, ką Jam atsakyčiau?“ (Job. 31, 14). „Baisu yra įpulti į gyvojo Dievo rankas!“ (Žyd. 10, 31), sako šv. Povilas. Iš anksto užtat gerai padūmok, ką reikia daryti! Atmink, jog čia sveriama amžinybė! Atmink, kokia amžinybė tavęs laukia, atsižiūrint į gerą ar blogą ištarmę, kurią iš Teisėjo lūpų išgirsi! Atmink, kiek tatai tavo artimų,

taip pat kaip tu, gyveno ramiai — o štai ūmai liko padinti teisman, kada to mažiausiai tikėjosi. Ar tai ne pašėlimas atidėlioti prisirengimą, lig kol ateis apyskaitos valanda!

II punktas. Kaip reikia prisiruošti Dievo teismui. — Išžiūrėk į neteisingojo prievaizdo pavyzdį. Nors jis buvo neteisingas; bet buvo išmintingas. Prievaizdas pirmiausiai rūpinosi savim. Tokia tatau yra visokio atvirtimo ir tikro pasitaisymo pradžia. Kalbėjo sau prievaizdas: „Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manęs užveizdavimą? Kasti neįstengiu; elgetauti gėdžiuos“. Matai čia dvi dides tikro atvirtimo kliūtis: tinginį ir puikumą. Mat, kaip sako š. Bonaventūra, tobula atgaila paliečia kūną ir sielą: kūną vargina marinimusi, o sielą — pasižeminimu. Bet tų tatau dviejų sąlygų neapkenčia kūnas ir nusidėjęlio puikybė. Tačiau mūsų laimei Dievas, pasigailėjęs mūsų silpnybės, teikės mums atidaryti dar kitą kelią į išganymą.

Viename savo pamoksle Išganytojas dviejų daiktų geidžia iš žmogaus, jei šis nori būti pasiruošęs mirti ir stoti teisman: geidulių nuraminimo ir šventų darbų. „Tebūna“, sako: „jūsų strėnos sujuostos ir uždegti žiburiai jūsų rankose“ (Luk. 12, 35). Bet čia nieko daugiau negeidžia, vien išmaldos. Išmalda tokią turi Jo akyse galią, jog išmels tau visas kitas sąlygas, kurių reikia, norint susijungti su Dievu ir gauti dangų.

Apie išmalda š. Raštas kalba: „Išmalda išvaduoja nuo visokios nuodėmės ir nuo mirties, ir neleis sielai eiti į tamsybes“ (Tob. 4, 11). Kaip ugnį degančią gesina vanduo, taip išmalda priešinas nuodėmėms (Sy-rach. 3). Išmalda užtikrina du daiktus, už kuriuodu nieko geresnio negali geisti nė vienas protingas žmogus: pasigailėjimą šiame pasauly ir laimingą gyvenimą aname: „Nes išmalda... apkuopia nuo nuodėmių ir duoda rasti pasigailėjimą ir amžinąjį gyvenimą“ (Tob.

12, 9). Tad, jeigu bijai Dievo teismo, dalyk išmaldu! Dalyk visokiais būdais ir, kiek galėdamas, gausiai! Šelpk sielas, šelpk ir kūnus. Šviesk, mokyk, guosk. Dovanok skaistyklos sieloms bent keletą Kristaus kraujo lašų. Dovanok ramybės nelaimingiesiems, kurie aplink tave gyvena, kuriuos vargina sąžinės griaužimai. Dovanok Dievą skurdžioms širdims, kurios pailsta nuo tuščio triūso, ieškomos niekniekių. Kilni tai bus išmalda. Bet atmink, jog ir kūnas turi savo reikalų. Turėk atvirą pasigalėjimo išdą visokiems vargdieniams. Kaip sako šv. Ambrozijus, mokėk pasigailėti savo artimų silpnybės ir gelbėti juos reikale, kiek gali, arba ir daugiau, negu gali. Išmalda — sako š. Augustinas — yra mūsų tikėjimo paguoda, mūsų vilties paspirtis, nuo nuodėmių vaistas. Per išmaldą pelnysi savo Teisėjo meilę ir patį Dievą turėsi skolininku. Nuostabi išmaldos galybė! Tie patys, kuriuos išgelbėsi bėdoje, atidarys tau vartus į dangų.

Taigi mat, kokios saldžios šviesos ta saktė suteikia tavo šielai. Jau dabar žinai, ką turi daryti, kad tau Viešpats būtų gailestingas, kada stosies prieš Jo sostą. Gali sau tarti, kaip anas prievaizdas: „Žinau, ką padarysiu“. Pagaminsiu sau užtarėjų prie Dievo ir prietelių, kurie mane gins teisme; krausiu gerus uolumo ir meilės darbus ir tuo uždengsiu savo nuodėmių daugybę, nes Raštas sako, jog „meilė uždengia nuodėmių daugybę“ (1 Petr. 4, 8).

Kada per komuniją Kristus teiksias ateiti pas tave, nevertą tarną, prašyk Jį, kad padarytų tavo širdį jautrią kiekvienam artimo reikalui, idant aną piktąją dieną, kada Viešpats pasirodys nenumaldomu Teisėju negailestingiesiems, tau pasirodytų visagalinčiu Išgelbėtoju.

LXXX MĄSTYMAS.

IX sekmadienis po Sekminių. — Jėzus verkia prie Jėrozolimos.

Žiūrėk šioje pat knygoje mąstymą Didžiajam ant-radieniui.

LXXXI MĄSTYMAS.

X sekmadienis po Sekminių. — Apie puikumą.

I. Kokios yra svarbiausios puikaus žmogaus žymės.

II. Koks puikuolio neprotingumas.

I punktas. Svarbiausios puikaus žmogus žymės. — Šios trys: pirma, kad mėgsta pasivaidinti; antra, kad kartais iš puikumo slapstos; trečia, kad kartais apsimeta netgi pasižeminęs.

1. Didus žmogus mėgsta pasivaidinti. Tai yra pirmoji žymė, pagal kurią Jėzus šios dienos evangelijoje moko mus pažinti didų žmogų. Muitininkas, pasižeminęs, nedrėsa arti prieiti ir, paskendęs savo menkumo jausme, bijo ir akis pakylėti į dangų. Pariziejus, priešingai, eina drąsiai prie pat aukuro ir stovi. Iš viso jo elgesio ir iš jo maldos aišku, kad tas žmogus pats save rodo ir trokšta, kad jį visi regėtų ir juo stebėtųs. Taip tatai kiekvienas puikus žmogus nuolat mąsto, kad būtų pirmas, vyresnis už kitus, kad parodytų savo aukštybę. Gerai įsiveizėk į jo elgesį, o išvysi, jog kiekvienoj valandoj ir kiekviename dalyke, kad ir menkiausiame, ir savo veido išraiška, ir kūno pajudėjimais, ir savo aprėdu stengias žmonėms patikti. Veizėk, kaip perdeda viskame, ką tik daro. Matyti, jog apie tai temąsto, kad visų akis į save pakreiptų,

kad visi jį girtų ir prieš jį rankomis plotų. Norėdamas tave išgydyti ir apsaugoti nuo tos klaidos, Išganytojas įsako tau, kad tame, ką gera darai neįsijiešotumei žmonių pagyrų: kad melstumeis, nesirodydamas žmonėms; kad netriūbytumei pirm savęs, dalydamas išmalda; kad nesigirtumei savo gavėjimu ir atgailos aštrumu. Dėl to pataria tau sėstis paskutinėje vietoje ir laikyti save mažesniu už visus... Šventos tiesos! išganingos pamokos! Ir dar juk tas pats Dievas, kurs jas pagarsino, pats save išnaikino. Ar po to dar atrodys tau neteisingas Jo troškimas, kad visą savo gyvenimą pritaikintumei prie to mokslo, kurį savo pavyzdžiu patvirtino? Ar ganadarai tam troškimui?

2. Tačiau, nors diduolis ir labai mėgsta pasivaidinti, dažnai moka ir pasislapstyti. Ne tik iš puikumo slepia savo nedorus darbelius, kurie galėtų jam atnešti nešlovės, bet ir patį savo puikumą. Mat, nors trokšta visada blizgėti, turėti viršų, būti giriamas, tačiau, antra vertus, gerai supranta, jog, jeigu tą savo troškimą per daug aikštėn keltų, atrodytų žmonėms peiktinas, juokingas, paniekos vertas. Slepia savimyliską geidimą ir apsimeta, ką daro, daras tuo tikslu, kad savo pareigą atliktų, visai nesirūpinas tuo, kad žmonės jį girtų. Bet, kas elgias ne paprastai, tas, nors ir labai slėptųs, veikiai išsiduoda; nereikia didės išminties nei ilgo bandymo, kad įspėtum širdies paslaptis žmogaus, kurs yra didus ir ieško garbės. Mat, kaip tik žmonės užmirš jį arba nebekreips į jį akių, tuoj pasirodys jo savimyla ar tai nekantrumu ir rūstumu, ar tai pasipūtusiu tylėjimu, ar kitokiu ženklu, kuriais nenoromis pasireiškia užgautas puikumas. Dažnai net pats didis atsargumas, kurio laikosi, kad jo nepažintų, tikriausiai išduoda puikuolį: juk kas per daug bijo, kad jo nelaikytų diduoliu, tuo pat pasirodo esąs didus.

3. Pagaliau, puikumas ne kartą apsirėdo net pasižeminimu. Pariziejus dėkoja Dievui, pripažįsta Jo Dvasiški mąstymai, 9

aukštumą ir, pažiūrėti, pasižemina prieš Jį. Bet veizėk, už ką dėkoja! Už tai, kad neesąs kaip kiti žmonės, kad esąs laisvas nuo kitų žmonių nuodėmių, kad turįs dorybių, kurių kiti neturi. Taip tatai, net išpažindamas priklausąs Dievui, parodo savo puikumą. Norėtumei tikrai pažinti tokį puikuolį? Priversk jį parodyti darbu tą tariamąjį pasižeminimą, pasielk su juo taip, kaip kad jis sakos esąs vertas, pastatyk jį paskutinėje vietoje, o pamatysi, kaip tuojau išeis aikštėn jo paslėptoji savimyla... Veltui puikumą dangstysi visokiais pasižeminimo ženklais; išnaikinti jį savyje gali, jei nori; bet, jei nenori jo išnaikinti, paslėpti jo neišstengsi; visada jisai pagaliau pasirodys.

Prašyk Dievą, kad visai išnaikintų tavy puikumą. Tai įvyks, jei pats jo tikrai neapkėsi. O neapykantos yra vertas, nes yra ne tik nedoras ir žalingas daiktas, bet ir tiesiog kvailas.

II punktas. Puikaus žmogaus beprotystė. — Išižiūrėk į anuodu žmones, išeinančius iš bažnyčios, — į pariziejų ir muitininką. Katras tau rodos pagarbos, o katras paniekos vertas? Ką gavo anas už savo puikią maldą? Ką gavo antrasis, kad pasižemino? Puikus žmogus trokšta pasiaukštinti žmonių nuomonėje; bet neišmintingai elgias, tikėdamasis pasieksiąs tai, pats save girdamas. Kas girias, nors ir daiktu, tikrai pagyros vertu, tuo pat naikina žmonėse palankią sau nuomonę. Kas veržias pirmojon vieton, tuo pat žmonių akyse giliausiai nukrinta. Vienas tėra kelias į tikrąją garbę — saugotis visokios garbės. Kas pasižemina, lieka paaukštintas. Vienas yra tikriausias kelias paniekai nusipelnyti: neprotingai jieškoti garbės. Kas save aukština, bus pažemintas. Žmonės, nors akli, laiko pagarboj tik tą nuopelną, kurs netrokšta garbės ir pagyrų.

Puikumas ne tik yra nuodėmė, bet ir beprotystė. Puikumas taip yra priešingas sveikam protui, kaip melas — tiesai, arba naktis — dienos šviesai. Ką saky-

tumei tam mažūgiui žmogui, kurs atsistojęs ant kalno viršūnės, manytų esąs didžmogis, aukštesnis už patį net kalną, kadangi jį turi po savo kojomis! Toks neužauga — sako š. Jonas Auksaburnis — yra kiekvienas puikus žmogus. Puikuolis pučiasi ir stiepiasi, laikydamas save geresniu už kitus; lygindamas save su kitais, visus laiko mažesniais už save. Tuo tik skirias nuo ano neužaugos, priduria šventasis, kad tas juokina savo neprotu ir sukelia pasigailėjimo jausmą, o puikuolis savo puikumo pašėlimu, kadangi jam pasiduoda susiprasdamas ir tyčiomis, nusipelno Dievo pabaudos ir bjaurus pasidaro žmonėms. Bjaurus yra, sako š. Dvasia: puikumas Dievui ir žmonėms (Eklez. 10).

Prisimink smarkiuosius smerkimus, kuriais Dievas š. Rašte grumzdžia už tą bjauriąją nuodėmę. Puikumas labiau už kitas nuodėmes įžeidžia tą garbę, kuri vienam Dievui priklauso, o kurios Dievas, kaip sako per pranašą, neduos kitam (Iza. 43). Tad ne dyvai, kad smarkesni, negu kiekviena kita nuodėmė, atkeršijimą ant savęs užsitraukia: Viešpats gausiai atsiylgina tiems, kurie pasiduoda puikybei (ps. 30, 24). Visos nuodėmės gema iš puikumo. „Kas jo laikosi, bus pilnas prakeikimų“ (Syr. 10, 15). Bet ypatingas prakeikimas kabo ant to klaidingo ir nuodėmingo garbės geidimo: puikuolis, užuot garbės, ras gėdos ir pajuokos. „Kame puikumas, ten bus ir sugėdinimas“ (Priež. 11, 2). „Deja puikybės vainikui... vystančiai gėlei... Štai stiprusis ir galingasis Viešpats ateina, kaip smarki kruša, kaip laužas viesulas... Kojomis bus sumindžiotas... puikybės vainikas“ (Iza. 28, 1—4). „Dievas išbarsto kaulus tų, kurie patinka žmonėms; jie sugėdinti, nes Dievas paniekino juos“ (ps. 52, 6). „Tu nustumi juos, kada jie keliiasi“, sako psalmista (ps. 72, 18); kaip aiškina tuos žodžius š. Augustinas, pats jų pakilimas yra nupuolimas. Kas pas žmones vadinas paaukštinimu, tai pas Dievą vadinas

prapultim; ir, jeigu Dievas leidžia, kad puikuoliui sek-
tus pagal jo norą, iš tikrųjų tik leidžia, kad jis pats
sau duobę išsikastų. Š. Grigalius Nisseniškis vadina
puikumą žengimu žemyn; o kitoje vietoje sako: „Kas
atsitraukia nuo Dievo, tas eina gilios prapulties lin-
kon“. Kaip gi pažemina save krikščionis, kada, nebe-
atmindamas savo vertumo, nesigėdi elgetauti garbės
pas žmones! Kuo nusikalsta puikuolis, tuo ir bau-
džiamas bus: juo labiau geidžia garbės, juo gilesnis
sutiks jį sugėdinimas, ir jau šiame gyvenime išsipildys
ant jo Išganytojo ištarmė, jog, kas aukštinamas, bus pa-
žemintas. O kas laukia jo paskutiniajame teisme ir
amžinybėje! Klausyk, ką sako Viešpats atmestie-
siems: „Aš dėsiu ant jūsų amžiną apjuoką ir amžiną
sugėdinimą, kurs niekuomet nebus išdildytas užmir-
šimu“ (Jér. 23, 40). O, Dieve! kursai išteisini nusi-
dėję, kaip tik jis pasižemina, o atstumi šalin puikuolį,
pasitikintį klaidingu savo teisingumu: šaukiuos
Tavešp su muitininku: „Pasigailėk manęs nusidėję-
lio!“ ir su muitininku išpažįstu nevertas esąs pakylėti
į Tave akių ir pasirodyti Tavo akivaizdoje! Bet pasi-
gailėk manęs dėl vieno mano nevertumo! Kaip gi
trokštu, kad tas mano šaukimos, kurio stebuklingą ga-
lią pats man apreiškei šios dienos evangelijoje, atitai-
sytų tuštumą praėjusiųjų mano maldų, kurios vien tik
dėl to pasiliko be naudos, kad nebuvo jose pasižemi-
nimo: „tau visuomet patiko nuolankių ir žemųjų
malda“ (Judit. 9, 16) ir „malda žeminančio save pe-
reina per debesius“ (Sirach. 35, 21).

LXXXII MĄSTYMAS.

**XI sekmadienis po Sekminių. — „Jis visa
gerai padarė“ (Mork. 7, 37).**

Žiūr. antrojo knygoj LXX mąstymą.

LXXXIII MASTYMAS.

XII sekmadienis po Sekminių. — Apie gailestingąjį Samarietį.

I. Toje sakmėje Jėzus kalba apie save patį.

II. Jėzaus mokinys turi gailestingumu paminėti ir Jėzų.

I punktas. Pats Jėzus yra tas gailestingasis samarietis, apie kurį pasakoja šios dienos evangelija. — Veizėk, koks buvo padėjimas ano nelaimingojo, kurs buvo pakliuvęs į žmogžudžių rankas. Neapkęsk ano kunigo ir levito negailestingumo, kad juodu, išvydusiu nelaimingąjį, praėjo pro šalį. Palygink su tuo jų dviejų nejausmu samariečio gerumą ir pasigėrėk juo. Yra tai pavyzdys to gailestingumo, kurį Kristus žmonėms parodė. Žinai, dėl ko Dievo Sūnus nužengė ant žemės. Meilė paragino Jį apsigyventi tarp žmonių. Jėzus žinojo, kame atras žmogų; žinojo, į kokią nelaimingą padėtį atvedė jį nuodėmė, kokias gėrybes iš jo atėmė, kokių žaizdų jam padarė. Žinojo, jog, kad nebūtų atėjęs žmogaus išganyti, žmogus būtų pragare amžinai žuves. Bet žinojo ir tai, jog didesnė dar, negu žmogaus nelaimė, yra jo nedorybė: juk jis su ginklu rankoje stoji prieš savo Viešpatį ir nori tą savo maištą ir toliau tęsti. To nežiūrėdamas, Dievo Sūnus atėjo pas jį ne pražudyti, kaip kad reikalavo teisingumas, bet su savim sujungti ir išganyti. Prisiėmė jo ligą, idant jį išgydytų; prisiėmė jo skolą, idant ją išmokėtų, ir jo nuodėmes, idant jas išnaikintų. Žmogus pats save tiek sykių mirštamai sužeidė, kiek sunkių nuodėmių padarė. O štai tas maloningasis Prietelis pats ateina pas jį ir savo malone užrašioja jo žaizdas, to nežiūrėdamas, kad tas nelaimingasis tyčiomis taip save sužeidė, kad Jį paniekintų! Tai gailestingumas!... Apžiūrėjęs sužeistąjį, samarietis

pasodino jį ant savo galvijo, nuvedė į keleivių namus ir gan ilgai buvo prie jo. Gal per tai pavėlavo ir turėjo nuostolių; bet to nepaisė; už visokius pelnus mano esant svarbiau gelbėti žmogų nuo mirties. O kad antrą rytą taisės jį apleisti, pirma aprūpino jo reikalus, atidavė jį šeimnininko globai ir paliko šiam reikiamųjų ligoniui globoti pinigų, prašydamas, kad šeimnininkas uoliai rūpintų ligonim ir nesigailėtų išlaidų; jei teksią daugiau išleisti, jis — samarietis — atlyginsias, pagrižęs.

Kokia graži ta sakmė! Bet kokia ji silpna, palyginus su tuo, ką Išganytojas padarė! Viską mums pašventė: savo gervės, ramybę, šlovę. Negana to, pats tapo savo meilės auka ir numirė už mus. Ir vėliau neapleido mūsų, bet pavedė mus savo Bažnyčiai, o joje paliko mums savo malonių iždą. Liepė savo tarnams, kad mumis rūpintų, ir gausų užmokestį prižadėjo jiems už viską, ką mums padarys. Pasakvė: kad būtumei buvęs anuo žmogum, kurs toki galinga ir dosnų savo nelaimėje rado gelbėtoją, ar jam nedėkotumei? Ar nelaikytumei savo pareigą visą savo gyvenimą pavesi tam, kas tave nuo mirties išgelbėjo? ... Atmink, jog tai visa ir dar daugiau esi kaltas Išganytojui, „kurs gvdo visas tavo negalias, kurs išvaduoja tavo gvvvbe nuo žuvimo, kurs pasotina tavo troškimą gervybėmis“ (ps. 102, 3—5). Taigi, „girk, mano siela, Viešpati ir neužmiršk visų Jo geradarvybių“ (ps. 102, 2). Bet neužtenka vien lūpomis garbinti. Klausyk, kokio įrodymo Jis pats laukia iš tavęs: „Eik ir tu daryk panašiai“ (Luk. 10, 37)! vadinas, daryk kitiems, kaip Aš padariau tau.

II punktės. Jėzus liepia tau sekti Jo gailestingumo pavyzdžiu. — Nėra Dievo Įstate įsakymo, kurį Jėzus būtų dažniau ir griežčiau liepęs pildyti, kaip artimo meilės įsakas. Jėzus apreiškė mums, jog, ko kiu saiku seikėsime kitiems, tokiu saiku ir Dievas

mums atseikės ir tiek parodys mums pasigailėjimo, kiek mes patys būsim parodę gailestingumo savo artimiesiems. Paskelbė, jog turime mylėti net tuos, kurie mūsų neapkenčia, idant būtume sūnūs dangaus Tėvo, kurs gera daro geriesiems ir blogiesiems. Kartkartėmis primena tą pamatinę pareigą. Kada žydai Jį klausia, kurs yra visų didžiausiasis įsakas Įstate, atsakęs į klausimą, tuoj priduria, nors ir nebeklausiamas: O antras, į tą panašus: mylėsi savo artimą, kaip save patį.

Maža to: daro tą įsaką savuoju; ir kada? prieš pat mirdamas, kada paskutinįjį kartą kalba su savo mokiniiais ir atidaro jiems savo širdį, kaip prietelis prieteliui; kada su tokia graudinga meile su jais šneka, kaip niekad pirmiau nebuvo šnekėjęs: „Sūneliai — sako — dar valandėlę esu su jumis“ ir tą paskutinę valandą dar kartą sakau jums, ką daug kartų esmi sakes, kad ir jūs kits kitą mylėtumėt, kaip ir Aš jus pamilau... „Aš jums duodu naują įsakymą“ (Jon. 13, 34). „Tai mano įsakymas“, kuri kad vykdytumėte, stipriausiai trokštu, „kad mylėtumėt kits kitą“ (Jon. 15, 12). „Tai jums įsakau“. „Iš to visi pažins, kad jūs mano mokytiniai, jei turėsite meilę kits kito“ (Jon. 13, 35). Pagal tą žvmę ir Aš pažinsiu savo mokinius. Taip karštai penkis kartus įsakęs mylėti kits kitą, pakelia akis į dangų ir meldžias, pirmiau už savo apaštalus, o paskiau už tuos visus, kurie itikės, apaštalamis skelbiant Jo mokslą. Ir ko jiems prašo? Kad pasidarvėtų viena per meilę, kaip Tėvas ir Jis yra viena per savo prigimtį: „Aš juose — sako — ir Tu manvyje, kad jie būtų tobuloje vienybėje“ (Jon. 17, 23). O, šventa širdžių vienybe, gyvas ant žemės Trejybės paveiksle, palaiminta išrinktųjų draugija!

Išmok jau iš gailestingąjo samariečio mylėti artimus! Samarietis, išvydęs aną nelaimingąjį, nesako

sau: „Tai — žydas; tai — mano tautos neprietelis; kas man darbo!“ bet sako: „Tai — žmogus; tai — mano artimas, taigi vertas mano pasigailėjimo“. Vos išvydo nuogą ir sužeistą, tuoj pat pajuto gailės. Ir negana jam vien tik širdim pasigailėjus: neatidėliodamas ir ranką pridėdą prie darbo; nesibjaurėdą, re-gėdamas atviras žaizdas, iš kurių kraujas teka; nesibijo triūso; nusėdą nuo savo gvvulio, gelbsti nelai-mingąjį, nors gal skubinos atlikti kelionę... Čia tu-rim tikros artimo meilės pavyzdį. Kokia tat veikli yra ta meilė, kokia maloninga! Ir ne tik vieną kar-tą ką padaro ir pasišvenčia, bet yra ištverminga ir rūpestinga: nenustoja veikus, iki savo veiklą pa-baigia; nesitenkina vienkarte pagalba, bet ir ateitį aprūpina. „Eik“, sako tau Išganytojas: „ir tu da-ryk taip pat!“

LXXXIV MASTYMAS.

XIII sekmadienis po Sekminių — „Ar gi ne dešimt pagijo? Kur gi devyni?“ (Luk. 17, 17). Apie nedėkingumą už Dievo geradarybes.

I. Kas tai yra nedėkingumas.

II. Koks nuodėmingas yra tas nedėkingu-mas.

III. Kokios pragaištingos jo pasėkos.

I punktas. Kas tai yra nedėkingumas Dievui. — Lengviausiai tai suprasi, palyginęs su dėkingumu. Dėkingam būti yra tai atlikti trejopą pareigą: pirma, atminti gautąją geradarybę; antra, dėkoti geradariui; trečia, jo dovanas gerai vartoti. Tą trejopą pareigą atliko ansai raupsuotasis, kurį tau rodo Evangelija kaipo pavyzdį. Vos tik jisai pasijuto sveikas esąs, tuo-jau mintim ir širdim atsigrėžė į tą, kurs jam tą didžią

geradarybę suteikė: pagrižo, didžiu balsu garbindamas Dievą, ir puolė ant veido po Jėzaus kojų, lyg būtų norėjęs visad prie jų būti, ir gautąją sveikatą pavedė tam, kurs jam ją sugražino. Imk dabar žmogų, darantį priešingai, o turėsi nedėkingo žmogaus paveikslą. Nedėkingas žmogus ne tik neatmena gautų iš Dievo malonių, bet visai jas užmiršta; ne tik už jas Dievui nedėkoja, bet ir to pripažinti nenori, jog jas yra gavęs nuo Dievo, ir sau pačiam jas priskaito; pagaliau ne tik nevartoja jas Dievo garbei, bet dar rūstina Dievą, į bloga jas apversdamas.

Matėm, kaip anie raupsuotieji užbėga kelią Jėzui; nedrįsdami iš pagarbos prieiti arčiau, iš tolo šaukia, kad Jėzus pasigailėtų. Kaip jie trokšta sveikatos! Ir gauna. Kas gi nebūtų tikėjęsis, jog joks daiktas ant žemės nebegalės išdildyti jų atmintyje tos didelės geradarybės, kurios jie taip troško! Bet jie visi, išskyrus viena, ją užmiršo. Pats jau džiaugsmas užtemdė atminimą apie geradarį.

Tokios nedoros neatminties pavvzdžių Senajam Įstate tenka matyti gana dažnai, ka Dievas daug kartų peikia: „Užmiršai, — sako, — Viešpatij, savo Sutvėrėją“ (V Moz. 32, 18). O kitoje vietoje „Užmiršo Jo geradarybes ir Jo stebuklus, kuriuos Jis buvo jiems parodęs“ (ps. 77, 11). Ir dar: „Neatsiminė tavo pasigailėjimų daugybės... užmiršo Dieva, kurs juos gelbėjo“ (ps. 105, 7, 21). O tu ar mažiau esi kaltas už tuos nedėkinguosius žmones? Argi neesi vertas tokių pat barnių? Malones, kurias esi gaves, gali atminti; o šaltinio, iš kurio jos buvo išplaukusios, neatmeni! Negarbini, kaip kad priderėtų, už jas Dievo; garbę iš jų sau palaikai! „Neatsirado, kas sugrižęs duotų garbę Dievui“ (Luk. 17, 18). Tur būt, tu neturi tos drąsos, kad sakytumei: „Mūsų iškelta ranka, o ne Viešpats, visa tai padarė“ (V Moz. 32, 27). Tačiau per didelę dalelę nuopelno priskaitai sau tame, ką

turi, arba ką darai gera. Žmogus savo puikume norėtų būti vien sau pačiam skolingas už viską, ką turi; o kadangi negali neįstyti, jog tai, ką turi, yra gavęs nuo Dievo, tad stengias, kiek galėdamas, bent pamažinti tą dėkingumo skolą, Dievui — Davėjui priklausantią.

Dar didesnis yra nedėkingumas — nedėkingumo aukščiausias laipsnis — kad žmogus savo Geradarijį paniekina, Jo paties dovanas prieš Jį vartoja. Tokiu nedėkingumu nusidėjo žydai, kaip pats Viešpats skundžias per pranašą: „Nesišaukei į mane, Jokūbe, ir nevargai dėl manęs, Izraeli; neatnašavai man savo deginamosios aukos avino ir negarbinai manęs savo kruvinomis aukomis... Bet tu darei man lažą savo nuodėmėms“ (Iza. 43, 24). O ir mūsų laikais koks gi visuotinis yra tas Dievo dovanų paniekinimas! Kame yra žmogus, kurs drąsiai galėtų sakyti, nė vieno talento, nei malonės, nei žemės gėrio, kuriuos jam yra suteikęs Dievas, jis nevartojęs blogai arba piktiems sieks geiduliams patenkinti?

II punktas. Nedėkoti Dievui už Jo geradarybes savaime yra nuodėmė. — Po to, ką aukščiau girdėjai, neb gali abejoti, jog tas nedėkingumas yra nedoras. Bet sekantieji perspėjimai dar aiškiau tau parodys visą tos nuodėmės bjaurumą.

1. Nedėkingas žmogus neatiduoda Dievui tos vienintelės doties, kurios geidžia Aukščiausiasis ir kurią Jam atiduoti gali protingas kūrinys. „Klausk, mano tauta, aš kalbėsiu; Izraeli, aš tau liudysiu: Dievas, tavo Dievas aš esu“ (ps. 49, 7). Kitais žodžiais sakant: Klausykite, mano žmonės! Pripažinkite, nes negalite nepripažinti, jog aš esu jūsų Dievas, jog, kaip kad iš manęs esate gavę viską-viską, taip teisingai privalote man pagaminti auką, kad parodytumėt savo dėkingumą. Bet kokią man duosit auką? Nereikalingas esmi tų bažnyčių, kurias man statote, nei tų

gyvulių, kuriuos man ant aukuro užmušate... Mano yra viskas, ką tik man paaukoti norėtumėt. Vieno tik daikto geidžiu iš jūsų — garbės aukos, kurią man patieksit už mano geradarybes: „Atnašauk Dievui šlovinimo auką ir atitesėk Aukščiausiam savo apžadus“ (ps. 49, 14). Tokios tatai aukos nedėkingas žmogus Dievui neaukoja.

To negana. Nedėkingas žmogus, kad galėtų, išplėstų Dievui visus vaisius to veiksmo, kuriuo Dievas sutvėrė pasaulį ir palaiko. Tikėjimas moko, ir pats protas patvirtina, jog Dievas, aukščiausioji Būtybė, gali daryti viską tik dėl savęs paties: „Viešpats viską padarė dėliai savęs“ (Priež. 16, 4); padarė viską vien savo garbei. Visi neprotingieji kūriniai, kiekvienas savu būdu, Jam tarnauja: ne tik dangus, kaip sako Dovidas, bet ir visos sutvertosios būtybės skelbia Dievo garbę. Nors jos negali kalbėti, bet savo gražumu ir naudingumu ragina žmogų garbinti ir dėkoti bendrajam jo ir jų Geradariui. Todėl, jeigu žmogus to nedaro, tuo pat naikina Dievui Jo darbo vaisių; pats tampa Dievo kūriniams kliūtimi, per kurią jie nebepasiekia tikslo, kuriam liko sutverti; save patį daro nenaudingą, nes vien dėl to Dievas iš nieko jį sutvėrė, kad už visus kūrinius Dievą garbintų.

Bet už vis didžiausia tos nuodėmės nedorybė yra tai, kad nedėkingumas iš tikrųjų yra lygus Dievo nepripažinimui. Nedėkingo žmogaus akyse Dievas nėra tai, kas yra iš savo prigimties: amžinasis visokio gėrio šaltinis ir paskutinytis tikslas, prie kurio viskas turi pagrįžti. Nedėkingas žmogus drąsiai stumia Dievą iš Jo vietos, o pats joje stojas, nes sau pačiam priskaito savo geruosius darbus, kaip kad iš jo būtų išėję, ir palaiko sau garbę, kurią būtų turėjęs atiduoti visokio gero Kūrėjui. Iš to — kaip moko šv. Augustinas — pareina puikumas, o iš jo gema nedėkingumas: „Kas tai yra puikumas, jeigu ne netikęs pasiaukšti-

nimo geismas? Mat, netikęs yra toks pasiaukštinimas, kada kas apleidžia aną Pradžią, su kuria stipriausiai privalo būti sujungtas, o tartum pats save daro ir pats yra savo paties pradžia“.

III punktas. Kokių didžiųjų žałą užtraukia ant žmogaus nedėkingumas už Dievo geradarybes. — Ta neapvažioji nuodėmė, kaip sako šv. Bernardas, yra didžiausias sielos neprietelis, nuopelnų naikintojas, dorybių pražūtis ir Dievo malonių pragaištis. Yra tai deginas vėjas, išdžiovinas dievotumo vėrsmę, gailėtingumo rasą ir Dievo malonių upę. Yra tai širdies pašėlimas, kurs naikina žmogui pirmąsias malones, o sutūri būsimašias, nes nedėkingas žmogus užsipelno tai, kad praranda, ką turi, o nevertas gauti, ko jam trūksta.

Tai paaiškina šv. Tomas sekančiu palyginimu: kad sutūrėtumei upę, bėgančiąją į jūrą, kas iš to išeitu? Visų pirma, užtūrėtasis vanduo pagestų; antra, šviežiasis vanduo, priplaukiantis iš versmės, turėtų grįžti atgal į versmę. Iš to palyginimo galime suprasti, kaip haudžiama nedėkinga siela. Savo nedėkingumu sulaiko Dievo malonių srove, taip kad jos negali gaminti Dievui garbės ir pačiai sielai šventumo. Užtat ne tik gautosios malonės žūva, bet ir tolesniosios gauna sustoti pas sielą tekėję. Dievas jai nebeduos tu naujų dovanų, kurias ketino, nes pati padarė save jų neverta. „Tain turi nutrūkti malonių priplaukimas, jeigu nebus išplaukimo“, sako šv. Bernardas: „nedėkingasis ne tik negaus daugiau malonių, bet ir tos, kurias bus gavęs, virs jam į pražūtį“. „Kadangi tu užmiršai mane“, sako Viešpats nedėkingajai Jėrozolimai: „tad taip pat tu nešk savo ištvirkimą“ (Ezek. 23, 35), vadinas, bausmę, kurią savo nedorybe nusipelnei. O kokia tai bausmė? Paklausyk dar, ką sako Viešpats: „Aš jau daugiau nebesigailėsiu Izraelio namų, bet miršte užmiršiu juos“ (Oze. 1, 6). Bai-

si tai bausmė, nes paskui ją eina amžinasis atmetimas!

Bijokis nelaimingųjų nedėkingumo pasėkų, o dar labiau neapkęsk paties nedėkingumo! Jau matei, kokia didelė tai nuodėmė. Matai taip pat, kas tave gali nuo jos apginti: nuolat mąstyk apie malones ir geradarybes, kurias iš Dievo esi gavęs; o dar geriau — nuolat ant savo širdies aukuro aukok Dievui garbės auką (Žyd. 12), kaip kad liepia apaštalas, idant, tinkamai dėkodamas Dievui už kiekvieną Jo geradarybę, gautumei kaskart naujų ir kaskart didesnių geradarybių.

LXXXV MĄSTYMAS.

XIV sekmadienis po Sekminių. — „Nebūkite tad bailiai susirupinę ir nesakykite: ką valgysim?“ (Mat. 6, 31). Kaip ištikima slela turi garbinti Dievo Apvaizdą.

Pirmosios dalies LXIV mąstymas.

LXXXVI MĄSTYMAS.

XV sekmadienis po Sekminių. — „Štai buvo išnešamas numirėlis“ (Luk. 7, 12). — Apie mirtį.

Pirmojoje dalyje XXVIII mąstymas.

LXXXVII MĄSTYMAS.

XVI sekmadienis po Sekminių. — „Atsisėsk žemiausi įje vietoje“ (Luk. 14, 10). —

Apie pasižeminimą.

Antrojoje dalyje LVII mąstymas.

LXXXVIII MĄSTYMAS.

**XVII sekmadienis po Sekminių. — „Mylėsi
Viešpatį savo Dievą“ (Mat. 22, 37).
Apie Dievo meilę.**

Žiūrėk antrojoj dalyj XCII mąstymą.

LXXXIX MĄSTYMAS.

**XVIII sekmadienis po Sekminių. — „Štai atnešta
pas Jį stabo ištiktas“ (Mat. 9, 2).
Apie atvėsimą.**

Pirmojoj dalyj XXVI mąstymas.

XC MĄSTYMAS.

**XIX sekmadienis po Sekminių. — Apie
sakramentinę puotą.**

- I. Sakramentinė puota yra be galo aukšta,
lyginant su pasaulio puotomis.
- II. Kaip reikia būti prisirengusiam, einant
tą puotą.

I punktas. Sakramentinė puota yra kilnesnė už
visas šio pasaulio puotas. — Veizėk, kas kelia tą puotą.
„Nemirštamasis amžių karalius“. Tas Karalius
sužiedavo savo Sūnų su Bažnyčia širdingos ir neper-
skiriamos meilės ryšiu ir toms savo Sūnaus vestu-
vėms parengė Eucharistijos puotą. Pats Dievas vai-
šina pakviestuosius į tą puotą, ir vaišina dieviškai.
Jau pranašas Izajas, regėdamas dvasioje tos puotos
grožį, šaukė: „Kareivijų Viešpats padarys visoms tau-
toms šitame kalne skanumynų pokylį, su vynu, iš sul-
tingos riebios mėsos, su musistovėjusiu vynu“ (Iza.

25, 6). Bažnyčia, surinktoji iš visų tautų, vadina savo vaikus prie to stalo, kurį paruošė pats Dievas — Sužieduotasis. Vadina juos per kunigus, kad atėję sėstų už to stalo. „Eikite“, sako kunigams: „į kryžkelius ir, ką tik rasite, šaukite į vestuves“ (Mat. 22, 9). „Eik į kelius ir patvorius ir priversk įeiti“ (Luk. 14, 23).

O, kad žmonės panorėtų suprasti, kokia tai jiems garbė ir gerumas, kad Jėzus jiems sako: „Ateikite, valgykite mano duonos ir gerkite vyno, kurį jums sumaišiau“ (Patar. 9, 5)! Kaip karštai jie veržtųsi į Dievo namus ir imtų tą dovaną iš dangaus! „Šventoji puota, kurioj priimamas Kristus, minima Jo kančia, protas prisipildo malonės, ir duodamas mums būsimosios garbės uždas“ (Antifona). Padūmok apie kiekvieną tos antifonos žodį, o suprasi, kaip labai yra nepanašios į tą sakramentinę puotą visos, net ir kilniausios, žemės puotos!

Pirma. Žemės puotos, kad ir puikiausios, visad esti nešventos: nėra ten nė kalbos apie Dievo garbę ir žmonių išganymą. Priešingai, Kristaus puota yra šventa ir gamina Dievui daug garbės, o sieloms rengia išganymą.

Antra. Žemės puotos esti garsios valgių ir gėrimų apstumu ir gerumu. Tačiau ir puikiausios puotos negali patiekti žmogui tyro, tikro džiaugsmo. Jėzaus puotoje teduodamas vienas valgis ir gėrimas — pats Jėzus. Bet Jis yra aukščiausioji Gerybė; taigi turi savy viską, ko gali geisti žmogaus širdis; todėl suteikia sielai tikros ir šventos linksmybės.

Trečia. Žemės puotose paprastai nekalbama apie mirtį, apie nuliūdumus ir vargus. Priešingai, sakramentinė puota primena Dievo Sūnaus kančią ir mirtį. O nors tai kartus atminimas, bet glūdi jame didelė saldybė. „Mane mylėjo ir pats save išdavė už mane“ (Gal. 2, 20). O ypač didelė iš to atminimo nauda, nes jis žadina šventas mintis ir pasikėtinimus; iš jo gema

dorybės; dorybės semias iš jo jėgų — ir pasidaro tobulos.

Ketvirta. Žemės puotose kūnas dažnai susiranda sau nesveikatos, o siela beveik visad gauna mažesnių ar didesnių žaizdų. O prie Jėzaus stalo žmogaus sveikata eina didyn; siela gauna daugybę visokių malonių.

„Kiek kartų vertai priimsi šv. Komuniją, — sako vienas rašytojas, — tiek kartų tartum rašai sau pačiam raštą, kurs bus tau lyg geras paliudijimas einant dangun. Mat, kadangi tas šv. Kūnas pašvenčia ne tik sielą, bet ir kūną, užtat vertas jo priėmimas išpaudžia žmogaus sieloj amžinojo gyvenimo ženklą: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą“, ir palieka žmogaus kūne galią atsikelti paskutinę dieną: „Ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje“ (Jon. 6, 55).

Prašyk Dievą, kad apšviestų tau sielą, kad suprastumei, kokia kilni yra ir saldi ta dangaus puota. Tuomet ir tu skūsi, kaip skundėsi šventieji, kad tau tikrai skaudu, kai kartais negali priimti dieviškojo valgio.

II punktas. Kaip reikia prisirengti, norint eiti į sakramentinę puotą. — „Būkite šventi, nes Aš esmi šventas“, taip kitą kartą kalbėjo Viešpats žydams. Daug daugiau, negu žydams, pritinka tie žodžiai tau, kada eini prie Jėzaus stalo: „Būk šventas, nes štai turi susijungti su Manim, kurs esmi aukščiausia šventybė“. Ir nekalbėk: juk turiu vestuvių rūbą, vadinasi, tyrą sąžinę ir sielą aprėdytą pašvenčiamąja malone — ar gi to negana? Negana: pašvenčiamosios malonės rūbas apgins tave tik nuo tos baisios nuodėmės ir nuo tos smarkios nelaimės, kuri vadinasi šventvagiška komunija; bet, norint gauti visų komunijos vaisių, reikia daugiau: tų vaisių tegauna tie, kurie dievobaimingai ir su karšta dvasia eina prie šv. Komunijos.

Rūmuose, kuriuose patsai karalius pasirenka gyventi, viskas turi turėti karališkos didybės žymę. Tai gi, kada tavo siela turi tapti Viešpaties rūmais ir gyvenimu, argi nereikia, kad pasirūpintumei viskuo, kas ji galėtų papuošti, ir pašalintumei viską, kas galėtų Dievą-Svečią įžeisti? Kad esi dar prisirišęs prie mažos nuodėmės, kad nenori atsikelti iš aiškių netobulybių ir niekini tą sąžinės balsą, kurs tave tuose dalykuose perspėja: yra tai kliūtys, dėl kurių Jėzus komunijoje negali tau duoti to viso, ką duoti trokšta. Meilė negali įeiti šalton širdin. Yra tavy paslėpta nedora rūgštis, ar puikumas, ar rūstumas, ar nepalankumas artimui; žinai, jog tai visa žeidžia Jėzaus širdį, tačiau nerūpinies iššluoti iš savo širdies tų šiukšlių ir paskui dar stebies, kad mažyn eina arba ir visai nyksta Išganytojo malonės, plaukiančios iš to Sakramento.

Dieve! kada galų gale atiduosiu Tau savo širdį, laisvą nuo visokių žemiškų prisirišimų, o pilną šventų geismų? Kada pradėsiu eiti pas Tave su tokia širdim, su kokia Tu pas mane eini? Kada mylėsiu Tave visomis jėgomis, atiduodamas Tau save visą, kaip kad Tu iš bekraštės savo meilės save visą man atiduodi?

XCI MĄSTYMAS.

XX sekmadienis po Sekminių. — „Žmogus įtikėjo žodžiais, kuriuos jam pasakė Jėzus“ (Jon. 4,50). — Kokia stipri yra tikėjimo dvasia.

Žiūrėk antrojoje dalyje XLIII mąstymą.

XCI MASTYMAS.

XXI sekmadienis po Sekminių. — Sakmė apie skolininką, kurs buvo kaltas dešimt tūkstančių talentų (Mat. 18). — Apie užgaulių atleidimą.

I. Atleisk, o bus tau atleista.

II. Nesitikėk atleidimo, jeigu pats neatleisi.

I punktas. Atleisk, o bus tau atleista. — Tai yra pirmoji linksmoji tiesa, kurią Jėzus toje sakmėje skelbia. Čia matome žmogų, kurs neturėjo iš ko atiduoti didžios savo skolos; užtat liepė jį Viešpats parduoti, taip pat ir visą jo turtą, kad atsiimtų skolą. Matome paskui, jog maloningasis Viešpats, pasigailėjęs tarno, išleido jį ir skolą dovanojo, bet su ta būtina sąlyga, kad ir jis tokią pat parodys kitiems malonę, kokią pats iš savo Viešpaties gavo. Kada tarnas neištesėjo sąlygos, Viešpats irgi atsiėmė malonę, kurią jam buvo suteikęs.

Nėra žmogaus, kurs išvengtų apyskaitos, kurios reikalauja visų žmonių Teisėjas, kaip kiekvienas eikvojo pavestuosius jam talentus. Nėra taip pat žmogaus, kurs galėtų sugrąžinti Viešpačiui tai, kuo nusikalto Jo teisybei. Už kiekvieną mažą nuodėmę pridera smarki bausmė, o vienai mirštamajai nuodėmei išnaikinti negana visų pragaro kančių. Kad Dievas pareikalaus apyskaitos iš nedorojo skolininko, teisingai galės atimti iš jo visas gerybes, kurias jam buvo pavėdęs, ir įduoti jį nuožmiems budeliams, kad smarkiomis kančiomis amžinai mokėtų savo skolas, niekad neišmokamąsias.

Bėda žmogui, jeigu tik tuomet prisimins baisiąją ištarmę, kur kybo ant jo, kada jau mirtis jį pagriebs ir atves prie Teisėjo sosto, kada ištarmė, sykį ištarta, niekad per amžius nebatsimainys! Palaimintas, kas atmena ateisiantįjį teismą, kol dar Teisėjas te-

begrumždžia! Dėl to tik grumždžia, kad žmogus galėtų išsisaugoti smarkiosios bausmės. Pažiūrėk ir stebėkis, kokia didelė yra maldos galia ir Dievo gerumas! „Tas tarnas parpuolęs meldė jį, sakydamas: turėk link manęs kantrybės, ir aš visą tau užmokėsiu!“ Būk kantrus: duok truputį laiko! Ak, taip šaukia ir praieiktasis, vaitodamas neapsakomuose skausmuose! Dėl to — šaukia — kančias kenčiu tose liepsnose, kad pražudžiau laiką; ir niekad iš tų liepsnų nebeišeisiu, nes nebesugrąžinsiu pražudytojo laiko!... Tuščias gailesys! tušti maldavimai! Šiandien, pakol dar esi gyvas, prašyk, jeigu nori būti išklausytas! Nors ir didelė tavo skola, dar ne per vėlu: jeigu pasižeminsi prieš Dievą, prašydamas laiko ir malonės kalčioms atitaisyti, viską dar gali gauti. „Valdovui pagailo to tarno“, kad, puolęs po Jo kojų, pasižemino ir prašė, daugiau jam dovanojo, negu jis prašė: ne tik atšaukė duotąją ištarmę, bet ir „paleido jį ir dovanojo jam skolą“.

Ta sakmė nėra tuščia: čia yra tiesa po sakmės uždanga. Ir tu neturi iš ko atiduoti, kadangi iš savo prigimties teturi vien neturtingumo ir silpnumo. Bet tavo Atpirkėjo nuopelnuose yra neišsemiamas išdas, kuriuo ir tu gali pasinaudoti. Ką reikia daryti? Na gi, atleisk kitiems, kaip nori, kad Jis atleistų tau (Luk. 6). Nors tu pats nepalyginamai daugiau esi kaltas Dievui, negu žmonės tau, tačiau Dievas noriai atleis tau tavo nuožmiąją skolą, by tik tu atleistumei savo skolininkams; Dievas priims kaip atlyginimą, Jėzaus nuopelnus. Pasakyk, ar galėjai tikėtis tokio lengvo atleidimo? Šitai tavo rankose tavo išganymas. Pats pasirink, ką beveliji: ar Dievo malonės, ar rūstybę?

II punktas. Negausi atleidimo, jeigu pats neatleisi. — Toje sakmėje aiškiai parodyta, kokia gera ir gailestinga yra Dievo širdis, o kokia žmogaus širdis

sukietėjusi nuodėmėje ir savimyoje! Kiek gerasis ponas pasirodė malonus savo nevertajam tarnui, tiek tarnas pasirodė nežmoniškas savo draugui. „Nutvėręs jį, smaugė jį, sakydamas: Atiduok, ką esi skolin gas“! Veltui nelaimingasis skolininkas puola po ko jų, prašo, kad pasilauktų, tais pat meldamas žodžiais, kuriais šis ką tik buvo numaldęs savo Viešpatį. „O jis nenorėjo“, sako Evangelija: „bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, kolei užmokės skolą“. Nepatinka tau tikrai toks nedoras pasielgimas; pripažįsti, jog teisinga buvo ta bausmė, kuri tuoj krito ant jo; bet suprask taip pat, kuo tau grūmoja ta sakmė, ir kas tavęs laukia, jeigu drįstumei prašyti, kad Dievas tau atleistų, o pats neatleistumei savo artimui!

„Tuomet jo valdovas pasišaukė jį ir jam tarė: Nedorasai tarne, aš tau dovanuju visą skolą, nes mane meldei; argi tad nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugininko, kaip aš tavęs pasigailėjau?“ Taip tars ir tau supykęs Teisėjas. Ir ką Jam atsakysi į teisingąjį priekaištą, į tą baisųjį tavęs su Juo palyginimą? Aš — sakys tau — tavo Viešpats ir Dievas, o tu — mano kūrinys ir vergas. Aš tau atleidau nesuskaitomas tavo kaltes, kurių sunkumo tu pats ir suprasti negali, kaip kad negali suprasti begalės mano didybės. O tu nenorėjai atleisti tau lygiam žmogui menkos jo kaltybės? Palygink ir išvysk, kiek skirias jis nuo tavęs, o kiek tu nuo manęs! Išmatuok ir pats spęsk, koks tai širdies kietumas ir nedėkingumas, kad tu drįsai atmesti jo prašymą, nežiūrėdamas to, kad Aš teikiaus tavęs paklausyti! „Užsirūstinęs jo valdovas padavė jį budeliams, kolei užmokės visą skolą“.

Mano siela! gerai pažink, kas yra tas supykusis Viešpats, kas yra tie budeliai, ir kas tai per vieta, kurioj piktasis skolininkas moka savo skolą! Viešpats yra visagalintis Dievas, budeliai — velniai, o vieta — amžinasis pragaras. „Taip“, girdime sakmės gale:

„ir mano dangiškasis Tėvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies“. Atmink, kaip dažnai ir kokiais smarkiais žodžiais primena Evangelija tą tiesą: „Kokiu saiku seikėjate, tokiu bus ir jums atseikėta“ (Mat. 7, 2). „Teismas be pasigailėjimo tam, kurs nevykino gailestingumo“ (Jok. 2, 13). Už gailestingumą rasi gailestingumą. O kokia tatau tavo laimė, kad gana atleisti broliui, o jau ir Teisėjas tau atleis! „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams!“

XCIII MĄSTYMAS.

XXII sekmadienis po Sekminių. — „Atiduokite, kas ciesoriaus, ciesoriui“ (Mat. 22, 21). Kokios yra krikščionies pareigos pasaulinei vyriausybei.

Pariziejams rodės, jog, klausdami Išganytoją, ar reikia mokėti mokesčius ciesoriui, būtinai sugaus Jį į žabangus. Jie samprotavo: jei atsakys, kad reikia, žmonės laikys Jį savo tėvynės išdavėju; jei neleis mokėti, pasirodys esąs Romos neprietelis; ar šiaip, ar taip atsakys, vis tiek užsitrauks neapykantą, ar tai žydų, ar ciesoriaus vyriausybės. Ką gi Jėzus? Gal tylės, bijodamas supykinti vieną ar antrą pusę? Priešingai, Jėzus atsakė aiškiai ir griežtai. Nežiūrėdamas blogos klausiančiųjų valios, duoda savo ištarmę, kurios jokia valstybė neleidė peržengti be bausmės: „Atiduokite, kas ciesoriaus, ciesoriui, ir kas Dievo, Dievui“. Padūmok apie tuos Dievo žodžius ir išmok, kaip reikia elgtis su savo pasauliniais viršininkais; reikia.

I. Gerbti jų viršininkystę.

II. Pasiduoti jų valdžiai.

I punktas. Turi gerbti vyriausybę. — Tikėjimas liepia žmogui lenkti ir gerbti žemės vyriausybę. Tas

įsakas ne pažemina tikėjimą, bet paaukština: mat, pagal tikėjimo mokslą, kas lenkia vyriausybę, tas patį Dievą garbina asmenyje tų, kurie yra apdovanoti Jo valdžia.

„Per mane karaliai karaliauja“ (Patarl. 8, 15), sako Dievas. Ne tik pati karalių valdžia nuo Dievo pareina ir yra Dievo įkurta, bet ir asmuo, kurs ta valdžia naudojas, yra ją įgijęs, taip Dievo Apvaizdai surėdžius. Per Dievo Apvaizdą yra likęs karalium ir tas, kurs savo valdžią yra paveldėjęs iš protėvių, nes Dievas yra gamtos ir gyvybės Viešpats, ir, Jam taip surėdžius, gema žmogus; per Dievo Apvaizdą yra likęs karalium ir tas, kurį žmonės pasirinko, nes Dievas pagal savo norą tvarko ir veda visokius žmonių sumanymus. Karaliaus didybė yra menkas Dievo didybės paveikslas. „Dievo bijokite, gerbkite karalių“ (I Petr. 2, 17), sako šv. Petras. Ta antroji pareiga yra pirmosios pasėka. Ir šv. Povilas daug kartų moko, jog karaliai yra Dievo tarnai, ir pagaliau priduria: „Atiduokite visiems, ką esate kalti: kam pagarbą — pagarbą“ (Rym. 13, 7).

„Aš tariau“, taip sako karaliams Dovidas: „jūs — dievai ir visi Aukščiausiojo sūnūs“ (ps. 81, 6). „Dievai iš kūno ir kraujo“, sako apie tuos žodžius didis pamokslininkas Bossuetas: „dievai iš žemės ir dulkių, ir kaip kiti žmonės numirsite; bet, nors mirsite, esate dievai, nes jūsų viršininkystė nemiršta ir jūsų karališkosios valdžios dvasia pereis pilnai ant jūsų paveldėtojų, visad tos pačios šlovės, kurią šiandien jumyse gauna, ir tos pačios pagarbos verta. Šv. Grigalius iš Nazianzos pamoksle, kurį sakė ciesorių akivaizdoje, kreipias į juos su rimta pamoka, kad, įėję savęsp, savo ciesoriškojoje didybėje pažintų Dievo didybės spindesį. „Pažinkite, — taip sako jiems. — ciesoriai, Dievo paslaptį, kuri yra jumyse! Dalykai aukščiausieji yra vieno paties Dievo, bet žemesniuo-

sius yra pasidalijęs su jumis. Būkit Dievo valdiniai, kaip kad esat Jo paveikslai!“

Visose Senojo Įstato knygose rasi užrašytą tą patį mokslą, liepiantį gerbti žemės vyriausybę ne tik kalba ir darbais, bet ir mintim ir širdim. Savo mintyų nepaik karaliaus (Sir. 10), sako šv. Raštas. Rasi ten aprašytų ir pagirtų garsių tos pagarbos pavyzdžių. Kaip kilniai, kaip gražiai Dovidas lenkė karaliaus Saulio valdžią, nors pats buvo Dievo išrinktas įpėdiniu į to netikusiojo karaliaus vietą, nors buvo smarkiai Saulio persekiojamas.

II punktas. Privalai klausyti vyriausybės. — Yra pareiga ne tik gerbti vyriausybę, bet ir klausyti jos; abidvi pareigos yra vienos tiesos dukterys. Žemės valdovas yra amžinojo Karaliaus įgaliotinis. Toks yra Išganytojo mokslas; Jėzus ir apaštalai dažnai jį skelbia aiškiais ir griežtais žodžiais. Tas griežtumas jų lūpose juo labiau mus ragina, kad žinoma, kokios rankos tuomet laikė pasaulinę valdžią.

Ką sako Išganytojas, jau mirti pasmerktas, Romos viršininkui, kurs taip nedorai pavartojo savo valdžią? „Neturėtumei“, sako jam: „prieš mane jokios valdžios, jei tau nebūtų duota iš aukštybės“ (Jon. 19, 11). Aiškiai pareiškė tais žodžiais, jog pats Dievas, aukščiausiasis dangaus Valdytojas, davė Pilotui tą valdžią, kurią tasai ant Jėzaus pavartojo. Tai — tiesa, „nėra valdžios, kaip tik iš Dievo, o kurios yra, jos Dievo įstatytos“ (Rym. 13, 1). Užtat privalai klausyti vyriausybės, nes „kas priešinasi valdžiai, tas priešinasi Dievo sutvarkymui“ (Rym. 13, 2). „Taigi, yra jums reikalo pasiduoti ne tik dėl rūstybės, bet ir dėl sąžinės“ (Rym. 13, 5). O šv. Petras priduria: „Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai dėl Dievo: ar tai karaliui, kaipo valdovui, ar tai vadams, kaip jo siųstiesiems“ (I Petr. 2, 13); vadinasi, turi būti paklusnus vyriausybei, nežiūrėdamas asmens, kurs yra virši-

ninku: kiekvienas viršininkas turi valdžią iš Dievo, ir dėl to turime kiekvieno klausyti.

Taip tatau aukštai tikėjimas iškėlė žemės vyriausybę! Rodo tau valstybės valdytoją apvilktą valdžia, kurią pats Dievas jam suteikė, ir geriausioje vietoje, sąžinėje, stato valdytojo sostą, vadinas, toje pat vietoje, kurioje Dievas turi savo sostą. Tikėjimas nepripažįsta beveik jokios teisingos maišto priežasties, nors valdytojas būtų net stabmeldys ar atskalūnas. Tikėjimas liepia klausyti valdytojo net ir tokio, kurs yra susitepęs nedorybėmis. Tik tuomet nevalia klausyti, jeigu lieptų daryti, ką Dievas gina, arba neleistų daryti, ką Dievas liepia, kadangi „Dievo reikia labiau klausyti, kaip žmonių“ (Ap. Darb. 5, 29). Bet ir tokiame atvejuje šv. Dvasia neliepia kelti maišto: reikia pasipriešinti įsakui, kurs yra priešingas Dievo valiai, tik ne jėga ir ne ginklu: reikia neklausyti nedorojo įsako, o elgtis taip, kaip Dievas yra įsakęs, ir būti pasirvžusiam geriau kentėti ir numirti, jeigu būtų reikalas, negu Dievo įsaką peržengti.

Tokiu būdu skelbdamas nepaliečiamą valstybės valdovo valdžią ir jo teises pašvęsdamas, tikėjimas krauna ir ant jo didžiųjų pareigų. Stato jį viešpatim ant žmonių, bet vienkart rodo jam galybę to, kur yra karalių Viešpats. Moko, jog, kaip prieš jį dreba valdiniai, taip ir jis turi drebėti, kad nenusipelnytų teismo juo sunkesnio ir kančios juo baisesnės, juo aukščiau čia ant žemės pats stovėjo. „Kiečiausiasis teismas“, sako Išminčius: „bus padarytas viršininkams... Galiūnai galingai kentės kančias“ (Išm. 6, 6—7). Bet ta baisioji atsakomybė, kuri laukia valdytojo Dievo teisme, ne tik nemažina valdinių pareigų, bet dar labiau patvirtina.

Žiūrėk, krikščioni, elkis būtinai pagal tą mokslą, kurį taip aiškiai patvirtino amžinasis krikščioniškosios teisybės pavyzdys — Jėzus. Atsimink, kaip Iš-

ganytojas, pasiduodamas stabmeldžio ciesaiaus įsakui, nuvyko Motinos iščioje Betliejun, kur tada ir gimė; atsimink, kaip per savo gyvenimą gerbė žemės valdovų valdžią; kaip buvo jai paklusnus net iki kryžiaus mirties, nors buvo pasmerktas visai neteisingai.

Pagaliau, kaip perspėja šv. Povilas, melskis už savo viršininkus, kurie, Aukščiausiam taip surėdžius, valdo žmones; juk geras ar blogas valdymas labai svarbus ne tik šiam mūsų gyvenimui, bet ir ateinančiajam. „Taigi, aš visų pirma raginu“, sako apaštalas: „daryti maldas, prašymus, užtarimus... už karalius ir visus, kurie yra vyresnieji, kad mes ramiai ir tyliai gyventume... Nes tai yra gera ir patinka aki-vaizdoj mūsų Išganytojo Dievo“ (I Timot. 2, 1—3).

XCIV MASTYMAS.

XXIII sekmadienis po Sekminių. — Žmogaus sielos mirtis ir atsikėlimas.

- I. Siela miršta per nuodėmę, kuri ją atskiria nuo Dievo.
- II. Siela atsikelia per išteisinamąją malonę, kuri ją sujungia su Dievu.

I punktas. Siela miršta, padarius nuodėmę. Siela iš savo prigimties numirti negali; bet jinai turi per malonę kitokią dar gyvybę, antgamtinę ir dievišką; tą gyvybę gali prarasti ir, deja, per daug dažnai praranda. „Toku būdu“, sako šv. Grigalius: „siela yra nemirštama, jog tačiau numirti gali; ir vėl tokiu būdu yra mirštama, jog tačiau numirti negali“. „Įvykinta nuodėmė“, sako šv. Jokūbas apaštalas: „gimdo mirtį“ (Jok. 1,15); tokia tatau nelemta nuodėmės veislė. „Kaip siela yra kūno gyvybė“, sako šv. Augustinas: „taip sielos gyvybė yra Dievas. Ar manai, nusi-

dėjėlis esąs gyvas? Gyvas yra jo kūnas, bet siela yra numirusi; namai dar stovi, bet jų gyventojas yra miręs... Nėra tavy, krikščioni, nuoširdaus gailestingumo, jeigu gailies kūno, kurs apleido sielą, o neverki sielos, kurią metė Dievas!“

Dėl daug priežasčių siela mirštamoje nuodėmėje panėši į numirėlį. Gražiausias veidas tampa bjaurus, žmogui numirus; taip ir nuodėmė labai bjaurią daro sielą. Žmogus, nors būtų buvęs dideliai turtingas, vos tik numiršta, praranda viską; taip ir siela, nors ir didžiausių turėtų nuopelnų pas Dievą, viską praranda, vos tik Dievą sunkiai įžeidė. Kaip numirėlis nieko jau negali veikti nei pelnyti, taip ir siela, mirštamoje nuodėmėje gulinti, negali daryti nieko naudingo amžinajam gyvenimui. Numirėlis turi širdį, bet ta širdis nebetvaksi; turi akis, bet jomis nebemato; turi ausis, bet nebegirdi; argi tai ne tikras nusidėjėlio apjokimo ir sukietėjimo paveikslas? Nusidėjėlis lyg nebjauria malonės kvėpimų, nors Dievas dangų ir žemę judina, kad tik sugrąžintų nelaimingąjį pas save. Didė tai laimė, jeigu tas dvasiškas lavonas neskleidžia puvėsių smarvės, nesėja aplinkui papiktinimų ir neužkrečia sielų sunkiausiomis ligomis. Pagaliau, kaip kūnas, kada iš jo išeina siela, esti įmetamas kars-tan ir tampa maistu kirmėlėms, taip pat siela, numirusioji per nuodėmę, jeigu greitai nepagrįžta prie Dievo, kurs yra jos gyvybė, esti palaidojama pragare (Luk. 16), ir amžinai ją griauš anas kirminas, kurs nemiršta (Mork. 9).

Tokioj tatau padėtyj yra nesuskaitoma daugybė sielų, o nėra, kas apverktų jų nelaimę. Kaip tai skaudul! Kada Viešpats vieną naktį užmušė visus vienturčius Aigipto žemėje, pakilo, — sako šv. Raštas, — didis verksmas Aigipte, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų gulėjęs numirėlis (II Moz. 12). O dabar ar daug yra ant žemės namų, kuriuose Dievas nemato dva-

siško numirėlio? Ar nemato daug ir tokių namų, kuriuose guli vieni numirėliai? Kodėl negirdėti raudojimo? Ak! niekas tais numirėliais nesirūpina. Bent tu verk ir dejuok prie tų nelaimingųjų sielų — lavonų, ir kalbėk su Jėremiju pranašu: „Kas duos mano galvai vandens, ir mano akims ašarų šaltinį? ir aš verksiu dieną ir naktį mano tautos dukters užmuštųjų“ (Jér. 9, 1). Ne tik verk dėliai jų mirties, o ir stenkis, kiek galėdamas, visokiais būdais juos atgaivinti.

II punktas. Siela atsikelia, gavusi išteisinamąją malonę. — „Apie tris numirėlius, — sako šv. Augustinas, — skaitome Evangelijoje, kuriuos Viešpats regimai prikėlė; bet tūkstančiai buvo numirėlių, kuriuos neregimai prikėlė“. Tas neregimasis sielos, per nuodėmę numirusios, prikėlimas nepalyginamai meilesnis yra Jo širdžiai, negu anas regimasis numirėlio prikėlimas. Pašvenčiamoji malonė, kada siela ją gauna, atgaivina mirusiąją ir sugrąžina jai visa tai, ką jai nuodėmė buvo išplėšusi, — gražybę, nuopelnus, vertybę ir teises. Siela tampa tokia, koks esti karalius, išvaduotasis iš kalėjimo, kuriame jį laikė neprieteliai, ir vėl grįžtantis į savo karalystę. Didis, be abejo, buvo Jairo džiaugsmas, kada Jėzus prikėlė jo dukterį, naimiskės našlės — kada prikėlė sūnų, ir Lozorius seserų — kada prikėlė jų brolių. Bet žinai, koks yra džiaugsmas danguje, kada koks nusidėjėlis pradeda daryti atgailą (Luk. 15)! Ar nori pagaminti dangui tokio džiaugsmo? Pasielk, kaip pasielgė kunigaikštis, apie kurį skaitai šios dienos evangelijoje, kokio turėjo liūdesio ir kaip liko palinksmintas. Regėdamas dukterį mirštančią, bėgo su karštu noru pas gyvybės Davėją. Priėjo prie Išganytojo, nulenkę galvą ir, pasitikėdamas, jog malonysis Viešpats pasigailės jo kenčiančio, prašė: „Viešpatie, mano duktė ką tik mirė; bet ateik, padėk ant jos savo ranką, ir ji bus gyva“ (Mat. 9, 18). „Labai Jo prašė“ (Mor. 5), pridėda šv. Morkus. Labai prašyk ir tu; pasitikėk Dievu, nes Jo

darbą darai; ir tegul tavo viltis būna begalė, kaip kad Dievo galingumas ir gerumas yra begalis. Priėjęs prie Jėzaus, sakyk: „Viešpatie, tie, kurie per Tavo malonę buvo Tavo sūnūs, o mano broliai, numirė. Nuodėmė atskyrė juos nuo Tavęs, kurs vienas esi tikrosios gyvybės šaltinis. Bet eik, prakalbėk į juos ir savo dvasios įkvėpk į tuos užmirštuosius, o tegu atgyja (Ezek. 37), iš savo karstų atsikelia!“

Veizėk ir stebėkis, kaip maloniai Dievo Sūnus išklausė Jairo: „Atsikėles, Jėzus sekė paskui Jį“ (Mat. 9, 19); o kelyje dar stiprina jo tikėjimą stebuklingu moteriškės išgydymu; jį sirgo kraujo plūdumu; prisi-litėjo Viešpaties rūbų — ir tą pat valandą liko išgydyta. Paskui, įėjęs kunigaikščio namuosna, kur susirinkusieji dar išjuokė Viešpatį, Jisai stebuklingai išpildė šeimininko prašymą — numirusiajai dukteriai sugražino gyvybę... Jeigu Jėzus, pasigailėjęs verkiančio tėvo, prikėlė numirusį kūną, kurs vėl numirti turėjo, toli greičiau, tau prašant, prikels sielas, kur amžinai gyvens. Tik prašyk, stipriai vildamasis, prašyk su stipriu tikėjimu, su kuriuo ko prašysi, būsi išklautas, kaip kad pats Jėzus yra tau prižadėjęs. Karš-tai prašyk kartu su Bažnyčia, kad atsikeltų numirusioji jos daugelio vaikų dvasia, ypač prašyk, kad atsikeltų tos sielos, už kurias labiausiai privalai melstis.

XCV MĄSTYMAS.

XXIV sekmadlenis po Sekminų. Aple paskutinįjį telimą.

Žiūrėk pirmoj dalyj XXXII mąstymą.

XCVI MASTYMAS.

Metinės bažnyčios pašventimo sukaktuvės.

„Kokia gi baisi šita vieta! Čionai ne kas kita, kaip tik Dievo namai ir dangaus vartai“ (1 Moz. 28, 17), taip sušuko protėvis Jokūbas, atsibudęs iš ano nuostabaus sapno, kuriame pats Dievas pasirodė savo tarnui. Tinkamai šiandieną Bažnyčia taiko tuos žodžius savo šventiesiems namams, nes abu tuodu garbingi vardai: *Dievo namai* ir *dangaus vartai* geriausiai išreiškia katalikų bažnyčių vertybę, o vienkart rodo mums, ką mes esam joms kalti; o pareigos yra dvi:

I. Bažnyčia yra Dievo namai, tad turime juos gerbti.

II. Bažnyčia yra dangaus vartai, tad noriai ir pasitikėdamas lankyk ją.

I punktas. Bažnyčia yra Dievo namai. — Kada buvo pašvenčiama bažnyčia, kurią pastatė Saliamonas, pats Dievas stebuklingai apreiškė apsigyvensias tuose namuose. Viešpaties garbė, — kaip sako šv. Raštas, — pripildė Dievo namus (II Paralip. 5). Tuomet visi Izraelio sūnūs, regėdami nužengusią iš dangaus ugnį ir Dievo garbę, pripildžiusią namus, puolė ant veido ir garbino Viešpatį, kad geras, kad per amžius Jo gailestingumas (II Par. 7). O karalius, pasižeminęs, džiaugdamos ir stebėdamos sušuko: Argi galima, kad gyventų Dievas su žmonėmis ant žemės (Ten pat. 6)? Ir tu, praeidamas pro bažnyčią arba įeidamas vidun, taip pat kalbėtumei ir jaustumei giliausią ir šventą baimę, kad atmintumei, jog bažnyčia yra Dievo namai. Taip! bažnyčia yra Dievo pašvęsta, pats Dievas pasirinko ją gyvenimui ir apreiškė gyvenas joje.

Tikėjimas padėjo bažnyčios pamatą, sukrovė jos akmenis, išvedė mūrus, išdabino vidų — žodžiu sakant, tikėjimas nepagailėjo išlaidų, kad bažnyčia taptų verta savo didžiojo paskyrimo. Bet tas rūmas vis dar

nebuvo Dievo bustas, kol Bažnyčia maldomis, pašlaks-
tymu, patepimu atskyrė jį nuo paprastųjų namų ir pa-
dėjo ant jo žymę, kad jis yra Dievui pašvęstas. Kada
po ilgų šventų konsekracijos apeigų liko atlaikyta ja-
me pirmoji Avinėlio auka, tuomet Jėzus apsigyveno
toje naujoje bažnyčioje ir gyvena joje be paliovos, kaip
yra prižadėjęs. „Šitai aš esmi su jumis per visas die-
nas iki pasaulio pabaigos“ (Mat. 28, 20).

Kaip kad žemės karalius, nors jo valdžia yra išsi-
plėtusi po visą valstybę, turi vietų, kuriose nuolat gy-
vena, turi rūmų, kuriuose priima savo valdinių pra-
šymus, aprūpina jų reikalus, leidžia įsakus — apskri-
tai, veda valstybės ūkį: taip ir Dievas, nors visur yra
savo esybe, apvaizda ir visagalybe, teikės pasirinkti
bažnyčią ypatingu gyvenimu, kuriame priima žmo-
nių garbę, ir gailestingumo sostu, iš kurio siunčia žmo-
nėms gausių dovanų. Katalikų bažnyčioms toli labiau,
negu senajai Saliamono bažnyčiai, pritinka šie Dievo
žodžiai: „Pašventinau šituos namus, kuriuos pastatei,
kad dėčiau čia savo vardą į amžius. Ir mano akys ir
mano širdis bus čia per visas dienas“ (II Paralip. 9, 3).
Bažnyčia tikrai yra Dievo namai: juk mūsų bažnyčio-
se iš tikrųjų gyvena Dievas Švenčiausiąjame Sakra-
mente. Taigi aišku, jog nėra pasaulyje kitos tokios
šventos ir gerbtinos vietos.

Kaip tik keleiviai pamato iš tolo aną kalną, ant
kurio stovėjo Jėzaus kryžius, tuoj nudengia galvas,
nusiauna kojas, puola ant kelių ir bučiuoja žemę. Tu
greičiausiai nesi buvęs Šv. Žemėje ir gal niekados ten
nenuvyksi. Kalvarijos kalno ir Jėzaus karsto nematai.
Bet savo krašte tiek matai bažnyčių. Argi neprivalai
su gilia pagarba ir širdingu karštumu jas sveikinti?
Kalvarijos kalnas tik primena keleiviams Jėzaus kan-
čią ir mirtį; o bažnyčioje yra nuolat gyvas ir tikras
pats nukryžiuotasis ir atsikėlusis Viešpats.

Kokia dvasia ir kokiais norais eidavai lig šiol į

Aukščiausiojo namus? Išviršiniame tavo elgimesi gal nebuvo nieko, kas būtų nesutikę su pagarba, Dievo namams priderančia; bet vidujis nusiteikimas ne visada tebūdavo pritinkąs tai šventai vietai; juk ne kartą nusidėdavai, leisdamas dvasiai kažkur klaidžioti, kaip anie netikę žmonės, kuriais Viešpats skundžias: „Šita tauta artinasi savo burna ir garbina mane savo lūpomis, bet jos širdis toli nuo manęs“ (Iza. 29, 13). Melsk Dievą, kad išmokintų tave geriau Jį garbinti Jo namuose. Įeidamas bažnyčion, visa savo būtybe pasižemink priešais aukščiausiąjį Majestotą ir kalbėk su šv. Bernardu: „Pasilikite čia už durų, žemiškosios mintys! Nėra čia jums nei laiko, nei vietos“. „Eik į bažnyčią, kaip į dangų“, sako š. Nilius: „o nieko ten nekalbėk nei daryk, kas dvoktų žeme“.

II punktas. Bažnyčia yra dangaus vartai. — Nėra kitokio kelio į dangų, kaip tik per malonę. Bažnyčia tikrai yra dangaus vartai ir namai ne tik šventi, bet ir pašventiną, nes iš jos plaukia žmogui visokios malonės. Šitai krikštykla, kur likai apvilktas pirmosios nekaltybės rūbu ir tapai Dievo sūnum, Kristaus broliu ir bendratėviniu. Šitai išpažinties krasė, prie kurios atleidžiamos tau nuodėmės ir gražinama dangaus karalystė. Šitai švenč. Sakramentas, kuriame gyvena tavo sielos Pašventėjas, pasirengęs kas valandą suteikti tau savo dovanų gausybės. Šitai Viešpaties stalas ir ant jo padėta tau valgyti angelų Duona, kuri vra laimingo atsikėlimo pradžia ir ženklas. Šitai altorius, ant kurio, kaip ant antros Kalvarijos, Dievo Avinėlis, kartą užmuštasis visiems atpirkti, kas dieną pakartoja savo auką, idant kiekvienas, kas Juo tiki, taptų neapsakomųjų Jo mirties nuopelnų dalyviu. Šitai sakykla, iš kurios Dievas skelbia tau savo žodį: ne žmonių, bet Dievo mokslą tiekia tau čia kunigas; kada kunigo klausai, paties Dievo klausai.

Taigi iš tikrųjų bažnyčia yra dangaus priemenė. Čia slėpkis, kada tave persekioja išganymo nepriete-

liai. Čia atrasi dvasišku ginklų, kuriais apsiginsi ir nugalėsi. Jeigu tave sąžinė baugina, grūmodama už senąsias tavo nuodėmes, čia atrasi Dievo paliktų teisėjų, kurie tave nepražudys, bet išvaduos iš visų nuodėmės retežių. Jeigu geidi pažinti ir išpildyti Dievo valią, čia išgirsi anuos žodžius, kurie vienkart ir apšviečia, ir pastiprina.

Jeigu tavo siela valgyti geidžia, čia gali pasisotinti. Jeigu tau reikia malonių, čia jų išsiprašysi... Kaip tai galėtumei šalta širdim eiti į tą vietą, kuri turi tau būti brangesnė už visas kitas: juk joje kiekvieną valandą gali rasti pagalbos visokiems savo sielos reikams; juk joje randi tiek gražių atminimų, kurie iškalbingai tau liudija, kaip labai Dievas tave myli. Ar tai galima, kad nesusuktumei su Dovidu: „Aš linksminuos tuo, kas man pasakytą: mes eisime į Viešpaties namus“ (ps. 121). Čia Dievas yra prie tavęs arčiau; čia gausiau plūsta tau Jo dovanos; čia širdis lengviau jaučia Jo gerybių ir malonės skonį, greičiau gailesyje suminkštėja, įstengia stipriau pasitikėti Viešpatim — ir drąsiai parodo Jam visas savo gelmes.

„Kokios gi meilingos Tavo buveinės, kareivijų Viešpatie (ps. 83, 1)!“ „Viena diena Tavo priangiuose geresnė, nekaip tūkstančiai kitur“ (ten pat). „Aš veliju būti menkiausiasis mano Dievo namuose, nekaip gyventi nusidėjėlių padangtėse“ (ten pat).

Trokšti įeiti į aną aukštąją dangaus Jėrozolimą? Žinok, jog kitaip negalima ten įeiti, kaip tik per tą žemės Jėrozolimą, bažnyčią: čia tiesa, čia šviesa, kaip žvakė tamsioje vietoje šviečianti, iki aušra patekės ir diena prašvis tavo širdyje (Petr. 1); čia jau tartum užuodi amžinosios laimės kvapą. Garbink tą šventąją vietą ir su linksma širdim bėk jon kas dieną, atmindamas, jog bažnyčia tai — Dievo namai ir dangaus vartai.

Turinys

KETVIRTOJI KNYGA

Mąstymai sekmadieniams ir šventadieniams
nuo Velykų iki Advento

	pusl.
XLIV Mąst.: Velykų šventė. Kontempliacija . . .	3
XLV Mąst.: Apie treją Viešpaties atsikėlimo garbę	7
XLVI Mąst.: Marija Magdalena prie Kristaus karsto	11
XLVII Mąst.: Apie Kristaus pasirodymą dviem moki- niams, einantiems į Emmaus miestelį	15
XLVIII Mąst.: Apie Jėzaus pasirodymą apaštalų susi- rinkime. Kontempliacija . . .	18
XLIX Mąst.: Apie kūnų atsikėlimą . . .	22
L Mąst.: Apie kūnų atsikėlimą . . .	25
LI Mąst.: Apie tris sąlygas, ramybei būtinas . .	30
LII Mąst.: Antrasis sekmadienis po Velykų. Jėzus pasirodė Tiberiados įpaežeryj. Kon- templiacija . . .	33
LIII Mąst.: Trečiasis sekmadienis po Velykų. Apie šv. Juozapo globą . . .	37
LIV Mąst.: Ketvirtasis sekmadienis po Velykų. Jėzus pasirodė mokiniams Galilėjoje ir siuntė juos pasaulin . . .	42
LV Mąst.: Penktasis sekmadienis po Velykų ir Kry- žiaus dienos. Apie maldą . . .	45
LVI Mąst.: Viešpaties į dangų žengimo šventė. Š. Bonaventūros mąstymas . . .	49
LVII Mąst.: Dangun žengimo paslaptį yra dvejopa priežastis džiaugtis . . .	52

TREČIASIS SKIRSNYS

Nuo Sekminių iki Advento

	pusl.
LVIII Mąst.: Apie rengimąsi į Sekminių šventes, karš- tai trokštant š. Dvasios	56
LIX Mąst.: Apie artesnįjį prisiruošimą š. Dvasios Atsiuntimo šventei sutikti	60
LX Mąst.: Š. Dvasios Atsiuntimo šventė. Kontemp- liacija	64
LXI Mąst.: Sekminių pirmadienis. Apie š. Dvasią Šventėją	68
LXII Mąst.: Sekminių antradienis. Apie š. Dvasią Guodėją	70
LXIII Mąst.: Šv. Trejybės sekmadienis. Apie trejopą būdą Dievui pagarbinti Trejybės pa- slapty	74
LXIV Mąst.: Dievo Kūno šventė	79
LXV Mąst.: Dievo Kūno oktavos penktadienis. Ko- mus Jėzus moko Švenč. Sakramente	83
LXVI Mąst.: Dievo Kūno oktavos šeštadienis. Kaip Jėzus jungias su žmonėmis Švenč. Sak- ramente	87
LXVII Mąst.: Dievo Kūno oktavos sekmadienis. Žmo- gus per š. Komunią tampa panašus į Jėzų	90
LXVIII Mąst.: Dievo Kūno oktavos pirmadienis. Apie šventos gerai priimtos Komunijos pa- guodas	92
LXIX Mąst.: Dievo Kūno oktavos antradienis. Kaip reikia prisirengti gerai priimti Komunią	95
LXX Mąst.: Dievo Kūno oktavos trečiadienis. Apie dėkojimą po š. Komunijos	99
LXXI Mąst.: Dievo Kūno oktava. Kaip dėkoti pri- ėmus Komunią	102
LXXII Mąst.: V. Jėzaus Širdies šventė. Ką Jėzaus Šir- dis sako tikinčiai sielai	107

LXXIII Mąst.: Šeštadienis po Dievo Kūno oktavos. Apie Švenč. Sakramento lankymą . . .	111
LXXIV Mąst.: Trečiasis sekmadienis po Sekminių. Mąstymas apie Švenč. Sakramentą, pasinaudojant jautuliais. Kontempliacija . . .	115
LXXV Mąst.: IV sekmadienis po Sekminių	119
LXXVI Mąst.: V sekmadienis po Sekminių. „Jeigu jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir pariziejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę“	120
LXXVII Mąst.: VI sekmadienis po Sekminių. Apie stebuklingą duonos padauginimą	123
LXXVIII Mąst.: VII sekmadienis po Sekminių. Kaip naudinga pasiduoti Dievo valiai	124
LXXIX Mąst.: VIII sekmadienis po Sekminių. Apie prisirengimą į Dievo teismą	124
LXXX Mąst.: IX sekmadienis po Sekminių. Jėzus verkia prie Jėruzolimos	128
LXXXI Mąst.: X sekmadienis po Sekminių. Apie puikumą	128
LXXXII Mąst.: XI sekmadienis po Sekminių. „Jis visą gerai padarė“	132
LXXXIII Mąst.: XII sekmadienis po Sekminių. Apie gailiausiasį Samarietį	133
LXXXIV Mąst.: XIII sekmadienis po Sekminių. Apie nedėkingumą už Dievo geradarybes	136
LXXXV Mąst.: XIV sekmadienis po Sekminių. Kaip ištikima siela privalo garbinti Dievo Apvaizdą	141
LXXXVI Mąst.: XV sekmadienis po Sekminių. Apie mirtį	141
LXXXVII Mąst.: XVI sekmadienis po Sekminių. Apie pasižeminimą	141
LXXXVIII Mąst.: XVII sekmadienis po Sekminių. Apie Dievo meilę	142

LXXXIX Mąst.:	XVIII sekmadienis po Sekminių. Apie atvėsimą	142
XC Mąst.:	XIX sekmadienis po Sekminių. Apie sakramentinę puotą	142
XCI Mąst.:	XX sekmadienis po Sekminių. Koki stipri yra tikėjimo dvasia	145
XCII Mąst.:	XXI sekmadienis po Sekminių. Apie užgaulių atleidimą	146
XCIII Mąst.:	XXII sekmadienis po Sekminių. Kokios yra krikščionies pareigos pasaulinei vyriausybei	149
XCIV Mąst.:	XXIII sekmadienis po Sekminių. Žmogaus sielos mirtis ir atsikėlimas	153
XCV Mąst.:	XXIV sekmadienis po Sekminių. Apie paskutinįjį teismą	156
XCVI Mąst.:	Metinės bažnyčios pašventimo sukak-tuvės	157

Kaina 3 litai

Š. Kazimiero Draugijos leidiniai

TAUTINIS AUKLĖJIMAS, A. Maceina, 294 psl. Išleido Š. Kazimiero D-ja. Kaina 8 lt.

SV. ISTORIJOS FILOSOFIJA, parašyta žinomo rašytojo Solovjovo. Versta St. Dabušio ir J. Talmanto. 2 tomai, á 4,— ir 4,50.

ŠV. KŪDIKĖLIO JĖZAUS TERESĖS SIELOS ISTORIJA, jos pačios parašyta. Su 10 paveikslų šalia teksto. Išvertė J. Talmantas. 1931 m., psl. 295. Kaina 8 lt.

VAKARAI PRIE LEMANO, parašė M. Moravskis, S. J. Vertė V. Kamantauskas. 1932 m., 258 psl. Kaina 6 lt. 50 ct.

DIDŽIŲJŲ VYRŲ JAUNYSTĖ, Dr. Konst. Holl'is, vertė Myk. Genys. 264 psl. 2 lt.

KUNIGAIKŠTIS IŠ DOVYDO NAMŲ, apysaka iš Kristaus laikų, S. H. Ingraham, vertė Myk. Genys, 352 psl. 3 lt.

KRISTAUS KANČIA, Kotrynos Emmerich regėjimai, surašyti garsaus poeto Klemenso Brentano, versti vieno iš geriausių lietuvių vertėjų Jurgio Talmanto. Didelė knyga. Kaina 3 lt. 50 ct.

ŠV. AURELIJAUS AUGUSTINO IŠPAŽINIMAI su prof. G. V. Herlingo įvadu. Vertė kun. M. Vaitkus. 1933 m., psl. 385. Kaina 5 lt.

ŠV. PRANCIŠKUS ASIŽIETIS, Jørgensen, vertė kun. Bikėnas. 266 psl., 4 lt. 50 ct.

RITOS LAIŠKAI, E. von Handel-Mazetti, vertė Mykolas Genys. I, II ir III dalys, á 3,—, 2,50 ir 3,30.

TURTINGI SKURDŽIAI, garsaus vengrų rašytojo M. Jokayo apysaka. Nepaprastai įdomi. Versta žin. vertėjo J. Sužiedėlio. 1933 m. 398 p. Kaina 4 lt.

TRYS IŠPANIŠKOS APYSAKOS. Parašė Liudvikas Coloma, vertė V. Kamantauskas. 1932 m., 258 psl., kaina 2 lt. 50 ct.

JUO PLAČIAU, JUO PRIE TIESOS ARČIAU, J. Serre'as, vertė Vikt. Kamantauskas. Visuotinio sutaikomojo metodo ir pilnutinės intelektualybės eskizas. 1934 m., 185 psl. 2 lt. 50 ct.

SPIRITIZMO DVASIOS, J. Godfrey Raupert, buvęs anglų psichinių tyrinėjimo draugijos narys. Iš vokiečių kalbos vertė J. Mačernis. Su 11 paveikslų pagal fotografijas. 1931 met., psl. 95, kaina 2 lt. 50 ct.

GYVENIMAN PAŽVELGUS. Jauniems darbininkams, valdininkams, mokytojams, kareiviams. Par. Raulas Plus, S. J. Lietuviškai išvertė saleziejis dr. Pr. Petraitis. 250 psl., kaina 2 lt. 75 ct.

Gaunama Š. KAZIMIERO DRAUGIJOS Knygynuose
CENTRAS, Kaune, Rotušės Aikštė 6